

КАРЛИ ФИЛИПС

ЦЕЛУНИ МЕ, АКО МОЖЕШ

Част 1 от „Най-приемливи ергени“

Превод от английски: Анета Макариева-Лесева, 2012

chitanka.info

ПРОЛОГ

„ДЕЙЛИ ПОУСТ“

ЕРГЕНСКИ БЛОГ

Важно съобщение! „Дейли Поуст“ има удоволствието да обяви сътрудничеството си с „Ергенски блог“, благодарение на което ще получавате информация за най-желаните мъже в Ню Йорк, онлайн и в пресата!

Четете за най-търсените ергени в града — от самотни бащи и пожарници до каймака на обществото — те са тръпката на живота. Познавате ли някой герой от ежедневието? Ако да, пишете ни! Кой ще е следващият ерген в светлината на прожектора, зависи от Вас!

ГЛАВА ПЪРВА

Сам Купър съзря синьо-жълтите райета на чадъра, който предпазваше любимия му павилион за хотдог от жаркото слънце, и стомахът му закъркори. Току-що бе излязъл от отегчителна пресконференция, на която кметът и началникът на полицията обявиха дългоочакваното разкриване на серия обири на жилища в Горен Уест Сайд.

Ароматът на най-вкусния хотдог в града го караше да преглъща.

— Здрави, Дом. Как е днес? — попита той собственика.

— Не се оплаквам. Навалицата беше на обяд. Сега е спокойно, но в края на работния ден пак ще дръпне. — Възрастният, загорял от ежедневната си работа на открито мъж повдигна металния капак, под който пазеше закъснелия обяд на Куп. — Както винаги?

Куп кимна.

— Давай от всичко! Всъщност — по две. Не съм слагал троха в устата си от закуска.

Погледна часовника си — почти три следобед. Имаше достатъчно време да хапне и да качи материала си, преди да поеме към дома.

Докато Дом слагаше кренвиршите в хлебчетата, Куп се заоглежда наоколо. В такива горещи августовски дни малко хора излизаха навън. По-умните отпращаха към тузарския Хемптънс или крайбрежието на Джърси. Другите се свираха вътре и надуваха климатиците.

Любимият на Куп павилион за хотдог се намираше на ъгъла на 47-а и Парк авеню. Обичаше да наблюдава хората — вероятно това бе и една от причините да стане репортер. Постоянно се взираше в магазините и сградите и хората, които влизаха и излизаха.

— Странна работа — промърмори Куп. Заради горещината ризата му бе мокра от пот, а парата, надигаща се от тротоара, загряваше подметките му.

— Готово — каза Дом и отклони вниманието на Куп, който тъкмо бе забелязал нещо като пистолет в ръцете на един човек в близкия магазин. Адреналинът му скочи и той се взря по-внимателно. Зад щанда стояха две жени. Ако се втурнеше, рискуваше онзи тип да застреля някого.

Вътре мъжът се обърна да излиза. Куп хвърли бърз поглед към Дом.

— Без въпроси, просто се обади на 911 — каза той, грабна металния капак от количката и се втурна към магазина.

Куп реагира инстинктивно. Протегна крак и спъна излизания мъж, преди да успее да побегне. Той залитна, но запази равновесие и се изправи. Куп пое дълбоко въздух и го фрасна по главата с алуминиевия капак. Вероятно качулката омекоти удара или онзи тип имаше дебела глава, защото отново опита да стане. Куп замахна още по-силно и онзи се строполи на тротоара, стенещ от болка.

Преди мъжът да се опомни, Куп измъкна пистолета изпод блузата му и зачака появата на ченгетата. Сърцето му продължаваше да бие лудешки, ушите му бучаха, когато воят на сирените оповести пристигането на полицията. Докато слагаха белезници на престъпника и го водеха към колата, Куп даваше показания.

Като си мислеше за случилото се, Куп почти се зарадва, че му се бе наложило да напусне полицейската академия заради травмата на раменния мускул и изпита непознато дотогава уважение към баща си и по-големия си брат — и двамата полицейски служители. Щяха да го скъсят от майтап, че се е опитвал да върши тяхната работа.

— Хей, Макс, докога ще ме въртиш на шиш? — Заради годините работа в криминалния отдел беше на „ти“ с много от следователите и полицайите.

— Знаем къде да те намерим. Прибирай се и давай по-спокойно. И мал си тежък ден.

Куп поклати глава.

— Добре съм. Ще бъда в офиса, ако ви потрябвам.

Тъкмо се бе обърнал да си върви, когато двете жени от магазина се втурнаха след него.

— Чакайте! — извика по-възрастната. — Искам да ви благодаря! Куп пристъпи към дребничката брюнетка, с която без проблем би се справил дори невъоръжен обирджия.

— Толкова съм ви благодарна. Обикновено с мен в магазина е баща ми, но той замина за Флорида за уикенда. Онзи мъж натъпка сутчъра си със скъпи вещи. Спасихте едно малко съкровище!

Куп запристигя от крак на крак от неудобство.

— Просто бях на точното място в точния момент.

Тя поклати глава.

— Много сте скромен! Повечето хора просто биха отминали. С мен беше 15-годишната ми дъщеря, затова му дадох всичко. Не исках да я нарани. Трябва да дойдете. Настоявам да ви се отплатя за геройството. Вече внесох парите в банката, затова искам да ви предложа някакво бижу.

Той отново поклати глава:

— Няма нужда от отплата.

— Отплата? — Една репортерка, която Сам разпозна, бутна микрофона си между Сам и дъщерята на собственичката. — Продължавайте! Бих искала първа да съобщя новината в емисията в пет!

— Искате да кажете, че ще съобщите името на магазина? — Очите на собственичката светнаха при тази мисъл.

Репортерката кимна.

— Дори можем да заснемем вчера как връчвате наградата на вашия спасител.

Куп изстена. Почувства се като във влака беглец и се опита да се измъкне от неизбежното:

— Не мога да приема възнаграждение. Както вече казах, просто бях на точното място в точното време.

Репортерката приглади коса, изпъна рамене и махна на снимачния екип:

— Снимайте — каза тя, без да обръща внимание на Куп.

— Аз съм Каролина Мартинес и предавам от мястото на обира, станал в сърцето на Манхатън. С мен са скромният герой, криминалният репортер Сам Купър, и благодарната собственичка на магазина, която ще му връчи възнаграждение. — Тя погледна към екипа и каза: — Край! — После се обърна към онемялата собственичка: — Вие сте звездата! Какво сте решили да му дадете? — попита Каролина.

Куп усети как упоритата репортерка и дъщерята на собственичката го повлякоха към магазина, последвани от снимачния екип. Искаше му се да си плюе на петите, но Ана Бърнет, както се казваше жената, вече бе извадила пред него поднос с антични бижута. Каролина и екипът ѝ снимаха всичко и Куп нямаше избор, освен да приеме молбата на Ана и да си избере нещо заради жеста.

Куп огледа подноса, като търсеше нещо по-скромно, което да приеме без чувство за вина.

— Какво ще кажете за този часовник? — Ана повдигна към камерата ръчно изработен мъжки часовник.

Куп поклати глава.

— Не мога да приема. Изглежда прекалено скъп, а освен това не нося бижута.

— Тогава може би колие или пръстен за съпругата ви? — Тя взе колие с изумруди и широко усмихната го вдигна към камерата.

— Не съм женен. — Вече. И се усмихна от немай-къде.

— Тогава за приятелката ви?

Преди тя да посегне към нещо друго, Куп се спря на най-грозния, най-натручен пръстен, като се надяваше, че е и най-евтин.

— Ще взема този.

— Толкова се радвам, че го приемате в знак на благодарност. Избрахте красив пръстен, а има още толкова много прекрасни бижута във „Винтидж бижута“ на 47-а улица и Парк авеню. — И Ана посочи вътрешността на магазина, възползвайки се от бесплатната реклама.

Куп едва сдържа смеха си пред проклетите камери, които не спираха да снимат. Изчака Каролина да извика „Край!“.

После пъхна пръстена в джоба си, благодари на Ана и Каролина и отпраши навън, преди упоритата репортерка да е решила, че иска да го интервиюира и да го унижи пред целия град.

Дори Куп — денем репортер, а в свободното си време писател на романи — не би могъл да съчини сюжет като днешния.

Когато влезе в нюзрума, го посрещна вълна от аплодисменти. Колегите му го приветстваха, изправени на крака.

Куп смръщи вежди и като махна с ръка, за да прекрати дюдюканятията и коментарите, се отправи към бюрото си. Седна и се

отпусна назад. Извади натруфения пръстен от джоба си да го разгледа по-внимателно.

— Няма да видиш много в тази тъмница. — Аманда Никълс, модният редактор на вестника, приседна на бюрото му. Приведе се, за да види по-добре пръстена, и дългите ѝ руси къдици се пълзнаха по раменете ѝ.

Куп харесваше Аманда. Нещо се бе случило помежду им — кратка авантюра след развода му, но в нито един от тях не пламна искрата. За щастие, тя бе от малкото жени, които не бъркат секса с приятелство, и двамата запазиха добрите си отношения.

— Ужасен е, нали? — попита той.

— Дай да видя. — Аманда протегна ръка и той сложи пръстена на дланта ѝ.

Присви очи и се вторачи в бижуто.

— Грозен по днешните стандарти, но по старите е направо мечта за колекционерите. Това е „Трифари“. Виж марката! — Тя му посочи вътрешната част на халката с дългия си маникюр. — Избрал си трепач — каза тя и му върна наградата.

— Не исках нищо ценно. Спрях се на него, за да не се чувствам виновен — притесни се той.

Аманда сви рамене.

— Разбрах, че си спасил цяло състояние на собственичката. Не изпитвай угризения. Можеш да го подариш на специалната дама на живота си. — И тя го погледна прямо в очите.

Куп наклони глава.

— Питаш дали имам връзка?

Тя се усмихна.

— Всъщност, да, така е. Работиш много. Все си на компютъра.

Заштото често, когато нямаше нищо спешно във вестника, си вършеше лична работа. Романите бяха голямата му любов, но не го споделяше с много хора. Напоследък обаче творческото му вдъхновение се бе изпарило и той с часове се взираше в белия екран.

— Нямам — отговори той с надеждата, че приключва темата.

— Тревожа се за теб. Една жена би внесла баланс в живота ти.

Тя явно нямаше да се откаже.

Куп завъртя очи нагоре.

— Имам достатъчно баланс и няма причина да се тревожиш. Добре съм. Сега можем ли да се върнем на въпроса? — Той я погледна отегчено и сложи пръстена на масата. — Щом има някаква стойност, предполагам ще трябва да го съхранявам на сигурно място.

— Хубаво, но нали знаеш какво се говори за онези, които само работят и не се забавляват...

— Забавлявам се достатъчно — изльга той.

— Щом казваш. — Тя го прониза с поглед, който му подсказа, че не е равнодушна.

Какво можеше да отговори? Напоследък нито една жена не бе привлякла интереса му, но ако го признаеше пред Аманда, щеше да започне да го урежда с приятелките си — мисъл, от която потръпваше. Слепите срещи са доста неприятна работа. А добронамерените познати, които се опитват да те сватосват — още по-неприятни. Куп вече имаше един брак зад гърба си и прилагаше строги норми в избора си на жените, с които се сближава. Със сигурност не му липсваха партньорки в леглото, ако нуждите му се свеждаха до това.

— Точно така. Сега трябва да се залавям за работа.

Тя поклати глава и въздъхна.

— Така да бъде. Ще ми паднеш, храбрецо — намигна му тя и се отдалечи с кръшна походка.

Куп се обърна към компютъра.

Потърси в Гугъл „Трифари“ и накрая откри снимка на пръстен, който много приличаше на наградата му. С изненада разбра, че е част от комплект с гривна и колие. През 50-те години на XX век бижутата принадлежали на богата фамилия от Манхатън, но били нагло откраднати от дома им по време на официална вечеря. Виновниците не били заловени, а бижутата никога не били намерени.

Куп погледна пръстена на бюрото си. С какво, по дяволите, се беше сдобил? Дали в магазина въобще знаеха стойността му? Колко ли собственици е сменил през годините, последвали обира?

Любопитството му на журналист се насочи към историята на бижутата и му подсказа, че трябва още да се порови. Но въображението му на писател заклокочи от догадки и версии. Неразгадано престъпление от 50-те години на XX век. Пищна официална вечеря, богати знаменитости, тайни любовни връзки между

предполагаеми близки приятели и бизнес партньори, престъпление от страст. Убийство и кражба на скъпи семейни бижута...

Или... Хрумна му нещо. Дали пък да не се прехвърли към криминалния жанр? Както беше навлязъл в този неразкрит случай, можеше да открие безценен източник на информация, с която да работи.

Така или иначе, Куп разбра, че е попаднал на нещо. След месеци на творческа криза адреналинът му скочи, а вълнението му едва ли щеше да е по-голямо, ако разкриеше престъплението този ден. Най-сетне се роди идея за следващата му книга — богата с образи и интриги, както никога досега.

Първият му роман, публикуван от малко издателство в нищожен тираж, му бе донесъл символична печалба. Но тази история определено имаше потенциал.

Усетът му, който никога досега не го бе подвеждал в професионален план, му подсказваше, че най-после е попаднал на сюжет, който би събъднал голямата му мечта да напише бестселър.

Лекси Дейвис се бе навела до баба си и вдишваше аромата на виолетки.

— Чакай да видим дали съм разбрала правилно — каза Шарлът Дейвис. — Кликвам върху това, дето прилича на компас, и то ме вкарва в интернет. После поставям мишката...

— Курсора... — поправи я Лекси. Покри топлата съсухrena ръка, хванала мишката, със своята и придвижи курсора по екрана.

Старата жена въздъхна раздразнено.

— Поставям курсора ето тук, кликвам и мога да търся в Гигъл всичко, каквото искам да знам. Така ли?

— Гугъл! — Лекси поклати глава и едва сдържа смяха си.

Това обучение се оказа по-голямо предизвикателство, отколкото си беше представяла. Струваше си времето и усилията, защото така Лекси можеше често да общува с любимата си баба, макар и срещу заплащане. Разбра, че вниманието ѝ се задържа не повече от трийсет минути. Сега едва бяха изминали и половината от тях.

Старият компютър на баба ѝ се бе „споминал“ от естествена смърт и Лекси, уебдизайнер по професия и Мак-маниячка, я изненада с

нов. Когато у нея отново се надигнеше номадската ѝ страст и хванеше нанякъде, не искаше разваленият компютър да я кара да се чуди кой е умрял — той или баба ѝ.

Хвърли поглед към Шарлът, който я успокои. Баба ѝ оistarяваше добре. Все още бе умствено и физически във форма — здрав индивид, ако не се броеше червената коса, която сама си боядисваше, и древният халат, съчетан с вечните антични бижута, които Шарлът не сваляше от врата и ушите си. Явно не се канеше скоро да напуска този свят.

— О, виж, вече е пет! Време е за „Свидетелски показания“. — Шарлът се пресегна за дистанционното и пусна телевизора.

— Не можеш ли да изчакаш още петнайсет минути? Почти приключихме с основните положения за сърфиране в мрежата.

— Няма да ни пречат. Знаеш, че обичам да следя събитията.

И още как, кимна Лекси. Ако можеше да се вярва на Шарлът Дейвис, ексцентричната баба бе живяла бурен живот и бе познавала много известни хора. На зрялата възраст 79 години и 330 дни тя отмяташе датите на календара с лика на Дерек Джитър^[1], гледаше телевизия и четеше вестници, за да научи кого е надживяла тази седмица. Лекси отдавна се бе отказала да напомня, че в новините съобщават само за най-популярните личности. Въщност баба ѝ се интересуваше от емисиите по „Канал 7“ заради...

— Бил Еванс! — извика Шарлът, сочейки към привлекателния синоптик.

Лекси разбра, че няма надежда да си довърши урока.

— Бабо, внимавай тук!

— Изчакай да мине това. Виж му трапчинките на този сладур!

Лекси погледна екрана и разбра, че баба ѝ нямаше предвид синоптика.

— Естествено, не може да стъпи на малкия пръст на Бил Еванс, но си го бива. — Шарлът продължаваше да сочи с набръканата си ръка към големия телевизор в ъгъла на стаята.

Заглавието „Криминален репортер осуетява обир“ привлече вниманието на Лекси, но самият той грабна женското ѝ въображение. Тъмна коса, леко пусната на тила, трапчинки и мъжкарско излъчване. Не можеше да откъсне поглед. В сините му очи се четеше явно неудобство от настояването на собственичката на магазина, чийто бижута бе спасил, да го възнагради.

— Можеш ли да повярваш? Толкова е благороден, че не може да приеме отплата! — отбеляза баба Шарлът.

— Истински джентълмен — добави Лекси, впечатлена от постыката на мъжа, но не по-малко от красивото му лице и поддържана фигура.

Баба й нададе безпомощен вик:

— Давай, глупако! Взимай! — изкрещя възрастната жена срещу екрана.

Лекси се разсмя.

Мъжът, чието име бе изписано като Сам Купър, отказа часовник и огърлица, преди благодарната собственичка да му покаже поднос с пръстени.

— Не съм женен — каза той с плътен глас, който страшно подхождаше на приятно небрежния му вид. — Ще взема този — Най-после реши и с неохота се пресегна към един от многото пръстени.

Камерата го показа в близък план — голям, натруфен, крещящ пръстен.

— Бабо, виж! Този е точно като едно от твоите колиета!

Шарлът се надигна от стола и се взря в екрана.

— Права си! Мамка му и прасе! — възклика баба й.

Лекси завъртя очи.

— Трябва да спреш да гледаш филмите за Остин Пауърс.

Шарлът не обръна внимание на забележката. Вместо това тя сграбчи колието на врата си, но не въпросното, а онова, което беше обещала някой ден да остави на Лекси.

— Чудя се дали са една и съща направа! — каза тя.

— Надявам се Силвия да е гледала това! — Баба й имаше предвид дългогодишната си приятелка и съседка Силвия Крински, която живееше малко по-надолу по коридора.

Двете отдавна бяха загубили съпрузите си, но приятелството им датираше още от младостта им и се бе съхранило до ден-днешен. Силвия беше „човекът“ на Шарлът, този, който е до теб и за добро, и за лошо. „Силвия би убила заради мен“, обичаше да казва Шарлът, а през това време Силвия би кимала в съгласие.

Внезапно развлнувана, баба й започна да крачи из малкия апартамент, като си мърмореше нещо.

Лекси се доближи до нея и сложи ръка на крехкия ѝ гръб.

— Какво те разтревожи така?

— Нищо. — Старата жена махна с ръка. — Добре съм. Този пръстен ме изненада и ме върна назад във времето. Вече съм добре.

Лекси присви очи с недоверие и се вгледа в баба си. Шарлът бе пребледняла, макар силният фон дъо тен и ружът да прикриха това.

— Бабо? Пръстенът беше ли част от комплекта? — попита тя.

Шарлът отклони поглед.

— Нещо се уморих. — Тя пусна една дълбока и явно престорена въздишка.

Лекси се зачуди какво, за бога, ставаше. Този пръстен с нещо бе разстроил баба й, но тя не искаше да го сподели. Дори с нея.

Хм.

— Е, ще продължим с урока утре — предложи Лекси. — Защо не си полегнеш?

— Май така ще направя.

Лекси започна да си събира багажа.

— Трябва да се срещна с Клодия във връзка с последния ни клиент. Може да закъснея, така че не ме чакай. Имам ключ.

Клодия Милн, самоук компютърен гений, кодираше повечето от сайтовете, които Лекси създаваше. Тя живееше, ядеше и дишаше HTML^[2] и Лекси благославяше късмета си, че се бе запознала с нея по време на полет от Израел до Ню Йорк след първото й посещение в Близкия Изток преди пет години.

Номад по душа, Лекси имаше завидната възможност да работи от всяка точка на света. Не намираше причина да наема апартамент за периода между пътешествията си, щом като можеше да отсяда в свободната стая на Шарлът, когато се връщаше в града.

— Върху какъв сайт работиш сега? — попита баба й. Тя винаги се интересуваше от клиентите на Лекси и често й предлагаше идеи за проектите. Повечето от които Лекси любезно пропускаше.

— „Атлетс Онли“. Сестрите Джордан и Янк Морган искат актуализация — обясни тя за могъщата спортна и пиар агенция — нейния първи клиент.

— Не е ли късно за среща? Трябва ли да се обаждам на Янк да му обяснявам, че те претоварват? — попита Шарлът.

Лекси и Янк Морган бяха стари приятели. Познаваха се от детските години, прекарани на ледената пързалка. И благодарение на

това Лекси бе спечелила първия си клиент и бе навлязла в престижния и печеливш свят на спорта.

Ефектът беше, че портфолиото на Лекси вече включваше цял списък клиенти, свързани със спорта — от производители на хранителни добавки до отбори. И това за изненада на родителите й, които някога се бяха опитали да направят от дъщеря си професионална кънкърка.

Така и не преодоляха разочарованието си, че Лекси се бе разбунтувала срещу света на надпреварата със строгите режими и дисциплина. Единственото хубаво нещо от всичките тези години бе зародилото се приятелство между баба й и Янк. Шарлът и Янк споделяха обща страст към нетрадиционното. Двамата бяха сигурни, че човек трябва да остане верен на себе си, и заедно убедиха родителите на Лекси да спрат да ѝ налагат своите желания.

Лекси щеше да е вечно благодарна на Янк за това и за вярата му в таланта ѝ на уебдизайнер.

— Бабо, нямам нищо против да работя до късно. Да не си посмяла дума да обелиш!

Вечерните срещи съвършено допадаха на Лекси.

Шарлът не отговори и Лекси се обърна, но баба й вече се бе прибрала в спалнята си. Да си легне? След като видя пръстена по телевизията беше доста разсеяна. Явно беше докоснал чувствителна струна.

Докато взимаше лаптопа и чантата си, погледът ѝ попадна на календара на баба й и датата, оградена с червено — 28 август, рождения ден на Шарлът. Лекси се чудеше какво да ѝ подари.

Пръстенът беше идеалното решение и вниманието ѝ моментално се насочи към сексапилния мъж, който сега го притежаваше. Забеляза се колебанието му да приеме подарък от собственичката на магазина. Може би на драго сърце щеше да го продаде.

Лекси се въодушеви от шанса да подари на баба си нещо толкова лично. Сега оставаше да се срещне с човека и да го убеди да се отърве от новата си придобивка.

---

[1] Известен американски бейзболист. — Б.пр. ↑

[2] Език за създаване на уебстраници, които могат да съдържат графика, текст, музика, анимация, както и връзки към други страници.

— Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Минаха няколко дни, преди Лекси да реши да се свърже със Сам Купър. След като видя пръстена по новините, получи голяма спешна поръчка, която я върза на бюрото.

Най-сетне тази сутрин ѝ се отдаде възможност да отиде направо в редакцията на вестника, където охранителят отказа да я пусне без уговорена среща. Обясни ѝ, че са му дадени строги указания да не допуска в близост до журналиста жени, настървени за мъже и пари, които постоянно го атакували напоследък.

Пазеха Сам Купър повече и от президента. Нещо не ѝ се връзваше, но дори с чаровната си усмивка Лекси не можа да пробие.

Беше се опитала да се свърже със Сам Купър на телефона на вестника, но ѝ отговори автоматичен секретар, на който не можа да остави съобщение, защото машината беше препълнена. Но Лекси имаше мисия и беше решена да се срещне с него. Просто още не беше измислила как.

— С какво толкова си заета? — попита Клодия, нейната дясната ръка, когато изникна до масата ѝ в „Старбъкс“ за редовната им седмична среща.

Лекси повдигна поглед от лаптопа.

— Добро утро и на теб.

Клодия, въплъщение на вечното щастие, седна срещу нея, усмихната. Светлокестеняващата ѝ коса бе леко прихваната на опашка и две непокорни меки къдици висяха от двете страни. Макар с пет години по-млада от Лекси, която вече беше навършила 29, Клодия беше достатъчно зряла и двете станаха добри приятелки.

Лекси скръсти ръце и се наведе напред. Пое си дълбоко въздух и разказа на Клодия историята за бижуто на баба си и героя Сам Купър.

— Искам да го откупя, но не мога да се добера до този тип, за да се представя, да не говорим за нещо повече. За какво му е на един журналист такава охрана? — Пропусна да спомене, че е много мъжествен и толковаекси, че не ѝ излизаше от ума.

Клодия се разсмя.

— Един герой няма нужда от охрана, но един свободен мъж — със сигурност. Разбирам, че не си чела пресата тази сутрин? Онлайн или където и да е?

Лекси поклати глава.

— Нямах време. Какво е станало?

— „Дейли Поуст“ имат нова рубрика — „Ергенски блог“. Колона, в която разказват за подвизите на някой от ергените в града, с надеждата, че като го изтичаш, жените ще наизскачат от шубраците и той ще открие госпожица Истинска. Чакай! Сега ще ти покажа блога.

Лекси събрчи нос.

— Звучи като телевизионно риалисти. — Не можеше да понася предавания, в които жени се състезаваха да спечелят някой мъж.

Действителността обаче не беше купон, както тя вече добре знаеше от личен опит. В първата си и единствена сериозна връзка се бе оставила на илюзията, че мъжът ще приеме и дори ще сподели страстта й към пътешествията — въпреки че всичко й подсказваше обратното.

Тъй като Дрю беше журналист на свободна практика, естествено бе да иска да види свят и да използва впечатленията в работата си. Но й се наложи едва ли не да му извива ръцете, за да го накара да я придружи извън страната.

Лекомислено пренебрегна недоволството му от скитническия й начин на живот. Беше убедена, че двамата са съвършената двойка, докато той не се върна при своя стара тръпка отпреди години. Просто приятелка, бе й обяснил. Само дето я заряза заради въпросната „приятелка“ и тутакси я накара да помъдрее по отношение на мъжете. Като се връщаше назад, си даваше сметка, че Дрю бе извънредно критичен не само към склонността й към странстване.

Разочарованите родители на Лекси мислеха, че Дрю вече е постигнал живота мечта на човек от предградията. Мечта, която тя никога не бе споделяла. Но Карълайн и Грант Дейвис не разбираха това. И продължаваха да й го напомнят при всяка среща. Това бе и една от многото причини, поради които Лекси бе свела посещенията при родителите си до възможния минимум.

А Дрю си остана за нея добър урок. Оттогава си бе изградила нова философия: „Обичай, наслаждавай се и отмини.“

— Аха. Намерих го. — Клодия обърна екрана на лаптопа към Лекси, която с удоволствие отклони вниманието си от патетичното си минало.

— Това е днешното издание. Твоят пазител на пръстена е ергенът на фокус. Ето ти обяснение защо е толкова трудно да се добереш до него — каза тя.

Лекси се вторачи в огромната снимка на Сам Купър. На нея изглеждаше още по-поразителен, отколкото по телевизията. Очите му — още по-сини, гъста права коса, в която да заровиш пръсти и която подчертаваше неговата мъжественост.

Клодия лекичко подсвирна.

— Бива си го. Но виждам, че вече си го забелязала — ухили се тя.

За да не се изчерви, че я хванаха, Лекси се зачете в статията.

— Значи жените направо му скачат? — Тя се опита да звучи шокирана, сякаш не можеше да си го представи.

Въпреки че можеше. Просто нямаше да го признае открито, нито щеше да бъде една от онези отчаяни жени. Интересуваше я сделката с него, нищо повече.

Клодия скръсти ръце.

— Ако искаш да спипаш този Сам Купър, предлагам ти метода на задния вход. Може да се наложи малко да почакаш, но се обзалагам, че накрая ще излезе.

Лекси присви очи.

— Сигурна ли си? — Просто не можеше да си представи да виси с часове на улицата с една гола надежда.

— Нямаш ми доверие?

Клодия имаше нюх и склонност да довършива всичко, с което се захванеше, докрай — от сложно програмиране до още по-сложните мъже.

Лекси кимна.

— Ти си шефът. Да бъде задният вход.

Куп замъкна една огромна кутия до асансьора, слезе на партера, мина през задния вход на редакцията и се спря до внушителна синя кофа за боклук. Бе останал да работи до късно и по улицата се

спускаха сенки. Остави кутията на земята, защото контейнерът беше толкова висок, че не можа да я вдигне и да я пусне вътре. Затова загреба с две ръце от ухаещите на парфюм писма от почитателки, детайлно описващи своите добродетели на последния коронован Ерген в абсурдния блог, и ги запрати надолу.

И за да бъде абсурдът пълен, блогът се издаваше от неговия вестник! Като разбра, че точно той е най-новата жертва на анонимния автор, Куп помоли главния редактор да спре публикацията. Но никой, дори топ криминалният им репортер, не бе в състояние да въздейства на машината за пари, каквато беше „Ергенски блог“.

Това или беше наказание за грехове в предишен живот, или потвърждение на старата поговорка, че няма ненаказано добро. И в двата случая беше унизително.

Инструктира охранителя Крис Марков да не допуска никакви субекти от женски пол без уговорена среща. Вече не можеше да ходи на работа пеша, тъй като някои героини бяха научили къде живее и окупираха стълбите като папараци Бритни Спийрс. В това чудесно лятно време беше принуден да се прибира с такси. Което го подсети, че Чарли трябваше да го чака на ъгъла.

Куп хвърли и последните писма. Стигна до букетите и кутиите с бонбони. Опакованите бе изпратил на местните болници. При толкова откачени жени, тръгнали да примамват някакъв си непознат с подаръци, не би рискувал да опитва каквото и да било разопаковано. Майка му, мир на праха й, добре го бе научила.

Като бръкна за последен път в кутията, ръката му напипа нещо меко, памучно. Измъкна го и вторачи смаян поглед в дамските прашки. Поне имаха етикет. Специално този подарък едва ли щеше да го дари някъде и веднага го метна на камарата с боклук.

— Изглеждаха симпатични. Можех да проверя размера, преди да ги изхвърлите.

Куп замръзна, като чу непознат женски глас.

— Шегувам се. Може ли да се отървете от тези нещица, преди да се представя? Тръпки ме побиват от самата идея за „Ергенски блог“ и отчаяните дебнещи жени.

Куполови закачливата нотка.

Повдигна олекналата кутия и я хвърли в контейнера, преди да се обърне към жената, нахълтала в пространството му. Тя не приличаше

на бомбастичните мадами, които му изпращаха снимки в писмата си, дори бе попаднал на една гола.

Пред него стоеше зашеметяваща брюнетка с права, подстригана на черта до раменете коса, преметната на една страна. Дълги, изтънени кичури ограждаха красиво лице. Въпреки екстравагантните очила с черни рамки, той забеляза високи скули. Погледът му се спря на пътните ѝ съблазнителни устни. Най-силно го впечатлиха очите ѝ зад прозрачните стъкла. С разширени, тъмни ириси, чиито цвят не можеше да се определи заради гаснещата светлина.

Очилата придаваха интелигентно, но иексапилно излъчване. Приличаше му на пъзел, който с удоволствие би разглобил и наредил отново с по-специално внимание.

Но само защото го привличаше, не означаваше, че може да ѝ се довери.

— Ето, разтоварих се. Сега кажете коя сте и какво правите тук?
— попита предпазливо той.

Тя му се усмихна широко и добави красиви зъби към плюсовете си.

— Чакам ви — заяви тя.

Отговорът ѝ го изпълни с нелогично разочарование.

— Е, не проявявам интерес. — Той пъхна ръце в джобове и си тръгна.

— Откъде знаете, като дори не сте чули какво имам да ви кажа?
— подвикна тя.

Това го накара неволно да спре и да се обърне.

— Защото сте жена, причаквате ме тук, отзад, и признавате, че се интересувате от мен!

— Не от вас! — поправи го тя, притеснена от тази мисъл, което докачи егото на Куп.

Че какво не ми е наред, зачуди се той.

— Интересува ме пръстенът! — Тя повдигна ръка, за да илюстрира думите си, и му посочи цяла колекция пръстени по себе си.

— Вие и всички останали в града, търсещи мъже за женене — измърмори той, чудейки се къде сред множеството бижута е надянала годежния си пръстен.

Тя стисна съблазнителните си устни и се намръщи.

— Не в този смисъл! — Бръкна в голямата си чанта, преметната през рамото ѝ и измъкна снимка. — Погледнете! Това е баба ми и носи колие същия модел като пръстена, който видях по телевизията, че получихте.

Изненадан от обяснението ѝ, Куп взе снимката, но слабата светлина не му позволи да я види добре.

— Прекалено е тъмно — каза той и ѝ върна снимката.

— Е, просто ми повярвайте. Еднакви са.

Той вече знаеше, че някога пръстенът е бил част от комплект. Дали наистина баба ѝ притежаваше колието, или това бе просто повод за запознанство?

Инстинктът на репортер му подсказа, че е искрена. А и трябваше да признае, че тя нямаше поведение на жена, привлечена от най-известния ерген в града.

Явната ѝ липса на интерес към него малко го подразни. Особено защото събуди любопитството му, но не заради пръстена, който си лежеше дълбоко в предния джоб на панталона му.

Нямаше обаче да ѝ го покаже, докато не научеше повече за историята ѝ.

— Баба ви откъде има колието? — попита той, като се чудеше дали не ѝ е било препродадено след кражбата.

— Вижте, мислите ли, че можем да продължим разговора на друго място? За мен е без значение къде. Тази смрад от боклука ме убива. — Тя размаха ръка пред лицето си и сбърчи нос.

Куп поклати глава и се усмихна.

— Умна, колкото и красива. Очите ѝ се ококориха зад стъклата.

— Слушайте, трябва да се прибера и да взема един душ. Да не ви обяснявам колко от писмата, които току-що изхвърлих, бяха парфюмиирани. Искате ли да изпиете едно питие с мен? — Това предложение му хрумна внезапно, но докато чакаше отговора ѝ, сърцето му заби по-силно.

— Ще носите ли пръстена?

Той кимна.

— А вие — снимката?

— Разбира се.

— Имате ли химикалка? — попита той с привидна небрежност, но всъщност тръпнеше при мисълта, че ще я види отново.

Тя бръкна в прекалено голямата си чанта и му подаде нещо за писане.

— Ето, използвайте това. — И обърна гърба на снимката.

— Осем часът добре ли е? — попита той.

— Устройва ме.

Написа името на заведението на баща си — бар и грил, което старият бе отворил след пенсионирането си. Куп се отбиваше там през свободното си време. Атмосферата бе достатъчно непринудена за делова среща и се намираше на оживена улица, за да не я притеснява срещата с напълно непознат.

Това го подсети нещо.

— Мисля, че не се представихме както трябва — каза той.

— Аз съм Лекси Дейвис. — Тя протегна ръка и той я пое.

— От Александра ли?

— От Алексис. Промених го още като проговорих, за голямо разочарование на родителите ми.

Той се разсмя, наслаждавайки се на допира на дланта ѝ до неговата. Мека и женствена, малка и явно добре поддържана. Хареса му дързостта ѝ.

— А вие сте небезизвестният Сам Купър — каза тя и отпусна пръсти.

Той я погледна с любопитство.

— Последният най-желан ерген няма нужда от представяне. — Тя сбръчка нос пренебрежително.

— Значи вие действително не одобрявате „Ергенски блог“? — Заинтригувано попита той.

Тя поклати глава.

— Нито една уважаваща себе си жена не би се втурнала да преследва мъж само защото е свободен и притежава пръстен... — Гласът ѝ загълхна и тя се усмихна, очевидно открила себе си в това описание.

Той се разсмя.

— Спокойно, Лекси. Вече се разбрахме, че не се интересувате от мен — каза той по-разочаровано, отколкото му се искаше.

— Кой го казва? — Тя си взе снимката и я пъхна в чантата. — До осем. — Махна леко, обърна се и тръгна надолу по улицата, като му

даде възможност да разгледа и другите ѝ прекрасни атрибути в бели джинси и свободно бюстие.

Лекси се втурна към апартамента на баба си в Уест Сайд, за да си вземе душ и да се преоблече за срещата със Сам Купър.

— Сам Купър. — Името се изпълзна леко и гладко от устата ѝ като „Калуа“^[1] със сметана, любимото ѝ питие.

Пъхна ключа във вратата и влезе. Както обикновено ароматът на виолетки завладя обонянието ѝ.

— Бабо? Тук ли си? — извика Лекси.

Никакъв отговор. Помисли си, че Шарлът е на гости при Силвия, и на път към спалнята си включваше всички лампи в жилището. Дръпна тежките завеси на прозорците.

Зарови в гардероба, търсейки нещо подходящо за делова среща с мъж, който искаше да впечатли. Не беше от жените, които трупат дрехи. Пътуваше с малко багаж. Избра си лека лятна рокля и сандали с цветя.

След половин час вече се бе изкъпала, гримирала и изсушила насекоро подстриганата си коса. Добави тънка оранжева диадема в тон с роклята, пръсна от любимия си парфюм и се приготви да излезе.

В стомаха ѝ пърхаха пеперуди, което подсказваше, че тази вечер изведнъж се бе превърнала в нещо по-специално за нея от обикновена сделка за пръстена.

Не бе очаквала Сам толкова да я впечатли. Веднъж освободил се от подозренията си, той се оказа истински чаровник.

Бе ѝ казал, че е красива. Лицето ѝ пламна от този спомен. Ами докосването му! Ръцете му не бяха нито груби, нито меки и с маникюр. Всъщност пръстите му бяха обгърнали нейните точно както трябва и още живото усещане я прониза до петите и някои други части на тялото ѝ, за които бе по-добре сега да не мисли.

Не се чуваше никакъв шум в апартамента и си помисли, че баба ѝ още не се е прибрала. Явно щеше да извади късмет и да се измъкне, без да се налага да отговаря на разни въпроси. Искаше да я изненада с бижуто на тържеството и колкото по-малко възможност ѝ даваше да души наоколо, толкова по-добре.

Само ще й остави бележка, за да не се тревожи. Лекси провери отново в чантата си за снимката на баба си, на чийто гръб бе записала адреса и името на ресторанта, и тръгна по тесния коридор към вратата.

Тъничко подсвиркане я накара да замръзне. Лекси се завъртя и видя баба си, седнала в голямото кресло в ъгъла на стаята.

— Закъде така си се издокарала? — попита Шарлът.

— Изплаши ме! Не знаех, че си вкъщи. — Сърцето ѝ щеше да изскочи и Лекси притисна ръка до гърдите си.

Баба ѝ остави плетката в ската си.

— Повиках те. Сигурно не си ме чула.

Лекси кимна.

— Е, добре. Ще закъснея. Не ме чакай!

Тя направи крачка към вратата, но гласът на баба ѝ я спря.

— Не отговори на въпроса ми!

А бях на косъм да се измъкна, помисли си Лекси.

— Кой въпрос?

— Не се прави на ударена. Среща с мъж ли имаш? — попита Шарлът, ококорена от любопитство.

Най-съкровената мечта на баба ѝ бе да я види задомена, за да има кой да се грижи за нея, след като Шарлът си отиде.

Лекси боядовреще баба си и не приемаше прекалено сериозно съветите ѝ, но гледаше да не я осветлява много за личния си живот.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но имам делова среща, бабо.

Шарлът недоверчиво повдигна очертаната си с молив вежда.

— Как не! На стар краставичар краставици ще продаваш. Прекалено си се издокарала за клиент. Така че? Познавам ли го? Къде ще те води? За пръв път ли излизаш с него? И приятен млад мъж ли е?

Лекси въздъхна драматично, обезкуражена, но не и победена.

— Вярвай, в каквото си искаш, бабо! — Тя едва сдържа смеха си от ентузиазираната тирада на Шарлът. — Не, не познаваш този клиент. Отиваме в едно заведение „Бар и грил Джак“. Да, срещаме се за пръв път и, разбира се, е приятен млад мъж. Иначе не бих приела да изляза с клиент.

— Не ми минават тези номера.

Лекси погледна часовника си.

— Е, твоя работа. Трябва да тръгвам. Закъснявам. — Прати й въздушна целувка. — Обичам те.

Шарлът се усмихна.

— Приятно прекарване! И помни — прави всичко, което аз бих направила... и още толкова!

Лекси завъртя очи и се отправи към вратата и към деловата среща с най-сексапилния мъж, когото бе срещала.

Телефонът на Куп иззвъня точно пред вратата на „Бар и грил Джак“. Беше подранил и реши да проведе разговора отвън, на по-тихо.

— Куп на телефона — каза той.

— Безпокои ви Рики Бърнет, собственикът на „Винтидж^[2] бижута“. Разбрах, че сте спасили живота на дъщеря ми и внучката ми.

Куп не мислеше, че ще се стигне чак дотам.

— Просто бях на точното място в точното време, господин Бърнет.

— Все пак благодаря. Благодарен съм ви — каза мъжът с груб глас.

— Няма защо.

— Само че трябва да си върна пръстена.

Куп остана смаян от безцеремонната декларация и при споменаването на пръстена инстинктивно застана нащрек.

— Татко! — Куп разпозна гласа на дъщеря му някъде там.

— Един момент — каза Рики.

Куп притискаше слушалката към ухото си, като се опитваше даолови какво се обсъжда на другия край на линията. Явно бащата и дъщерята спореха и той не изпита никакви угрizения да подслушва.

— Как смееш! — ругаеше жената. — Казах ти, че човекът ни спаси живота!

— И аз съм му благодарен, но нямаш право да даваш нещо от личната ми колекция! — отговори Рики.

— Същински вехтошар си, татко. Ако зависеше от теб, в колекцията ти щеше да има повече бижута, отколкото в магазина. Добре, че поразчиствам от време на време! Поне докарвам някой лев.

— Продала си и нещо друго мое? — Рики побеснял повиши глас.

— Да не би да не си забелязал! Видях цяла колекция в предаването на Опра^[3]. Сега се извини на господин Купър и го остави на мира с този пръстен.

— Още ли сте там? — попита Рики.

— Да. — Куп не знаеше да се забавлява или да се чуди на Рики Бърнет.

— Слушайте, ще ви дам нещо друго, ако мога да си върна пръстена — каза Рики, явно пренебрегвайки мнението на дъщеря си.

Със сигурност пръстенът значеше много за человека. Дали знаеше, че е краден? Участвал ли е в обира? Или беше просто вехтошар, както го нарече дъщеря му.

— Невъзможен си! — възкликна тя. В слушалката избумтя затръшната врата.

Куп замижа.

— Наистина бих искал да ви помогна, господин Бърнет, но не мога.

— Хайде, бе!

— Съжалявам, но трябва да затварям. — Куп прекъсна връзката и потупа джоба, в който бе пуснал пръстена.

Изпита чувство за вина, че не го върна. Да му се не види — той не бе искал да приема наградата, първо на първо. Но след като вече имаше нова информация, не можеше просто да го предаде на Рики Бърнет. Кой можеше да каже дали Рики заслужаваше да го притежава? А Лекси Дейвис също проявяваше интерес точно към това бижу.

Очевидно този пръстен криеше някаква история и го загриза любопитството му на журналист и писател. Докато не разгадаеше мистерията около тази кражба, пръстенът оставаше негов.

---

[1] Ликъор с вкус на кафе. — Б.пр. ↑

[2] Винтидж стилът се отнася за дрехи, бижута, мебели, произведени между 1920 и 1975 година. — Б.пр. ↑

[3] Има се предвид американската водеща Опра Уинфри. — Б.пр.

↑

ГЛАВА ТРЕТА

Подобно на собственика си, „Бар и грил Джак“ вреще и кипеше. Когато майката на Куп почина внезапно от мозъчна аневризма наскоро след пенсионирането на баща му, Джак Купър имаше нужда нещо да замести присъствието ѝ. Намери го в този бар и в постоянното присъствие на бившите си колеги от полицията.

Куп влезе в своя втори дом, както го наричаше, и бе посрещнат с аплодисменти и смях, също както в нюзрума след предотвратяването на обира.

Брат му Мат се провикна:

— Поздравете славния герой!

— Млъквай! — Куп сряза по-големия си брат.

— Следващия път ще оставиш ли тупаника на нас? — изкикоти се Мат.

Съмнявам се, помисли си Куп.

— Татко, дай една бира на героя!

Куп поклати глава. Трябваше да се сети, че барът на Джак не беше най-добрият избор за среща с Лекси.

— Не му обръщай внимание. Ела се отпусни — каза баща му. — Просто ревнува, че не е в „Ергенски блог“. — Джак плъзна по плота една покрита с пяна чаша.

— Четеш ли тия глупости? — попита Куп.

— Хвърлям по едно око, докато отгърна на спортната рубрика — измрънка баща му, без да го поглежда.

Куп се настани.

— Е, как е да си любимецът на града? — попита Мат.

Куп разказа за кутията, която бе изхвърлил на боклука по-рано.

— Голяма мъка. Всичките ли изхвърли? Не запази ли номера поне на една дама? — попита шокиран той.

— Как да го направя, като предпочитам нормалните жени?

Мат кимна с глава.

— Добър довод. За нормалните жени. Като Оливия — каза той, имайки предвид съпругата си вече от десет години.

Бракът беше другото нещо, с което брат му се бе справил по-добре. Куп рядко анализираше провалите си, но имаше моменти, когато сравнението се налагаше.

Мат вдигна чаша и двамата се чукнаха. После дръпнаха по една голяма гълтка.

— Кога пак си на смяна? — попита Куп.

— Утре сутрин. Затова реших да направя компания на татко тази вечер — отговори му Мат.

Двамата братя доста често се отбиваха при Джак под претекст, че се нуждаят от питие. Всъщност го наглеждаха, за да се уверят, че не се чувства самотен.

— С други думи, на жена му ѝ е писнalo от него — каза баща им, дочул коментара на Мат.

Не беше далеч от истината, но и Мат, и Куп знаеха, че старият Джак обича синовете му да са край него.

— А твоята работа как е? — попита Мат.

— Все така — отговори Куп.

— Нещо ново, любопитно?

Куп поклати глава.

— Като изключим обира и проклетия „Ергенски блог“, пълна скуча — изльга той.

Докато не научеше повече за Лекси и връзката на баба ѝ с пръстена, си беше наложил мълчание.

— Значи животът на един герой и известен ерген е скучен, а? Ами да беше рискувал да станеш полицай — пошегува се Джак.

Думите му сипаха сол в раната.

Куп бе скъсал раменния си мускул по време на футболен мач в училище, а после получи втора травма в Академията. След операцията лекарите му обясниха, че повечето полицаи рядко се възстановяват напълно, за да изпълняват безопасно задълженията си. А имаше и риск от друга травма на същото рамо.

Куп едва не умря, че трябва да се откаже от Академията и от бъдещето, което баща му бе искал за двамата си синове. Шега или не, Куп нямаше нужда да му се напомня, че бе разочаровал стария. Той живееше с усещането, че се провала всеки божи ден. Но никога

нямаше да признае това на баща си, нито че работата му като репортер, която толкова бе харесвал, сега му се струваше твърде еднообразна.

Имаше нещо тъжно в това, че всичките престъпления — грабежи, нападения, стават толкова обичайни, че не са никаква сензация. Куп бе започнал работата си като репортер с голям хъс и с надеждата, че така ще бъде много по-полезен, отколкото като полицай. Бе очаквал, че като пише за престъпността, ще събуди общественото внимание, а може би и гняв и така ще помогне за спасяването на нечий живот или за залавянето на престъпници. Вместо това попадна в един безкраен водовъртеж от насилие. Постоянни сблъсъци с най-мрачната страна на човешката природа. Той нито можеше да помога, нито да промени нещо. Просто даваше гласност.

Може би затова толкова му допадна да пише проза. Така можеше да влияе на развоя на събитията, сюжета, образите и още по-важно — на крайния резултат. Едва ли така би променил света, но с нищо не можеше да замени удовлетворението си от писането.

Проблемът беше, че още не бе открил в прозата онази формула на успех и обществено признание, която му даваше журналистиката. А в семейство на успели мъже Куп отказваше да мисли за провал.

— Ако вече не бях женен, щях да си помисля, че съм открил жената на мечтите си — каза Мат, като не отлепяше поглед от вратата.

Още преди да се обърне, Куп знаеше кой е на вратата и го завладя непознато досега желание да закрия.

Един бърз поглед към Лекси, в нейната лятна рокля в пастелни тонове, потвърдиха подозрението му. Очилата й с диоптър контрастираха със закачливата рокля и така се получаваше интересно противоречие. Беше специална. Уникална.

— Защо пък да не я посрещна. — Мат тръгна към нея, но Куп здраво го хвана за рамото.

— Тя е с мен.

Мат се спря.

— Не мислех, че мацките те интересуват.

Куп се наежи.

— Да ти прилича на мацка?

Мат се разсмя.

— Спокойно. Щастливо женен съм, забрави ли?

Куп пусна рамото му.

— Имаш една бира от мен — каза той с надеждата да замаже положението и донякъде да се извини, че бе реагирал така глупаво за жена, която едва познаваше.

— Сам — подвикна Лекси, докато си проправяше път към тях.

— Защо не идеш да си вземеш бирата — подметна Куп към брат си.

Мат се ухили.

— Още не, Сам.

Никой, освен майка му не го наричаше на малко име.

— Съжалявам за закъснението — каза Лекси.

— Няма защо. Да седнем на някоя от задните маси? — предложи Куп. Закътано местенце, където можеха на спокойствие да поговорят за пръстена и колието на баба й.

— Звучи добре.

— Няма ли да представиш приятелката на брат си? — подметна ухилено Мат.

Куп разбра, че няма да се измъкне, и направи задължителното представяне.

— Лекси Дейвис, това е по-големият ми брат Мат Купър. — Усетил изпепеляващия поглед на баща си, Куп продължи: — А мъжът зад бара е баща ми Джак.

— Приятно ми е. Приличате си. — Лекси дари с топла усмивка и тримата мъже.

— Приемам го за комплимент — каза Джак. — Е, красива госпожо, и вие ли сте от онези почитателки, които се опитват да грабнат най-желания ерген? — И той кимна към сина си.

Куп се сви.

Лекси поклати глава и се разсмя.

— А, не. Не и аз. Със Сам имаме да обсъдим нещо делово.

— Така ли? — попита Мат, прекалено доволен, за ужас на Куп.

— Защото от брат ми останах с впечатление, че има нещо сериозно между вас двамата.

Търпението на Куп се изчерпа. Той постави ръка на кръста на Лекси и я поведе към едно отдалечено сепаре, далеч от любопитното си семейство.

— Съжалявам. Баща ми и брат ми обичат да се бъркат във всичко.

— Ако мислиш така за тях, трябва да се запознаеш с баба ми. —
Тя поклати глава през смях.

— Искаш ли нещо за ядене или за пие?

Тя сви рамене.

— Ако има студен чай и малко чипс?

— В бар сме — все ще се намерят. — Куп се извини и отиде да даде поръчката на баща си.

Върна се при Лекси и се настани срещу нея. Мястото беше тясно и коленете им леко се докоснаха под масата.

— Искам да попитам, все пак... — Тя замълча и прехапа ъгълчето на гланцираната си устна. — Какво имаше предвид брат ти, като каза, че си го накарал да повярва, че между нас има нещо повече от делови отношения? — Тя подпря лакти на масата и се приведе към него.

Очите ѝ, които той сега забеляза, че са златистокафяви, изразяваха любопитството ѝ и не се отделяха от него.

Прямотата ѝ му хареса.

— Да кажем, дадох му да разбере не само, че си с мен, а и че проявявам нещо повече от делови интерес.

— Разбирам. — На лицето ѝ се появи усмивка. Доволна усмивка.

— Разважи ми за себе си — каза той, любопитен да научи повече за самата нея.

— Няма много за разказане. Аз съм пътешественик и уебдизайнер.

Можеше да пропусне тази част с пътешествията. Но уебдизайнът определено го заинтригува.

— Кои сайтове си правила, за да мога да ги разгледам?

Една от дългогодишните сервитьорки на Джак ги прекъсна, за да сервира напитките и кошничка с тортила чипс.

— Чакай да помисля — каза тя, когато най-после останаха пак сами.

— Правила съм сайтове, за които едва ли си чувал, но съм създала и страниците на „Хот Зоун“ и „Атлетс Онли“. Чувал ли си за тях? — попита тя.

— Аз съм страшен бейзболен фен. Особено на „Ренегейтс“, така че познавам най-големите спортни агенции в Манхатън. И бих добавил, че съм много впечатлен от твоето портфолио. — Той вдигна

чашата си и докосна нейната, преди да отпие голяма гълтка студена бира.

— О, благодаря — отговори тя, очевидно поласкана. — Но ако ги разгледаш внимателно, ще видиш, че и двата сайта имат нужда от преработка. Вече работим по въпроса.

— Работим?

— С Клодия, асистентката ми. Тя ме отменя по дизайна и художествената част, а и поддържа сайтовете, когато пътувам. — Лекси намести очилата си. — Е, при теб как стоят нещата, господин ерген — подкачи го тя.

— Нали видя до кофата за боклук колко е вълнуващ моят живот?

Тя се разсмя.

— Ясно. Макар че, трябва да призная, приятно е да видя мъж, който не робува на вниманието на ухажорките си.

Докато се опознаваха, увлечени в приятен разговор, масите наоколо бързо се заеха. За щастие, това създаде работа на баща му, а Мат бе в компанията на партньора си.

— Искаш ли да видиш снимка на колието на баба ми? — попита Лекси.

Преди да успее да ѝ отговори, тя измъкна снимката от чантата си и му я подаде. На нея се виждаше възрастна червенокоса жена с дяволит поглед. Колието определено беше в същия стил като пръстена.

Вниманието на Куп бе привлечено от дрехите на възрастната жена.

— Да не ти прозвучи странно, но защо е с пеньоар и с това изящно бижу?

Лекси се разсмя заразително.

— Много пъти съм се питала същото. Баба никога не се показва навън с някои бижута. Казва, че е заради специалната сантиментална стойност. Мислиш ли, че са комплект?

Той извади пръстена от джоба си и ѝ го подаде. Тя се приближи, за да го разгледа.

— Бинго! — възклика тя. — Мога ли да го видя?

— Разбира се.

Тя протегна ръка към него и той плъзна бижуто на пръста ѝ.

— Уникално е — промърмори тя. — Много прилича на колието.

— Усмихна му се и остави пръстена на масата помежду им.

Тя не огледа детайлите като редакторката му, което подсказа на Куп, че Лекси има по-скоро лични, отколкото финансови подбуди.

— Откога баба ти притежава това колие? — попита той.

Лекси сви рамене.

— Откакто се помня. Дядо ми ѝ го е подарил преди много години. Собственичката на магазина разказа ли ти нещо за пръстена?

Куп поклати глава.

— Нищо не каза. Той беше на една табла сред други бижута, с които тя нямаше нищо против да се раздели.

Лекси кръстоса деликатните си ръце с нежнорозов лак по ноктите и комплект гривни, които се поклащаха на дясната ѝ китка.

— Предполагам се чудиш защо те потърсих.

— Мина ми такъв въпрос през ума.

— Иска ми се да купя от теб пръстена за осемдесетия рожден ден на баба ми.

Той не знаеше какво да очаква от Лекси, но това го стъписа. Ето поредния човек, който се интересува от натруфената дрънкулка.

Куп се покашля.

— Извинявай, но ми е трудно да определя цена. Според една от редакторките във вестника, където работя, струва много повече отколкото си представях, когато се спрях на него.

Лекси кимна с глава. През стъклата на очилата си тя го прониза с поглед, който му показваше, че започва да ѝ лази по нервите.

— Защо не ми го каза още като те попитах какво знаеш за пръстена?

— Ти искаше да знаеш какво е казала собственичката и аз ти обясних. — Той спести, че вече бе открил нещо повече.

Не му харесваше да го разпитват така и неспокойно се намести на стола.

— Хей, та аз едва те познавам! Не мога да ти доверя всичките си тайни — опита се да се пошегува той.

— Но ме познаваш достатъчно, за да решиш, че те привличам — съмръщено му напомни тя, после се облегна назад в очакване на реакцията му.

Нямаше да го остави лесно да се измъкне.

И беше права. Наистина го привличаше. Особено с тези нейни гърди, които опъваха дълбокото деколте на роклята и ясно подсказваха

какво се крие там.

Той тихичко изстена и си наложи да се съсредоточи върху бижуто.

— Изглежда пръстенът е част от колекция от 50-те години на миналия век. — Още не бе успял да определи по-точно времето и ако ѝ го продадеше, щеше да загуби връзка с тази история.

Същото щеше да стане и ако върнеше пръстена на Рики. Нямаше намерение да споделя с Лекси за внезапния интерес на Рики Бърнет. Куп продължаваше да проучва искреността ѝ и се чудеше как ли би реагирала, като научи, че има конкуренция. Предпочиташе да не я разсейва, докато му разкриваше информация.

— Значи струва много повече, отколкото изглежда — разсъждаваше си Лекси. — Може би същото важи и за колието на баба ми. Кой би помислил, че има някаква стойност? Добре, какво ще кажеш да го дадем за оценка и после да договорим цена? — Явно нямаше да се остави да я баламосват.

Имаше логична мисъл. Умът ѝ сечеше. Харесваше му тази комбинация в жените. Но сега това не го устройваше. Един специалист вероятно би разпознал бижуто. И още по-лошо — сигурно би го свързал с неразкритото престъпление отпреди години и би разбил монопола на Куп над тази история. Трябваше да го обмисли от всички страни, преди да вземе каквото и да е решение.

Нещо, което логично мислещата красавица щеше да разбере. Дори бе възможно да има важна информация за бижутата и тяхното минало. Вече бе научил по трудния начин, че тя предпочита истината.

— Баба ти не е ли знаела, че колието е ценно? — попита той.

Лекси сви рамене.

— Никога не е споменавала, а и аз никога не съм я питала. Не съм имала причина. За мен парите не са важни. Те са просто необходимост да осъществявам пътешествията, които обичам. Обичаш ли да пътуваш?

— Не особено — поклати глава той.

В погледа ѝ се долови разочарование.

— По света има места, които дори не можеш да си представиш. Обичам красотата и пъстротата на различните държави, хората и забележителностите. — Лицето ѝ пламна, докато разпалено обясняваше.

Прииска му се тази страст да е за него, а не за чуждите земи, които я отдалечаваха.

— Няма значение — каза тя, за да се овладее. — Да се върнем към работата. Чудя се как дядо ми се е сдобил с част от толкова ценна колекция.

— Това означава ли, че баба ти никога не е споменавала? — попита той.

— Не.

Той също се озадачи. Имаше много неясни въпроси. Любопитството му към бижутата и тяхната история, да не говорим към самата Лекси, се разпали още повече. Поне вече имаше източник за повече информация. Щеше да се добере до отговорите, като се сближи с Лекси. И би го направил с удоволствие, дори без бижутата.

Баба й не бе споделила много за скъпите вещи — защото не знаеше, или защото имаше нещо за криене?

— Би ли попитала дядо си?

— Той почина преди петнайсет години — отговори тя и очите ѝ се навлажниха.

— Съжалявам.

— Благодаря. Но баба ми умее да оцелява. Била е огън и жупел цял живот. Не се спря и след смъртта на дядо ми. Потъгува, взе се в ръце и продължи напред.

Куп се усмихна.

— Истинска фурия! Като теб.

— О, благодаря! — Лекси гордо се изпъна, поласкана както винаги, когато я сравнявала с баба й.

Баба й я даряваше с безусловна любов и разбиране, каквито не бе получила от родителите си. Те бяха преуспели, а Лекси витаеше в облаци. Те имаха цели, а Лекси — мечти. Единствено разкрепостената й баба я приемаше такава, каквато е.

Сам не можеше да разбере колко е важно това за Лекси. Той не обичаше да пътува, така че едва ли щеше да се стигне до сериозни отношения. Но един флирт би се отразил добре и на нея — толкова отдавна не й се бе случвало.

Куп й харесваше, независимо че беше толкова сериозен. Но за разлика от баща й и сестра й — и двамата банкри, и от майка й —

властен адвокат, чиято главна мисия в живота беше съвършени деца, Сам не изглеждаше напрегнат и безпощаден.

Заинтригува я. Освен това бе свободен — друго важно изискване, което дължеше на Дрю. Не че беше обвързан, когато започнаха да излизат, но очевидно се бе чувствал доста отворен за други връзки. Това я научи да бъде по- внимателна с мъжете.

— Exo! Земя вика Лекси. — Сам щракна с пръсти пред нея, за да привлече вниманието й.

— Извинявай, отнесох се. Често ми се случва. Затова вкъщи ми казват, че съм разсеяна.

— Надявам се да не е заради скучната компания — каза той с усмивка на красивото си лице.

— Определено не. Това е по-скоро израз на творческата ми натура. — Нямаше шанс да признае, че мислеше за него. — Често потъвам в моя си свят. И бързо след това, хоп, дошла ми нова идея за уебсайт. Случва се и без дори да ми е минавала мисъл за работа.

— Изглежда имаме нещо общо.

Тя сбръчка носле.

— Лудостта ли?

Той се разсмя.

— Не, творческите паузи. Знаеш ли, аз съм писател.

— Знам. На криминалната хроника.

Той се приближи към нея.

— Искам да кажа, че пиша и художествена литература. — Говореше приглушено, почти шепнешком.

Разкриваше ѝ лична тайна и я караше да се чувства специална. В гърдите ѝ се надигна и се настани едно топло чувство.

— Това е страхотно! Кой жанр?

Той отпусна рамена.

— Криминални романи. Нещо, ала Сам Спейд.

— Аз съм страстен читател и обичам този жанр! Всъщност — искаш ли да ти издам една тайна? Почитателка съм на някогашните романи на Лъдъм.

Той закима одобрително.

— Интересна жена — каза замислено той.

— Имаш ли нещо издадено? — попита тя.

— Малък тираж, но...

— Големи цели — довърши тя вместо него.

На лицето му се изписаха едновременно изненада и облекчение.

— Откъде знаеш?

— Да кажем, че разпознах сродна душа. — Тя се пресегна и покри ръката му със своята, за да подчертава разбирането си.

Вместо това захвърча искри. Привличането, което тлееше на повърхността, лумна от докосването и възпламени цялото ѝ тяло.

Изненадана, започна да отдръпва ръката си, но той с едно ловко движение завъртя китката си и я задържа. Приятното усещане от допира му я накара да се отпусне.

— Сега работиш ли върху друг роман? — Тя се опита да поддържа някакъв нормален разговор, макар че цялото ѝ внимание бе концентрирано върху дланта ѝ, където палецът му лениво описваше кръгчета по кожата ѝ.

— Может да се каже, че съвсем скоро попаднах на нещо. — Той пое дълбоко дъх. — Което ми напомня, че преди тази работа между нас да продължи, трябва да знаеш още нещо.

— Какво? — попита тя и тонът му я накара да застане нащрек.

— Пръстенът не е просто скъп — най-вероятно е краден.

— Какво? Краден? Как? — питаше тя, докато в главата ѝ се завъртяха разни версии. Щом пръстенът е краден, какво ли се е случило с колието на баба ѝ? Стомахът ѝ се сви.

Той поклати глава.

— Не знам. Беглото ми проучване в интернет показа, че пръстенът е част от комплект, откраднат през 1950-а в Ню Йорк. Трябва още да се поразровя. И по тази причина не мога просто така да ти го продам.

Тя въздъхна дълбоко и дръпна ръката си от неговата. Не можеше да се концентрира, когато я докосваше, а трябваше да запази мисълта си бистра.

— Не искам да предприемаш нещо, което би наранило баба ми. Сигурна съм, че не знае нищо, а това би я смазало.

— Значи не искаш?

— Не искам какво? — Тя наклони глава настрани, неразбираща какво я пита.

— Сигурна ли си, че нищо не знае за тази история?

— Да, колкото съм сигурна в себе си — заяви Лекси. — Виж, мога да поговоря с нея за това, но на твоето място не бих хранила надежди, че ще отговори. И преди да ме попиташи — не, не мисля, че дядо ми е бил крадец. — Тя изпревари следващия логичен въпрос.

Той вдигна ръце победен.

— Не бих си го и помислил. Може да го е взел от втора, трета, дори четвърта ръка — каза Куп, без да изключва нищо.

Тя кимна.

— Не ми се иска да разстройвам баба, дори само като спомена този факт. — Лекси забарабани с пръсти по масата в отчаян опит да измисли как да се добере до повече информация, без директно да намесва баба си. — Може би Силвия ще знае нещо.

Сам повдигна вежди.

— Коя е Силвия?

— Най-добрата приятелка на баба Шарлът. Те са като Фрик и Фрак^[1], Телма и Луиз^[2] на тяхното поколение.

Куп поклати глава и се разсмя.

— Колкото повече слушам за баба ти, толкова повече си мисля, че ще ми хареса.

— Повечето хора я харесват. — Тя замълча, после го погледна в очите. — Трябва да открием повече информация за тези бижута. Може би грешим, че са крадени. Може би са копие на оригиналите или нещо такова.

— Възможно е — съгласи се той. — Я чакай! Какво означава „ниe“. Аз съм репортер. Аз ще правя разследването и ще те информирам.

— Аз съм компютърният гений. Мога да открия повече с няколко клика на мишката, отколкото ти за цяла седмица разговори. Освен това, ако работим заедно, ще се доберем до истината много по-бързо. Звучи сякаш се нуждаем един от друг.

Той изстена и направи измъчена физиономия. Лекичко. Защото онази искра на привличане продължаваше да проблясва помежду им. Доловяше я в погледа му и в начина, по който фиксираше деколтето ѝ — начесто и с открито възхищение.

Тя нямаше намерение да се възползва от него. Особено след като изпитваше същите вълнения спрямо него.

— О, и Сам? Има още нещо, което трябва да знаеш. Дори пръстенът да се окаже фалшив, пак ще искам да го купя за баба си.

— Значи можем да добавим към характеристиката ти „упорита“ и „всеотдайна“.

Тя се доближи до масата, подпряна на лакти.

— Мога да бъда много убедителна, когато поискам.

— Ще ми се да те видя в действие. — Погледът му се плъзна върху устните ѝ, оттам към деколтето ѝ и обратно. — Та какво имаше предвид?

— Ами, щом ще работим заедно, мисля, че бих могла да ти помогна и в други отношения — каза тя.

— Слушам те...

— Като начало — много съм добра в занаята си и мисля, че дори една книга, публикувана от малко издавателство, има нужда от собствен сайт. Особено ако се каниш за скок във висшата лига.

Той облечи очи от изненада и Лекси, която съзнаваше, че в главата му е друга мисъл, се разсмя.

— Докато издирваме информация за историята на бижутата, ще ти направя сайт. Ако ти хареса, ще приспаднем таксата от цената на пръстена. Какво ще кажеш?

— А ако пръстенът е краден и трябва да се върне? — попита той. Лекси не искаше да си мисли за това.

— Аз съм оптимист. Но ако настояваш да си толкова прагматичен и да предвидиш всичко, тогава ще го пишем за моя сметка.

— Защо искаш да работиш без пари? — скептично попита той.

— Истината ли? Защото създаването на един сайт ми дава възможност да опозная клиента си. Искам да те опозная.

Червени петна избиха по лицето му.

— Да разбирам ли, че това те интересува? — попита тя и преди да успее да ѝ отговори, пусна стандартната си реч към клиентите:

— Сигурно си даваш сметка колко е важна ролята на интернет в наши дни. Като опозная теб и творчеството ти, бих могла да те представя по-правдиво пред читателската аудитория. Важна е и същинската цел на един сайт. Той ти дава възможност да се свързваш с читателите си през други сайтове и социални мрежи. Ще ти трябва и добра оптимизация на търсачките, а аз съм спец в това. — Тя оживено

ръкомахаше, докато обясняваше, с надеждата, че е много убедителна.
— Е?

Той поклати глава.

— Съжалявам, но ме загуби при оптимизацията на търсачките.

Не бе очаквала да откаже. Загорчай от разочарование. Сърцето ѝ биеше лудо.

— Но ме спечели с „Искам да те опозная“ — продължи той с пълтен глас.

Лекси въздъхна с облекчение, смачка на топка една салфетка и я метна по него.

— Не е хубаво така да ме пързалиш.

Той се ухили.

— Връщам си за сексапилното ти превъплъщение, с което ме изпързала в началото.

— Значи си наясно. Много съм добра в довършването на нещата — каза тя и взе чантата си. Извади една визитна картичка и му я подаде. — Тук са имейл адресът и номерът на мобилния ми телефон. Винаги можеш да се свържеш с мен. Предполагам, че работното ти време зависи от събитията в града, затова... ти ще ми се обадиш, ставали ли?

Пръстите му преднамерено докоснаха нейните, когато взимаше картичката.

— Става.

— Но за да не решиш да ме прескоши и сам да си правиш разследването, я ми дай някакви твои координати!

— Хитруша. — Устните му се извиха в одобрителна усмивка. — Не ме търси на работното ми място. Държа това да остане лично. — Дръпна една хартиена салфетка, написа адреса си и номера на мобилния и ѝ я подаде.

Той отхвърли опита ѝ да плати сметката.

— Аз плащам. Иначе баща ми ще си помисли, че не ме е възпитал както трябва.

— Не мога да споря по този въпрос. Благодаря. Беше ми приятно, Сам. — Тя се изправи.

Той я последва.

— Още нещо. Приятелите ме наричат Куп.

— Приятели. Такива ли сме вече?

Сложи ръка на кръста ѝ. Минаха покрай масите и множеството на бара, за да я изпрати до изхода. Докато тя посягаше към вратата, той се наведе към нея и прошепна в ухото ѝ:

— Надявам се и нещо повече.

Тя се обръна. Застанали лице в лице, дъхът им почти се сливаше в едно.

— Разчитай на това — отговори тя, преди да потъне в горещата лятна нощ.

---

[1] Фрик и Фрак — швейцарски комедийни актьори на лед от началото на ХХ век. — Б.пр. ↑

[2] Телма и Луиз — героини от едноименния американски филм (1991 г.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Куп вървеше към жилището си и си подсвиркваше.
Подсвирка си?

Само заради една среща с Лекси, ако въобще това можеше да се нарече среща след всичките делови въпроси, които обсъдиха. Но компанията ѝ бе истинско удоволствие. Вече си имаше уебдизайнер, партньор в разследването за пръстена и романтично увлечение. Нямаше никакво съмнение.

Взе стълбите по две наведнъж. Приглушената светлина във фоайето му подсказа, че съседите му — съпружеска двойка от едната страна и близка приятелка полицайка от другата — вероятно още не се бяха прибрали.

Тъкмо когато се канеше да пъхне ключа в ключалката, забеляза, че е леко открайната. Бравата беше разбита — от двете ѝ страни зееха дупки.

Куп тихично изруга. Живееше в сравнително спокоен квартал, но, по дяволите, липсата на портиер се отразяваше на сигурността. Тишината и инстинктът му подсказаха, че крадецът е офейкал. Той ритна вратата и влезе бавно. За всеки случай. Един бърз оглед потвърди опасенията му. Някой бе разбил жилището му и бе обърнал всичко наопаки.

За втори път тази седмица Куп се озова от другата страна на собствената си криминална хроника. Набра 911 от мобилния с надеждата, че в апартамента му ще има следа кой и защо го е направил.

През следващите няколко часа нюйоркската полиция си свърши работата — свалиха отпечатъци, потърсиха улики и записаха неговите показания.

Куп извади две бутилки „Кока-Кола“ от хладилника и предложи едната на Сара Риос, дежурния офицер, която случайно беше неговата

съседка и близка приятелка.

Сара беше хубавица с дълга руса коса, големи очи и добро сърце. В униформа изглеждаше поразително. Като приятелка споделяше неговия вкус към книгите и филмите.

— На пръв поглед липсва ли нещо? — попита тя.

Куп прехапа замислено ъгълчето на устната си.

— Освен лаптопа ми? — Това бе първото нещо, което провери, и единственото, което липсваше. — Всичко останало е тук: телевизор, айпод, дори фотоапаратът си стои там, където го оставих.

— Извинявай, Куп. Но откога ти казвам да си сложиш по-сериозна ключалка.

— Благодаря, че не използва „нали ти казах“ — измрънка той.

— Мислиш ли, че е свързано с работата ти?

Той поклати глава. Кражбата на компютъра навеждаше на тази мисъл, но нещо не се връзваше.

— В момента не работя върху нищо значимо. Не ме преследва закона „Син на Сам“^[1].

Тя подпра бедро на подлакътника на канапето му.

— Не искам да съм груба, но дали не е намесена жена? Някоя от почитателките на „Ергенски блог“? — Сара неуспешно се опита да прикрие усмивката си зад бележника.

— Умница. Жените в този град са отчаяни, няма съмнение. — Той й разказа за парфюмирани писма и бельото, които бе изхвърлил на боклука. — Но ако е така, не трябваше ли да я открия в леглото си, вместо да изчезва с лаптопа ми?

— Има логика. Ще знаем повече след тестовете. Момчетата вече приключват — каза тя, посочвайки към оперативния екип. — Ако забележиши, че липсва още нещо, обади ми се. Знаеш как е. Понякога съвсем малка подробност, която ти се струва незначителна, решава случая.

Той кимна.

— Наясно съм. — Всеки ден се занимаваше с това.

— Кой е умникът сега? — подхвърли тя с усмивка.

— Може ли да не се вдига шум по въпроса? Само това ми липсва.

Тя поклати глава.

— Наясно си. Ако не твоят вестник, то друг ще го направи. Засега ти най-много се доближаваш до идеята за знаменитост в този град. Докато не се появи нещо по-значимо, „Ергенски блог“ ще е новина номер едно. — Тя го потупа съчувствено по рамото, макар че това никак не му помагаше. — А какво става с обира, който предотврати? — попита Сара.

— Знаеш по-добре от мен, че това е лесен случай. Онзи тип не можа да плати гаранцията и още си е заключен.

Сара погледна партньора си, който ѝ сочеше вратата.

— Ще проверя, като ми свърши смяната. Звънни, ако се сетиш още нещо.

Той кимна.

— Благодаря, съседке.

След като си тръгнаха ченгетата, Куп пооправи канапето и масата, всичко друго заразя както е. Седна, вирна крака и отпи голяма гълтка сода. Като се облягаше назад, нещо остро го бодна в бедрото.

Пръстенът.

Как не се сети по-рано?

Куп го измъкна от джоба си и го заоглежда. Парченцата от пъзела започнаха да се нареждат. Току-що откри, че бижуто има стойност. Бяха го показвали по всички местни новини, информацията беше в блога. Изведнъж и Лекси, и Рики започнаха да проявяват интерес.

По време на обира Лекси бе с него, видя пръстена и нямаше причина да си мисли, че няма да се споразумеят. Не му приличаше на крадец, нито на човек, който би наел някого да обърне къщата му наопаки, след като ѝ беше обещал да донесе бижуто на срещата.

Затова пък Рики Бърнет беше една голяма загадка. Куп вече бе отказал да му върне пръстена. Толкова усилия за една стара дрънкулка! Дали причината не беше стойността му? Или историята му?

Или това си беше случаен обир, който не беше свързан със случващото се в живота на Куп?

Той нямаше никаква представа, но знаеше, че бе време да разбере дали бе заради пръстена. Първата му работа сутринта щеше да бъде да се обади тук-там. Все някой щеше да му подскаже нещо, без да привлича внимание към факта, че бижуто е било крадено. После щеше да го прибере в трезора на банката.

За всеки случай.

Лекси се събуди от слънчевата светлина, проникваща през прозореца, и тихата песен на Пери Комо, долитаща от CD плейъра в кухнята. Баба й обичаше Пери Комо.

Трябваше някак да повдигне пред баба си въпроса за историята на колието, без да събужда подозрението ѝ с нездравото си любопитство. Но преди да реши как, си искаше кофеина.

Лекси прешляпа боса, по тениска към кухнята, копнееща за чаша кафе. Минавайки край кабинета, забеляза баба си, прегърбена пред компютъра, а до нея стоеше Силвия.

— Добро утро — измрънка Лекси.

Двете жени подскочиха.

— Боже, уплаши ме! — каза Шарлът.

— Добро утро, миличка — отговори Силвия. — Иди си сипи едно кафе, за да дойдеш на себе си, и после ще поговорим.

В кухнята Лекси си наля от горещата течност и добави мляко. През цялото време от другата стая долиташе някаква разправия. Лекси не се напрягаше да различи думите, тъй като Шарлът и Силвия постоянно спореха за какво ли не — от марката боя за коса до цвета на колодата карти.

Отпи няколко гълтки горещо кафе и кофеинът потече по вените ѝ. Изчака още няколко минути да се наслади на сутрешния си ритуал и когато ѝ светна пред очите, реши, че вече може да се присъедини към баба си и приятелката ѝ.

— Здрави! — каза Лекси и ги целуна поред.

— Ето ти я, с бистър поглед и наперена опашка. — Баба й я щипна по бузата. — Опитах да те изчакам миналата нощ, но се чувствах като пребита.

Лекси се усмихна.

— Имаш нужда от сън.

— Разкажи за срещата! — продължи баба й.

— Още снощи ти обясних, че не е среща. Беше по работа, за един проект. — Лекси го каза по-убедително този път.

И наистина щеше да работи по сайта на Куп. Както, между другото, и по самия него.

Изведнъж в съзнанието й ясно изплува споменът как коляното му се докосна до нейното. Силните му пръсти, обвили ръката ѝ, палеца ѝ, лениво описваш кръгчета по кожата ѝ, тръпките, които полазиха по тялото ѝ. Този мъж ѝ въздействаше толкова силно, че трябаше специално да внимава. Крайната ѝ цел бе да се сдобие с пръстена независимо през какви изпитания трябаше да премине.

— Виж, Силвия, тя се изчервява! — извика баба ѝ, сочейки към лицето ѝ. — Просто клиент, разправяй ги на задника ми!

— Ти продължавай да лапаш прясно сирене, пък ще видиш какъв ще ти стане задникът — каза ѝ Силвия, преди да се обърне към Лекси:
— Но баба ти е права.

Силвия докосна с пръст лицето ѝ.

— Ами да. Червена си като домат.

Лекси завъртя очи.

— Вие, двете, май си нямата друга работа. — Лекси се съсредоточи върху екрана зад тях. — Та какви ги вършехте тута, преди да стана? Упражнявате ли се? — попита тя.

— Ами... аз...

— Ние само...

Лекси надзърна между пелтечещите жени, но скрийнсейвърът ѝ попречи да види какво става. По екрана танцуващето триизмерният надпис Born Free^[2].

Присви очи.

— Това не съм го слагала аз. — Можеше да го направи само някой с доста умения и компютър Мак.

— О, аз го направих — сепна се Силвия. — Исках да докажа на баба ти, че съм по-умна от нея. Докато ти ѝ даваш частни уроци тук, аз взимам моите в магазина на „Епъл“. И воала^[3]! — И тя замахна артистично към екрана. — Опитай това, госпожице Гъди-гъди Ергенски блог — ухили се Силвия, явно горда със себе си.

Тази демонстрация на високомерие разсмя Лекси.

— Бабо, трябва да стъпиш на педалите, ако искаш да поддържаш ниво.

— Ще ти покажа аз, госпожо Фръц-фръц — заяви Шарлът на приятелката си. — Само гледай какъв компютърен виртуоз съм станала благодарение на внучката си. И като стана дума за нея — ти откога започна да лъготиши баба си?

— Да лъготя ли? — Лекси сбръчка нос, объркана от обвинението.

— Срещата с гадже, което не било никакво гадже, всъщност е нещо много повече. — Шарлът я прониза с онзи поглед, който като малко момиче я караше всичко да си признае само за да избегне задължителните уроци по фигурно пързалияне. Баба й се добираше до истината, после помагаше на Лекси да се измъкне от тренировките и да ходи по музеи зад гърба на родителите си.

— Бабо, дай да се разберем! За какво говориш?

— Снимките не лъжат. Не само, че си имала среща с гадже снощи, но и той е бил онзиексапилен журналист от „Ергенски блог“. — Шарлът повдигна вече изписаните си вежди. Всеки път успяваше да се нагласи още преди Лекси да се събуди.

— Снимки ли? — предпазливо попита Лекси. Шарлът и Силвия се спогледаха. С едно движение на мишката еcranът се отвори.

Лекси нагласи очилата си и се наведе напред. Заглавието на сутрешното издание на „Ергенски блог“ гласеше: „Най-новият ерген не се помайва. Ще последва ли годеж?“ и отдолу се виждаха две снимки. На първата Куп показваше пръстена на Лекси. На другата Лекси си бе сложила въпросния пръстен, а Куп я наблюдаваше усмихнат с обожание.

— О, Боже! — промълви Лекси. Не бе забелязала някой да ги снима. Да му се не види, хората умеят да се спотайват!

— Виж го колко запленен изглежда! — замечтано отбеляза Силвия.

Запленен? Преди Лекси да успее да отговори нещо, баба й се приближи и я бутна по рамото.

— Как не те е срам да лъжеш старата жена? — И тя сложи ръка на сърцето си.

Силвия отново се захвани да сърфира из нета.

— Стига си драматизирала, бабо! Не те изльгах. Той ми е клиент. Правя му сайта.

— А пръстена?

Лекси се надяваше да не се изчерви отново и да се издаде.

— Просто ми го показа.

— Наистина ли прилича на колието ми? — попита Шарлът.

Два чифта очи се впериха в нея в очакване на отговор.

— Всъщност има прилики. — Лекси не искаше да подклажда надеждите на баба си, в случай че пръстенът се окаже краден и трябва да бъде върнат. Докато не научеше повече, не можеше да причини болка и разочарование на възрастната жена. — Но има някои разлики. Интересно как колието е попаднало у дядо.

Шарлът и Силвия се спогледаха дълго и многозначително. Двете направо четяха мислите си, което оставяше Лекси да гадае отговора.

Шарлът се покашля.

— Дядо ти го получи като заплащане за извършени услуги.

— Транспортни услуги? — попита Лекси. Дядо й беше работил като шофьор в различни богаташки семейства през годините.

Шарлът кимна.

— Та кога ще мога да го видя? — попита тя.

— Пръстенът ли? — зачуди се Лекси.

— Не, глупаво момиче, твоя кандидат? Искам да се запозная с мъжа, за когото ще се омъжиш! После той може да ми покаже пръстена.

Лекси завъртя очи и размаха ръка пред баба си.

— Не съм сгодена, бабо!

— Снимките не лъжат — повториха в един глас Шарлът и Силвия.

Мислите им се движеха по една линия и Лекси осъзна, че темата за Куп беше удобно средство баба й да избягва темата за колието.

Лекси затвори очи и започна да брои наум до десет, като дишаше дълбоко, както я бе научил инструкторът й по йога.

— Ще видя какво мога да направя — каза тя, за да си спечели време.

В никакъв случай нямаше да им доведе Куп. Това щеше да създаде доста усложнения, за които още не бе готова.

— Хубаво! Само кажи кога и ще се пригответя.

Лекси се опита да се усмихне.

— Нещо против да прочета новините онлайн? — попита тя с надеждата да сложи край на темата за Куп.

Двете жени се отдръпнаха и Лекси седна на стола. Никакви количества кофеин не биха могли да я подгответят за торнадото на Шарлът и Силвия.

Тя кликна върху „Дейли Поуст“ — вестника на Куп, за да хвърли поглед на криминалната хроника. Искаше да научи нещо повече за статиите и работата му, но беше шокирана от едно още по-смущаващо заглавие.

„Криминален репортер от другата страна на линията — отново“. Апартаментът на Куп бил разбит миналата нощ. Не се даваха много подробности. По-нататък статията припомняше героичната проява на Куп, избора му за най-известен ерген и някои разсъждения за отношенията му с „неизвестната засега жена от снимката“. Поне все още запазваха анонимността й.

Вниманието на Лекси се насочи към обира и времето, в което е бил извършен — преди или след срещата им? Ако е било след това, имаше вероятност пръстенът да е откраднат. При тази мисъл стомахът ѝ се сви, но повече се притесни, че Куп може да е пострадал.

Лекси се извини и се втурна към банята.

Следваща спирка — апартаментът Куп, за да провери него и пръстена.

Куп живееше сравнително наблизо до баба ѝ и Лекси се метна на метрото, а в 9:30 вечер беше на неговата спирка.

Хвърли един бърз поглед на сградата, преди да се качи по стълбите, пошлипвайки с чехлите си на всяко стъпало.

Натисна звънеца и зачака.

Никой не отвори. Позвъни отново. И отново. После силно почука за по-сигурно. Тъкмо се канеше да му звънне от мобилния си — което вероятно трябваше да направи от самото начало — когато се отвори съседната врата.

Една привлекателна жена в полицейска униформа подаде глава.

— Търсите ли някого?

Въпреки дребничкия си ръст тя излъчваше авторитет, който Лекси не можеше да пренебрегне.

— Сам Купър — посочи тя вратата на апартамента му.

Онази жената огледа Лекси от глава до пети. Очевидно я преценяваше, преди да реши да ѝ отговори.

— Той излезе рано тази сутрин и не съм сигурна дали се е върнал. А може да е под душа. — Тя се прозя. — Бях нощна смяна и

тъкмо се канех да поспя.

— Извинете. — Лекси отстъпи назад. — Ще му се обадя покъсно.

Но съседката се облегна на рамката на вратата със скръстени ръце и никак не бързаше да се прибере.

— Ако ми кажете името си, ще му предам, че сте го търсили.

Преди Лекси да успее да отговори, врата на Куп се отвори широко.

— Мога ли да се присъединя? — попита той.

— Имаш посещение — отговори съседката през поредната прозявка. Покри устата си с ръка. — Отивам да спя. Ще се видим покъсно. Изглежда имаме да обсъдим доста работи. — Прекалено проницателният й поглед се спря отново върху Лекси, после жената наклони глава и се прибра.

Смутена, Лекси се обърна към Куп с намерението да му задава въпроси, но като го погледна, всички мисли излетяха от главата й. Той стоеше пред нея само по избелели дънки с разкопчано горно копче, а нагоре се виждаха плочките на корема му, загорелите гърди и небръснатото му лице. Тя забрави за съседката, забрави защо беше дошла. Леле, не помнеше дори как се казва!

— Ще влезеш ли? — попита той.

Лекси кимна. Поне това успя.

— Добре. По-добре, отколкото да говорим в коридора.

— Или да беспокоим съседката — добави Лекси.

— Това е Сара. Работи в полицията и както каза, беше нощна смяна. Няма да е толкова докачлива след няколко часа — обясни той с явно дружелюбен тон.

Прониза я ревност — необичайно и нежелано чувство, когато ставаше дума за мъже. Допадаха й неангажиращите отношения. Не онези, събудящи какви ли не чувства.

Куп я покани в апартамента и завъртя новата ключалка на вратата.

Сигурно до късно през нощта се беше разправял с полиция и ключар, помисли си тя.

— Та какво те води насам? — попита той. — Не, че имам нещо против, но предполагах, че ще изчакаш ден-два, преди да се обадиш.

Новината за обира я беше хвърлила в паника и тя се бе втурнала натам, без да помисли. Срещата със съседката, която очевидно беше наясно, че той става и излиза рано, подсети Лекси, че си има свой живот, и това я накара да се почувства като глупачка, че бе дошла неканена.

И ето ти я в компанията на полугол мъж, когото познаваше едва от вчера и който вероятно не се нуждае от вниманието ѝ. Лекси винаги реагираше импултивно, емоционално, без много да му мисли. Въпросите задаваше по-късно. Но дори и на нея това ѝ идваше малко в повече.

Тя се покашля.

— Прочетох за обира миналата нощ и се притесних. Но явно си добре, така че ще вървя. Все пак кажи ми, откраднат ли е пръстенът?

Той поклати глава.

— Обирът е станал, докато сме били навън. Заварих това, когато се върнах. — Той посочи с ръка към безпорядъка в цялото жилище.

— Съжалявам. Радвам се, че си добре. Виждам, че дойдох в неподходящ момент — излизаш от банята и всичко останало. Ще тръгвам. Сега е твой ред да се обадиш. — Обърна се да си върви, преди да издрънка още нещо и да се направи на още по-голяма глупачка.

— Ей! — Куп сграбчи рамената ѝ и я завъртя към себе си. — Не бягай! Моля те! Каза, че си се притеснила за мен. — Сякаш му беше приятно заради това.

Тя кимна, все така напрегната и притеснена.

— Тогава определено не трябва да бягаш. Полицайтe записаха показанията ми, Сара провери как съм тази сутрин, но имам нужда от приятел — призна той с усмивка.

Тя повдигна вежди.

— Сара не е ли приятел? — Още с изричането на това ревниво изказване я връхлетя дежавю и Лекси осъзна проблема — защо се бе втурнала насам и защо така внезапно искаше да избяга.

Вече бе загубила един важен мъж в живота си заради жена, чието присъствие бе подценила. Просто приятелка, бе обясnil Дрю за дамата от Париж. И докато Лекси се наслаждаваше на прочутите музеи в Града на любовта, Дрю бе отскочил за бърз обяд със старата си

приятелка. Веднага след това й съобщи, че остава в Париж с жената, която така и не успял да превъзмогне.

А Лекси продължи пътешествията си сама с двата бързи урока, които бе получила. Колкото и кратка да бе връзката ѝ с някой мъж, той трябваше да е напълно освободен от минали отношения. Освен това трябваше поне да уважава, ако не можеше да разбира, живота ѝ. Дрю се беше издънил и по двете линии. Дълбоко я бе нааранило обяснението му, че приятелката му Стейси му подхождала много повече от номад като Лекси.

— Сара ми е съседка и приятелка — отвърна Куп, недоловил чувствата ѝ. Никак не изглеждаше притеснен от въпросите ѝ. — Но ти се надявам да бъдеш нещо повече. Остани! Моля те!

Дрезгавият му обаятелен глас я накара да каже малко по-спокойно:

— Става.

Той кимна с глава.

— Добре, защото ми писна от безсъние. За втори път тази седмица съм герой в собствената си криминална рубрика и мразя това.

Лекси въздъхна и намести очилата си. Искаше ѝ се да остане тук с него, но първо трябваше да обясни странната си реакция.

— Обикновено не се бъркам в чужди отношения, но трябваше да се уверя, че ти и Сара сте просто приятели. Изглежда тя добре познава сутрешните ти навици, а и ме гледаше някак... не знам точно.

— Като ченге, чийто съсед е бил обран миналата нощ? Или като приятел, който се опитва да прецени жената, с която съседът ѝ се обвързва? — Той посегна към ръката ѝ.

Тя не се отдръпна.

— Чувствам се тъпо — промърмори Лекси. След Дрю не ѝ се беше случвало да прилага правилата си. Защото нито един мъж оттогава не я бе впечатлил така силно и дълбоко като този.

— Недей! — Куп я поведе навътре в разхвърляната стая и я дръпна на дивана в центъра. — Ако се притесняваш, че между мен и Сара има нещо, много ще се радвам. Както се радвам и че си тук. — Той прокара пръсти през къдриците ѝ, бавно свали очилата ѝ и се вгледа в очите ѝ.

— Ти как си? — попита тя, като си спомни защо всъщност бе тук.

— Досега не съм се замислял какво причинява работата ми на хората, за които пиша. Но вече два пъти бях на тяхно място и не мога да кажа, че много ми хареса. Все едно съм гол.

— Какво би те накарало да се чувствуаш по-добре? — попита тя, като се доближи.

— Това. — Хвана ръката ѝ и опря дланта ѝ на гърдите си, върху сърцето си. После се наведе към устните ѝ и страстно я целуна.

Вкусът на мента и свежото ухание на тялото му завладяха сетивата ѝ. В устата си усети езика му, който пламенно докосваше достъпното и копнееше за невидимото. Знаеше точно как да ѝ въздейства с целувките си. Нежно захапа долната ѝ устна и нещо дълбоко в корема ѝ потръпна. Прокара език по ухапаното място и предизвика тръпки още по-надолу. Бельото ѝ се навлажни от страст и тя притисна бедра, за да не скочи в скута му за онова, което силно искаше.

Той зарови пръсти в косата ѝ и дръпна главата си назад, което му позволи да проникне по-дълбоко в устата ѝ. Тя сви пръстите на ръката си в опит да се вкопчи в голата му кожа.

До съзнанието ѝ долетя далечен звън на телефон, но веднага го забрави. Явно и той не се интересуваше кой се обажда, защото повдигна ризата ѝ и обви кръста ѝ с големите си длани. Плъзна ги нагоре и се спря до ластика на сutiена ѝ. Захапа гърдите ѝ през платата и набъналите ѝ зърна изпъкнаха отдолу.

Точно тогава се включи телефонният секретар и в стаята се разнесе силен мъжки глас:

— Ей, братле, прочети вестника. Ще има ли годеж? — Последва гръмко кикотене. — А е и добра реклама за бара на татенцето. Блогърът точно го е казал. Доскоро.

Лекси се отдръпна от Куп. И двамата дишаха тежко. Погледът му беше трескав и влажен и тя се зачуди дали изглежда също така замаяна. Бързо се сближаваха. Обикновено Лекси не допускаше лесно до себе си никой мъж особено след Дрю, но отношенията ѝ с Куп сякаш си имаха свой ход и съвсем скоро двамата щяха да... Тя нарочно прекъсна мислите си. Тялото ѝ още потръпваше от тази целувка. Докъде ли щяха да стигнат, ако не ги бяха прекъснали?

Съобщението ѝ напомни какво не бяха обсъдили.

— Споменах ли, че според блогъра ще има годеж?

---

[1] Американски закон, препятстващ облагодетелстването на престъпниците от техните престъплениЯ, например хонорари от книги, публикации и др. — Б.пр. ↑

[2] Роден свободен (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Ето (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

— Годеж. — Куп се опитваше да осмисли думата.

— Някой ни е снимал точно в момента, когато ми показваше пръстена и изглежда като... предложение за женитба. — Лекси стана и заприглажда несъществуващите гънки по дрехите си.

Куп се чудеше кое я притесни повече — споменаването на блога или целувката. За себе си знаеше съвсем добре. Едно докосване до устните и формите на тялото ѝ го бяха накарали да забрави за всички обноски. Обаждането на брат му му напомни да забави темпото и Куп реши да замаже положението. Може да му се искаше да зарови пръсти в косата ѝ и да продължи, откъдето спряха, но Лекси не беше момиче за една нощ. Двамата имаха общ бизнес и, по дяволите, страшно я харесваше. Искаше да я опознае по-добре... макар че я желаеше и в леглото си.

— Ще видиш ли блога? — попита тя.

— По-късно ще хвърля едно око във вестника. — Не му трябваше визуално потвърждение. — Просто не мога да повярвам, докъде могат да стигнат хората. Явно някой ме следи — невярващо констатира той.

— Или пък някой в бара те е познал, снимал те е и е пуснал имайл на блогъра. Кой знае?

Като видя, че тя не се притеснява от невярната информация, той реши повече да не се занимава с това. Имаше къде по-неприятни неща от това да те сватосват с една красива жена. А може би почитателките на „Ергенски блог“ най-после щяха да се укроят.

— Най-добре да не му обръщаме внимание. Все ще има някоя по-важна новина, която да отклони вниманието от мен. — Надяваше се той.

Лекси се разсмя.

— Страхувам се, че за баба ми едва ли ще има такава новина. — Тя намери очилата си и си ги сложи.

— Чете ли „Ергенски блог“?

— И още как. И е обсебена от идеята, че бих могла да си намеря подходящ кандидат.

— Да разбираш ли, че това я прави щастлива?

— Колкото и да е абсурдно. — Лекси опря ръце на хълбоците си и започна да обикаля из апартамента, оглеждайки бъркотията. — Днес ще ходиш ли на работа? — попита тя.

Той поклати глава.

— Взех си почивен ден. След случилото се редакторът ми прояви разбиране. Имам нужда да обмисля нещата.

— Да не споменаваме факта, че трябва да пооправиш тук.

— Само не ми напомняй... — изстена той.

— Какво ще кажеш да ти помогна?

Предложението го изненада.

— Не бих могъл да искаш това от теб.

— Идеята си е моя. А пък и какъв по-добър начин да опозная истинската ти същност от това да се поровя в личните ти вещи?

Тя хвърли бърз поглед на разпилените из стаята предмети и смръщи вежди. Красивите ѝ нацупени устни му напомниха за страстната им целувка.

— Освен ако не държиш да го правиш сам? — продължи тя, без да забележи пълния му с копнеж поглед.

— Да не се шегуваш? — попита той. — Бих се радвал на помощта и компанията ти. Не може да се каже, че поддържах голям ред преди обира, така че каквото и да направим, може да се брои като подобрение.

— Супер! Да започваме! — Тя отиде до рафта с книги и се захвани да ги подрежда по височина.

Той се включи, като и ги подаваше една по една. Известно време работеха в уютно мълчание, после започнаха да си говорят за колекцията му, трупана с години.

— Разкажи ми за себе си. Как изглежда твоят дом? Маниачка по чистотата ли си или си разпиляна? — Още не можеше да я определи.

— Хмм. Това е сложен въпрос, понеже нямам самостоятелен дом. Той присви очи, чудейки се какво ли означава това.

— Имаш съквартирантка?

— В известен смисъл. — Тя спря и се обрна към него. — Осемдесетгодишна. Живее в тази сграда вече четирийсет години и има

свободна стая, която ми отстъпва, когато съм тук.

— Баба ти? — Куп си спомни, че бе определила баба си като „кукуряк“ за възрастта ѝ, но може би все пак ѝ трябваше помощ.

Лекси кимна.

— Сигурно се нуждае от постоянни грижи?

— Боже, не! Би ти цапнала един, ако го споменеш. — Погледът ѝ блесна при тази мисъл. — Баба се справя сама. Но тъй като разполага с една свободна стая, реших, че няма смисъл да плащам за квартира, щом няма да живея там постоянно.

Нещо го жегна. Не му се искаше да повдига тази тема, но щеше да е по-добре да бъде подготвен.

— Колко често напускаш града? Или ще е по-точно да попитам колко време се задържаш тук?

— Зависи. Пътувам на кратки разстояния за няколко седмици или на по-дълги — за няколко месеца. Това е чарът на работата ми — мога да я върша отвсякъде.

Той поклати глава. Не разбираше този начин на живот.

— Защо искаш да си далеч?

Тя протегна ръце пред себе си, за да покаже, че отговорът е очевиден.

— За да виждам непознати места или просто защото се отегчавам да се задържам дълго време на едно място.

Точно като бившата му жена Ани, която обожаваше работата си като стюардеса. Проблемът дойде, когато започна да приема все повече полети, за да не се връща вкъщи.

Той отхвърли притесненията и приликите. Лекси беше нещо друго. Още не я познаваше добре, нито разбираше мотивите ѝ за този начин на живот.

Подтикван от любопитство, той я запита:

— Ами любимите ти книги, за които говорихме? Не са ли твои? Ами вещите ти? Не ти ли е нужно собствено място за тях?

— Имам няколко стари книги, които пазя при баба си, а всичко останало качвам на електронната страница. Както вече споменах, технологията е голяма работа!

— Не ти ли липсва собствен дом?

— Но аз си имам дом! Винаги съм намирала убежище при баба си и това най-много се доближава до представата ми за дом —

простичко отговори тя.

Явно за Лекси това си имаше смисъл.

Той се приближи към нея и я докосна по рамото.

— От какво търсиш убежище?

Лекси продължи съсредоточено да размества вече наредените книги на рафта.

— Би ли ми подал онези там? — посочи тя другата купчина.

Куп ѝ ги подаде.

Като продължи да ги подрежда по височина, най-сетне тя започна да му разказва за детството си.

— Произхождам от много амбициозно семейство. Баща ми е банкер, сестра ми пое по неговия път, а мама е адвокат. Аз бях повече от неприятно изключение в техния съвършено планиран живот. Самото ми появяване е било непланирано и за тяхна още по-неприятна изненада — не следвах примера им. Те искаха едно, аз — друго.

— Значи си уникална. — Нещо, което бе усетил от първия миг.

Усмихна му се.

— А ти си любезен. Щом родителите ми осъзнаха, че не могат да ме изваят по течен образ, започнаха да гледат на мен като голямо разочарование. — Гласът ѝ леко трепна. — Или трябва да стане както кажат те, или — никак — продължи Лекси. — Баба винаги се е чудила как може да има толкова инертен син — само трябва да му натиснеш бутона.

Куп се разсмя.

— Е, не всички членове на семейството си приличат. Добре е да си различна.

Лекси вяло се усмихна.

— Иска ми се някой да беше го обяснил на родителите ми. Не ме разбирай погрешно — те ме обичат и им се иска да се възползвам от всички възможности, но трябва те да ги изберат. Така когато бях петгодишна и се разбра, че имам талант за фигуристка, започнаха да ме тикат да участвам в състезания.

— Чакай да позная — каза той, като продължи да ѝ подава книгите. — Мразила си това.

— Всъщност обичах пързалянето с кънки. Просто не понасях стриктния режим, който ми налагаха заради техните цели. Мразех

еднообразието. А като пораснах, намразих и конкуренцията между фигуристките и въобще между хората.

— Каза ли им го? — запита той, чудейки се дали е могла да бъде толкова откровена с тях.

Тя кимна.

— Опитах. Но никой не слушаше. Затова докато растях, всяка сутрин в 5:00 отивах на пързалката, докато накрая баба не се намеси.

— Как те отърва?

— Веднъж ме взе от училище, за да ме закара на тренировка. Един поглед ѝ беше достатъчен и вместо на пързалката ме заведе на Беър Маунтин да се катерим. Наслаждавахме се на природата и красивите багри на листата. Получих почивката, от която толкова се нуждаех.

Докато си припомняше тези мигове, лицето на Лекси пламна, сякаш е там, в планината, и студеният вятър щипе бузите ѝ. Без съмнение тази жена знаеше какво иска, помисли си Куп.

— Трябва да си щастлива, че имаш такъв човек до себе си.

— Виждам, че ме разбираш. Сигурно от личен опит?

Той кимна с глава.

— Ами, да. Мама — продължи той с глух глас, после прегълътна и реши да не ѝ обяснява за травмата на рамото и принудителното му отписване от Академията и продължи нататък. — Знаеше, че обичах да пиша, усети таланта ми и ме насочи към журналистиката. Познаваше ме.

Лекси се усмихна и лицето ѝ светна от топлина и разбиране.

— Както баба познава мен.

— Бяхме близки. С баща ми и брат ми винаги съм се чувствал аутсайдер. И все още е така — призна той. — Кажи, как успя баба ти да уреди нещата? — Защото никак не се съмняваше в това.

Лекси се усмихна.

— Тя призна, че срещнала Янк Морган, спортния агент, на площадката и станали добри приятели. Двамата успяха да сложат на място родителите ми, като им обясниха, че освен талант е нужно и желание, а то идва от сърцето. — Тя допря ръка до гърдите си. — Или го имаш, или го нямаш. И като ме насильтват да участвам в състезания, ще печеля медали, но могат да прекършат духа ми. Което, според баба ми, не си струва. — Гласът ѝ леко поддаде.

Той нежно докосна лицето й, разчувстван от нейната проницателност.

— Спечели ли битката? — попита Куп.

— Баща ми първо каза, че само конете можели да имат прекършен дух, и баба му отговори, че ако той наистина мисли така, значи е конски задник.

Двамата се засмяха доволно.

— Янк ги посъветва да ме оставят да си гледам детството и да си намеря пътя сама. Мама и татко приеха съвета, но ми се струва, че до ден-днешен не могат да разберат защо бях толкова нещастна. — Лекси потърка ръце сякаш да се стопли. — Е, сега вече знаеш. Никой в живота ми не може да се справи с мен.

— Освен баба ти.

— Точно така. А ти? — попита тя с надежда. Той се поколеба как да ѝ отговори.

Пътешествията съхраняваха духа й — това му беше ясно. Каква ирония! След като си беше обещал, че няма да се обвързва с жена, която не иска да се установи на едно място, попадна точно на такава.

И на всичкото отгоре се увлече.

Толкова много, че не можеше просто да се откаже. Но и не можеше да си позволи да влага повече от себе си, защото вече знаеше, че ще падне от високо.

— Ей, гладна ли си? — Той смени темата и определено увеличи дистанцията помежду им. — Да си починем малко.

— Винаги съм гладна.

— Момиче по вкуса ми — разсмя се той и пулсът му се ускори при тази мисъл.

Но за кратко, напомни си той. Щяха да бъдат заедно, докато разследват историята на пръстена и докато му направи уеб сайта. После тя щеше да отпраши нанякъде.

Поне този път знаеше какво го очаква.

Лекси имаше чувството, че денят отлетя като миг. Продължиха с почистването, прекъснаха за обяд в близката пицария, но без повече целувки. Спряха за малко и в банката, където Куп си нае сейф, за да

съхранява там пръстена. После довършиха подреждането на апартамента му.

Баба й звънеше през целия следобед, за да я пита къде е, с кой клиент е. Като се досети, че може да е с Куп, започна да я атакува със съобщения.

Кога пък се научи на това?

„Покани твоя младеж на вечеря.“ Изглежда баба й се вживя в младежкия дух и започна да използва жаргон. Лекси отговори: „Младежът не е мой.“ Но Шарлът не можеше да бъде заблудена. „Целият град мисли, че сте сгодени. Доведи го на среща с родителите. В мое лице.“

Това продължи. Лекси се опита да не обръща внимание, но съобщенията заваляха още по-интензивно.

Най-хубавото през този ден бе, че тя се докосна до света на Куп. Уютна сграда. Едностаен апартамент в мъжки стил — голям телевизор в хола, компютър в ъгъла и интересна колекция книги. Представи си го как вечер, след работа, си лежи на дивана, гледа спорт или чете. Домът му, както и самият той, изльчваше комфорт.

Поне това бе доловила по-рано през деня. След като се върнаха от обяд, тя забеляза определена промяна в отношението му към нея. На какво ли се дължеше?

Реши, че трябва да е по-сдържана отсега нататък и да не се вживява много в онази целувка. Макар че не можеше да я забрави. Минаха няколко часа, а тялото ѝ още потръпваше. Хвърли бърз поглед към красивото му лице и стомахът ѝ се сви. Той не направи повече никакви намеци, нито пък тя.

Към четири часа приключи с работа. Тя се огледа, доволна от резултата.

— Добър екип сме. — Думите несъзнателно се изпълзнаха от устата ѝ.

Той обтегна ръце над главата си с уморено изръмжаване и призна:

— Нямаше да се справя сам.

— Представи си само какво ще направим, като се захванем с откраднатите бижута — побърза да му напомни тя за следващата предстояща работа. — Каква ти е програмата?

— Утре се връщам на работа, което означава, че ми остават само вечерите, освен ако не се случи нещо значимо.

— Звучи ми добре. Аз имам една среща в „Хот Зоун“ утре и ми се искаше да се заема с някои идеи за сайта им. Можем да се срещнем в края на работния ден или привечер. Какъв е планът? — поинтересува се тя.

— Планът ли? — Той повдигна вежди.

Какво толкова го учуди? Обикновен въпрос.

— Ти си опитен репортер и винаги проучваш случаите си, затова съм сигурна, че имаш план за действие, така ли е?

Той поклати глава и се разсмя.

— Чакай малко, Шерлок. Дай ми възможност да помисля. Бях прекалено зает с ей това. — И той посочи с ръка наоколо.

Мобилният й телефон започна да избира и Лекси шумно въздъхна.

— Баба ми — обяви тя, като погледна пристигналото съобщение. „Елате в 6.“ Затвори очи и си пожела търпение.

— Какво има? — учуди се Куп.

— Кани те на вечеря днес, но не се притеснявай. Ще се погрижа за това.

— Ще дойда.

Лекси присви очи.

— Защо, бога ми, искаш това?

— За да се запозная с жената, която толкова добре се грижи за теб.

Можеше ли да отхвърли такъв прочувствен мотив?!

— При едно условие.

Той повдигна вежди.

— Да го чуем.

— Да ми помогнеш да я убедим, че не сме сгодени.

— Дадено. — Подаде й ръка, за да скрепят уговорката. Прехвърчаха искри и това й подсказа, че въпреки дистанцията помежду им безспорно имаше химия.

— Имаш ли някакви алергии? — попита Лекси, докато слизаха от стария асансьор и тръгнаха по тъмния коридор.

Странен въпрос, помисли той.

— Не. Защо?

Тя пъхна ключа в ключалката, отвори вратата и тежката миризма на виолетки го удари в носа.

— Леле... — Той размаха ръка пред носа си.

— Ето защо — разсмя се Лекси. — Спокойно, ще свикнеш. Готов ли си? — Преди да ѝ отговори, тя влезе навътре и го повлече след себе си. — Бабо, тук сме! — подвикна тя.

— В кухнята съм. Сега идвам!

— Влизай! — Покани го Лекси.

Той заоглежда потъналата в полумрак обстановка, сред която долавяше златисти отблъсъци. Плътни завеси покриваха прозорците, а по стените висяха рамки с богати орнаменти.

— Нищо не е променяно... Баба живее тук, откакто се е омъжила за дядо — обясни Лекси.

— Тук отгледах сина си. Сега Лекси използва старата му стая — обади се Шарлът, която тъкмо влизаше в стаята.

Възрастната жена излъчваща щастие и жизненост. Всичко у нея изглеждаше повече от очакваното. Косата ѝ бе по-червена, гримът ѝ — по-ярък. Пеньоарът ѝ, който приличаше на кимоно, бе по-пъстър, а самата тя приличаше на героиня от стар английски роман. Но най-голямата изненада дойде от колието на врата ѝ. На живо изглеждаше същото като пръстена.

Куп не можа да спи предишната нощ. Докато се въртеше в леглото, му дойде наум как да научи повече за пръстена, без да привлече внимание. Въпреки ранния час реши да се обади.

Преди много години се бе запознал с един южноафриканец — голям специалист по бижутата.

Знаеше се, че е укривал крадени вещи, което Куп научи при едно свое разследване. Не можаха да му припишат нито един случай. Това не попречи на двамата да се сприятелят и оценителят съобщаваше най-напред на Куп за всичко, случващо се на черния пазар.

Тази сутрин, още преди Лекси да пристигне, Куп се бе срещнал с него в магазина му, за да оцени пръстена. Все някой трябваше знае за какво става дума. Което щеше да сподели, когато му дойде времето.

— Аз съм Шарлът Дейвис — сграбчи тя ръката му и здраво я разтърси. — А вие трябва да сте Сам Купър, героят, ергенът, а сега и

годеникът на внучката ми.

— Бабо, престани! Цял ден ти повтарям, че не сме сгодени. — Лекси хвърли на Куп поглед „нали ти казах“ и вдигна лявата си ръка, за да покаже, че не носи пръстен.

— Е, и аз на твоето място не бих носила пръстена. Прекалено ценен е. — И с не особено деликатно движение Шарлът посочи натруфеното бижу около тънката си шия. — Имате добър вкус, млади човече. — Намигна тя на Куп.

— Не приема „не сме сгодени“ за отговор — каза Лекси с още по-голямо притеснение. — Куп, кажи ѝ!

— Мога ли да ви донеса по едно питие? — побърза да попита Шарлът.

Куп сви рамене. Явно старата жена не искаше да чуе.

— С удоволствие, госпожо Дейвис.

— Наричай ме Шарлът. Нали практически сме семейство! — Тя се спря. Златистите ѝ очи, почти същите като на Лекси, грейнаха. — Което означава, че всъщност можеш вече да ме наричаш...

— Шарлът! — намеси се Лекси, преди баба ѝ да каже нещо още по-фамилиарно.

— Засега става и просто Шарлът. Ще ида да донеса шампанското, за да празнуваме.

Тя изскочи от стаята и Куп мерна чехлите ѝ — червени с пухчета, в тон с дрехите.

— Бива си я — заяви той, искрено възхитен от енергията ѝ.

— Опитах се да ти спестя всичко това, но след като вече си тук, не мога да я спра. А ти обеща да ми помогнеш. — Въпреки всичко Лекси се усмихна.

— Винаги ли така те сватосва с мъжете? — поинтересува се той с известна нотка ревност.

— Не. Това е нетипично за нея. Какво мога да кажа? Ти си специален и тя го прецени от мига, в който те зърна на экрана.

Шарлът се върна с три чаши шампанско на малък поднос, който умело крепеше.

Всички взеха чашите и Шарлът вдигна тост:

— L'Chaim.

— Означава „Наздраве“ на иврит — прошепна Лекси.

— Не знаех, че сте евреи.

— Не сме. Най-добрата ѝ приятелка Силвия е еврейка, затова използва някои изрази.

Чукнаха чаши.

— Също и за красивите жени и добрата компания — добави той.

— Закрилник е — каза Шарлът и смушка Лекси в ребрата. — Хайде да се преместим в кухнята. Време е да сервираме храната!

Кухнята беше най-светлото помещение от апартамента — уютна и удобна. Докато сервираше, Шарлът постоянно бърбореше за какво ли не — от удивителния дизайнерски талант на Лекси до собствения си опит да се учи да сърфира в интернет.

В чиниите имаше по парче бледо на вид месо, полято със сос, и гарнитура от щедри порции картофено пюре и зелен боб.

— Защо е такова месото, бабо? Да не си забравила да го подправиш? — поинтересува се Лекси, като го побутващо насам-натам из чинията и наблюдава само на гарнитурата.

— Експериментирам с храни с нисък холестерол. Това е пуйка — обясни тя.

Лекси присви очи.

Дори през затъмнените стъкла на очилата ѝ Куп успя даолови притеснено събраните ѝ вежди.

— Откога се тревожиши за високия холестерол?

— Откакто личният ми лекар се обади да ми съобщи резултата от изследванията, но няма нищо тревожно, така че продължавайте да се храните! — Както направи и самата Шарлът.

— Колко е? — попита Лекси.

— Не много, кръвното ми е по-голям проблем. — Шарлът покри уста с ръка, докато говореше. — Е, Куп, разкажи ми за семейството си — подхвани тя с явното намерение да отклони темата.

Лекси остави вилицата на масата.

— Още не сме обсъдили другия въпрос.

— Няма нищо за обсъждане. Спазвам си диетата, пия си новите хапчета. Кръвното ми ще спадне още повече, когато се уверя, че си щастливо задомена. — Шарлът махна със сребърния си прибор към Куп.

— Така, да се върнем на семейството — баща ти пенсионер ли е?

Куп хвърли притеснен поглед към Лекси. Тя беше стисната зъби, но му направи знак да отговори. Явно здравните теми се отлагаха за

по-късно.

— Баща ми е пенсиониран полицай — отговори Куп.

— Ооо, обичам мъже в униформа!

Лекси свали очилата си и ги постави на масата, после хвана с два пръста основата на носа си.

Куп реши да поддържа лекия разговор.

— Вече има бар в центъра. Това запълва времето му след смъртта на майка ми.

— Имаш ли брат или сестра?

Лекси завъртя очи.

— Направо си като Великата инквизиция.

Куп се разсмя.

— Един брат.

Шарлът опря ножа и вилицата си на чинията.

— Значи майка ти се е решила на две, а? На мен едно ми беше достатъчно, особено със син, който се роди направо с фрак. Така и не можах да разбера как човек като мен се сдоби с такова сериозно дете. Обичам си го, но не е голяма забава с него. Като стана дума за него, днес те търси.

Лекси въздъхна.

— Не му вдигнах — призна тя. — Ще му звънна по-късно.

— Колко често говориш с него? — поинтересува се Куп.

Тя сви рамене.

— Обаждам се на родителите си веднъж седмично, по задължение. Винаги завършваме със спор. Просто не сме на едно мнение по нито един въпрос.

— Само тяхното мнение има значение — Шарлът подкрепи Лекси.

— Живеят на около четирийсет минути оттук, но всъщност разстоянието между нас е много по-голямо. Виждам ги веднъж месечно. Може ли да сменим темата? — попита Лекси.

Куп погледна в чинията си и осъзна, че я е оправдил, докато е слушал.

— Пуйката ви е много вкусна. Благодаря — каза той.

Шарлът грейна.

— Пак заповядай! Сега да се върнем на нашата си приказка. Ако ще ти поверявам бъдещето на внучката си, трябва да знам всичко за

теб. Нещо, за което да не си споделил?

Това беше моментът да напомни на Шарлът, че те действително не бяха сгодени, но при информацията за здравето ѝ той реши да не я разстройва. Какво лошо имаше да я остави да си държи на своето? Двамата с Лекси знаеха истината, а Шарлът по-скоро се забавляваше, отколкото се връзваше на думите им.

Тъкмо се канеше да отговори, че няма никакви тайни, когато осъзна, че не бе казал нещо на Лекси. И тъй като бяха започнали да споделят, той реши, че може да го направи сега.

— Да — една бивша съпруга.

Лекси се покашля, после го погледна от упор, явно заинтригувана от информацията.

Шарлът подпрая брадичка на ръката си.

— Казвай!

— Давай — измрънка Лекси.

— Защо ли някоя жена би те изпуснала да станеш бивш? — Шарлът гледаше целенасочено внучката си.

— Беше стюардеса и пътуването означаваше всичко за нея — отговори той, избягвайки погледа на Лекси.

Шарлът се присламчи по-близо.

— А тя защо се превърна в бивша?

Лекси изстена.

— Напусна ме заради неин колега. — С това признание Куп приключи собствената си инквизиция. — Време е за смяна на местата, госпожо Дейвис.

— Шарлът, нали се разбрахме?

Той се ухили.

— Шарлът. Кажете ми за колието, което е на врата ви. Това, което е в комплект с пръстена ми.

ГЛАВА ШЕСТА

Колко е хълзгав Куп! Пуска бомбата, после очаква всички да сменят темата, помисли си Лекси. Е, така да бъде. Тя също искаше да научи повече за колието, но нямаше да остави току-така и въпроса за бившата му съпруга.

Стюардеса прелюбодейка, помисли си тя притеснена. Какво чудно имаше, че не възприема начина на живот на Лекси.

— Колието? — Куп подкани Шарлът и върна мислите на Лекси към въпроса.

— Бяхме женени почти три години, синът ми беше на годинка, когато съпругът ми го подари — започна Шарлът със замечтан тон.

— Каза ли откъде го е взел, бабо?

Погледът на Шарлът се плъзна към снимката на съпруга ѝ Хенри Дейвис във военна униформа, която държеше на масата до любимия си стол.

— Беше го получил за свършена работа. Вижте, преди мобилизацията за войната в Корея той беше шофьор в едно заможно семейство, но ги сполетяха тежки времена. Дядо ти, мир на праха му, приел това бижу вместо пари. — Тя опира с любов колието около врата си.

— Случайно да знаеш името на семейството, което му го е дало? — попита Куп.

Лекси не се бе сетила за това. Репортерът си е репортер.

— Не, за бога. Паметта ми вече не е така добра.

Лекси смиръщи вежди. Баба ѝ си беше все така с акъла и фантастично си спомняше повечето неща.

Ненадейно в съзнанието на Лекси изплува далечен спомен.

— Веднъж Силвия спомена, че дядо е бил шофьор у семейство Ланкастър. Спомняш ли си, че фалираха? Те притежаваха много имоти в града и новината се разчу. — Тя погледна баба си.

Шарлът поклати глава.

— Не, въобще не си спомням такова нещо — заяви тя и се обърна към Куп: — Ами собственичката на магазина, която ти даде пръстена? Каза ли нещо за произхода му? — подхвана Шарлът.

Лекси вече бе задала на Куп същия въпрос.

Той поклати глава.

— Нищо не каза.

И тъй като се бяха споразумели да не споменават, че бижуто е крадено, той спря дотам.

— А има ли някаква възможност да видя пръстена? Не знаех за съществуването му, но тъй като вече знам... — Шарлът се обърна към Куп с умолителен поглед.

— В трезор е.

Тя въздъхна разочаровано.

— Е, може би някой ден... — подхвърли той.

На Лекси ѝ се стори, че се опитва да се измъкне от баба ѝ, но явно си беше направил криво сметката, защото без предупреждение Шарлът обви ръце около кръста му.

— О, благодаря ти! — възклика тя.

Той притеснено я потупа по гърба, изпращайки сигнал за помощ към Лекси.

— Добре, добре, бабо. Сега пусни Куп. Време е да си тръгва.

Шарлът се отлепи от него.

— Защо не си полегнеш — предложи Лекси, все още разтревожена от новината за високия холестерол и кръвното налягане на баба си. — Аз ще изпратя Куп и ще почистя.

— Ако си сигурна, че не те затруднява...

Лекси дръпна баба си, за да я прегърне.

— Благодаря за вечерята, госпожо... всъщност Шарлът. Храната беше много вкусна, но компанията беше много по-приятна. — Куп целуна ръката на Шарлът.

Този галантен жест предизвика тръпки по гърба на Лекси. Въпреки усета си към хората, тя се чувстваше объркана от този следобед. От изгарящата целува до отдръпването му по обед, после изненадващото му желание да дойде на вечеря — след всичко това не знаеше какво да мисли.

Беше му партньор в разследването — поне това бе сигурно. А дали имаше нещо романтично — трудно бе да се каже. През по-

голямата част от вечерта се постара да потиска емоциите си. Въпреки това, щом баба й излезе и останаха сами, всяка частица от тялото й закопня за този мъж. Той я проучваше с проницателните си сини очи и ѝ се прииска да се разтопи в прегръдката му.

Вместо това тя скръсти ръце на гърдите си.

— Е, дотук бяхме с убеждаването, че не сме сгодени.

— Опитах! Но тя е толкова упорита. Напомня ми на друг мой познат. — На лицето му заигра закачливо изражение. — Имах намерение да се боря докрай, но като спомена проблемите със здравето, реших да не я тревожа.

Да му се не види! Защо трябваше да е толкова секси, чувствен, грижовен, пък и е имал проблеми с жени, които обичат да пътуват? Това я подсети за другото, което я глаждеше.

— Значи бивша жена, а? — подхвана тя.

— Не че исках да крия нещо от теб. Практически това е едва втората ни среща. — Той пресегна ръка и я дръпна към себе си, така че телата им се прилепиха.

Прегърна я през кръста и я погледна в очите.

— Много сме различни.

Тя кимна.

— Че кой бяга от разнообразието в живота?!

Той замълча, приковал поглед в нея, докато тя не почувства страстта му със стомаха си.

— Скоро ли ще отлетиш? — попита той.

Тя поклати глава.

— Чак след рождения ден на баба ми в края на месеца.

Освен това още не бе решила накъде да тръгне. Но сега се намираше точно където искаше.

— Въпросът е — можеш ли да приемеш това? — Тя обви ръце около врата му. — Защото ако можеш, дотогава съм твоя.

Той побърза да ѝ отговори с целувка по устните, невероятно страстна и като че ли прекалено кратка. Не беше дълбока целувка, но нежното докосване я зашемети.

— Приемам това за „да“ — промърмори тя.

— Това е „да“. Но сега си тръгвам, преди да съм направил нещо изключително неприлично в гостната на баба ти — каза той с игриво пламъче в погледа.

— Не бих имала нищо против.

— Нито пък аз — прошепна той. — През следващите няколко дни ще съм много зает, но какво ще кажеш да намиреш към нас петък вечер в осем?

— За работа или за забавление? — подкачи го тя, докато го съпровождаше до вратата.

Той се усмихна.

— Ако имаш късмет, може би по малко и от двете.

Купър се прибра, за да почисти апартамента си. Мозъкът му гъмжеше от идеи и бе готов да се залови за писане. Общуването с Лекси и баба й го ободри. Вместо да си легне, той седна пред компютъра на бюрото, който, за щастие, крадецът беше оставил, и се зае с работа.

Отдели доста време да нахвърля история за кражбата на ценен пръстен от семеен шофьор. После отдели още един час да проучи информацията за бижутата и семейство Ланкастър, от които беше откраднат пръстенът.

Ланкастър.

Името, което Лекси си спомни. Стомахът му се сви, но той продължи да се рови, докато не попадна на информация за кражбата у семейство Ланкастър, от която разбра, че всички присъстващи на тържеството били разпитани от полицията и по-късно освободени. С изключение на временно наетия персонал, сред който и шофьорът, нает само за тържеството да докарва и откарва гостите.

Вратът и раменете го заболяха. Стана и се протегна. Но не толкова заради физическия дискомфорт. Възможно ли бе всички прилики да са просто съвпадение? Или дядото на Лекси щеше да излезе крадец в крайна сметка?

Куп поклати глава, защото осъзна, че не би могъл да й го каже, преди да е проучил добре случая. Вероятно баща му можеше да му осигури достъп до досиетата с неразгадани случаи и да попадне на нещо, пропуснато от полицията. Нещо, оневиняващо дядо й.

Куп погледна часовника си и се изненада. Бяха отлетели три часа. Не можеше да си спомни откога не бе потъвал така в писане и разследване. Съзнаваше, че трябва да благодари на Лекси, че е

пробудила музата му, което го караше да се чувства още по-виновен за възможния резултат от разследването.

Куп изстена и се запъти към леглото. Трябваше да е в редакцията на вестника рано сутринта и имаше нужда да се наспи.

След няколко часа сън се събуди бодър. Нямаше време за личното си разследване. Новините не спираха да валят. Щом пристигна на работа, провери полицейската сводка и забеляза, че миналата нощ е имало благотворителна вечеря за болните от СПИН, на която присъствали важни особи. Била открадната гривна, поне така твърди собственичката. Според полицията — вероятно става дума за повредена закопчалка или друг инцидент, тъй като няма как бижуто да бъде свалено от китката на потърпевшата. Куп отхвърли това като новина на деня.

След няколко минути по телефона го информираха за брутално изнасилване близо до Сентрал Парк. Карали жертвата към болницата.

Куп хукна нататък и пристигна пред спешното отделение заедно с линейката. Следващите няколко дни преминаха в непрестанни разговори и работа по случая.

Най-сетне дойде петък вечер. Оставаше му да довърши още една статия за вечерното издание и беше свободен за уикенда, освен ако не изникнещо нещо голямо, което не би искал да изпусне.

Куп влезе във фоайето на насъкоро ремонтираната сграда. Новинарската агенция се намираше на седемнайсетия етаж. Коридорите бяха пълни с хора, за които работният ден бе приключи.

Както обикновено, Куп се спря до бюрото на охраната в центъра на фоайето, за да поздрави приятеля си Крис Марков, човека в униформа. Двамата бяха връстници, приятели вече повече от пет години и заедно играеха в един отбор на лятната лига по софтбол.

— Хей, приятелю! Какси? — попита Куп.

Крис повдигна шапка и се почеса по главата.

— Не се оплаквам. А ти?

— Още вися тук. Скоро ли приключваш смяната?

— След малко. Ще водя сина си на мача на „Ренегатите“.

Това напомни на Куп за срещата му с Лекси тази вечер. Мрачното настроение от потискащите истории, които отразяваше през последните няколко дни, изчезна и му светна пред очите.

— „Ренегатите“ са му любимци — допълни Крис.

— Приятно прекарване. Отивам да си довърша статията и изчезвам. Ще се видим след малко.

Куп тъкмо се обърна да тръгне, но Крис го спря, като подвикна:

— Продължавам да изхвърлям пратките, които приличат на подаръци от самотни жени, както ми поръча. Но тази пристигна днес и не ми прилича на дамско бельо. — Той измъкна голяма кафява кутия с червени надписи „Чупливо“.

Крис с удоволствие бе приел да се занимава с пратките до „Ергенски блог“. Оказа се прав — този пакет изглеждаше по-различен. Куп не очакваше поща, макар че в неговата професия никога не се знаеше кой може да ти изпрати възможна улика по някое престъпление. Все пак този пакет бе по-голям от всичко, получавано досега.

— Не ми прилича на закачка от някоя почитателка. — Крис, който обичаше да занася Куп за подаръците, се закиска. — Предполагам, че след като вече си сгоден, жените ще се поукроят.

Знаеше много добре, че не е вярно, но не пропускаше да го подразни.

— Чупката — закачливо заяви Куп. — И престани да четеш тези глупости.

Все още го човъркаше мисълта колко хора в този град четат „Ергенски блог“. Същия ден в болницата, когато докараха изнасилената жертва, всички познаха Куп. Някои просто го зяпаха и шушукаха с приятелките си. Други направо се хвърлиха да си уреждат срещи с него и да го убеждават да зареже любимата си. Беше унизително, но трябваше да го изтърпи. Нямаше избор.

— Е, и аз чета блога. Вися на бюрото по осем часа на ден. Какво очакваш? Дори и да не си сгоден, поне нещо се случва около теб.

— Да разбирам ли, че около теб нищо не се случва? — Куп го подхвани на свой ред. От самия Крис знаеше колко е трудно да се среща с жени, когато имаш чувствително дете и майка, която почти живее при вас.

— А, ти определено се справяш по-добре от мен, ако съдя по снимката.

O, ne!

— Каква снимка? — предпазливо попита Куп.

— Още ли не си видял днешния вестник?

Куп поклати глава.

— Бях малко зает.

Крис му подаде последния брой, вече разгърнат на страницата на „Ергенски блог“. Заглавието гласеше: „Ерген с късмет“, а отдолу се мъдреше снимка на целувката му с Лекси.

— Интересно си живееш — каза Крис.

— Само напоследък. Откакто се появи Лекси.

Куп се загледа в неясната снимка. Това се бе случило само два пъти — веднъж, когато бяха сами в апартамента му, и втори път, когато си мислеха, че са сами в жилището на баба й. Очевидно Шарлът имаше навика да шпионира.

Не беше смешно, но не можа да се въздържи. Старата дама нямаше притеснение да щракне тайно снимка и да я прати на блога. Лекси щеше да я убие.

По-нататък бе обяснено, че Куп е бил забелязан да влиза в сградата, където живее бабата на уебдизайнера Лекси Дейвис, което подсказваше, че вече се е представил на семейството. Всичко беше истина. Освен инсинуациите, че Лекси и Куп са сгодени и се стягат скоро за сватба.

Изведнъж Куп изпита съчувствие към знаменитостите, които бяха преследвани и безмилостно компрометирани от медиите. Вече гледаше по друг начин на тяхното негодувание. Беше предпочел отразяването на престъпления пред лукса, блясъка и лицемерието.

— Направи ми услуга — предложи Куп на Крис. — Не вярвай на всичко, което четеш, специално в тази рубрика. Приятно гледане на мача и поздрави Младши от мен. — Куп повдигна тежката кутия и тръгна към асансьора, за да се качи в стаята си.

На бюрото си отвори пакета и смяян откри вътре лаптопа си, добре увит в анкерпласт.

— Виж ти!

Не го докосна, а незабавно повика полицайте с надеждата, че може да открият следа от извършителя. Сара не остана учудена. Дежурният офицер обеща да изпрати някого, макар да се съмняваше, че ще открият нещо, след като пратката е била опакована в пощата и е преминала през бог знае колко ръце.

Когато огледът приключи, той седна да довърши статията си, но осъзна, че няма да успее да се върне навреме до жилището си, за да

посрещне Лекси.

Не можа да се свърже с нея по телефона и се обади на Сара, за да я помоли да ѝ отвори с резервния ключ. Мисълта за среща между Сара и Лекси го притесняваше. В работата си Сара умееше да мълчи, но извън нея беше друг случай. Представи си какви щеше да ги наприказва. За съжаление, сроковете го притискаха и Куп нямаше избор.

Лекси прекара сутринта на телефона с Клодия, за да обсъдят идеите за сайтовете на „Хот Зоун“ и „Атлетс Онли“. След обяд обмисли някои варианти за авторската страница на Куп, но началната страница доста я измъчи. Заради осъдната информация за самия него и работата му ѝ се изпълзваше основната идея на сайта.

Трябаше да се потопи в неговия свят — нещо, което очакваше с нетърпение да се случи вечерта. Нямаше да го върти на шиш, но трябаше да научи повече за писателя и творчеството му и за човека, който стоеше зад всичко това.

Лекси пристигна в дома му навреме, но откри, че го няма. За момент ѝ пристигна. Дали беше забравил? Не се бяха чували тази седмица — нямаше причина. Едва сдържаща разочарованието си, тя почука на вратата за последен път.

Сара подаде глава от своя апартамент, сякаш я беше чакала.

— Ще се забави и ме помоли да ти отворя.

— Благодаря — отговори Лекси с облекчение, че не беше забравил.

— Каза, че ти е звънял, но не си вдигала, затова звънна на мен.

Лекси смръщи вежди и измъкна мобилния си телефон от голямата си делова чанта, в която носеше лични вещи, малкия си лаптоп и тефтер. Погледна экрана и натисна няколко бутона под любопитния поглед на Сара.

— Изключен — обясни Лекси. — Сигурно съм забравила да го заредя. Случва се, когато съм много заета. — Всъщност случваше се много по-често, отколкото ѝ се искаше да признае.

Сара кимна.

— Интересно, и Куп е същият. Като потъне в писане, забравя кое време е. Откровено казано, изненадана съм, че си е спомнил за тази среща. Явно е важна за него.

Лекси не беше от хората, които загубват ума и дума, но прямотата на тази жена я срази.

— Ами, защо не влезеш да го почакаш, докато се върне? — предложи й Сара.

— Благодаря, не искам да те беспокоя. А и нямам нищо против да почакам сама.

Сара махна с ръка.

— Не ме беспокоиш. Днес съм в почивка.

— Тогава, защо не? — Не искаше да обижда приятелка и съседка на Куп.

Лекси влезе и се заоглежда. Апартаментът на Сара разкриваше истинската същност на жената в униформа, която не забелязва при първата им среща. В интериора преобладаваха дантели и драперии и Лекси остана поразена от романтичния вкус на Сара. Дрехите, с които бе облечена — лека пола и бюстие, разкриващи съблазнителни форми, трябваше да ѝ подскажат това от самото начало.

— Какво има? — попита Сара с изпитателния поглед на полицай.

Вероятно този поглед е сломявал много заподозрени, помисли си Лекси и въздъхна дълбоко.

— Няма нищо. Възхищавам се на обзвеждането. Изненадана съм. Трябва да призная, че имах друга представа за теб.

— Че съм някоя мъжкарана, а?

— Признавам се за виновна — разсмя се Лекси.

Сякаш за да изтрие всякакво съмнение, Сара дръпна дългата си руса коса назад и я вдигна кокетно нагоре.

— Климатикът ми нещо не охлажда както трябва. Обадих се на поддръжката и чакам да дойдат да го погледнат.

— Леко съм облечена и ми е добре.

Бабата на Лекси не поддържаше температури като в хладилник, така че бе свикнала.

— Да ти предложа нещо студено за пиене? — попита Сара.

— Не, благодаря.

— Тогава просто се настанявай.

Така и направи в удобния на вид стол, който домакинята ѝ посочи.

Сара избра канапето отсреща.

— Съжалявам, че бях толкова груба онзи ден. След две поредни смени се чувствах доста изтощена.

— Не беше груба изобщо — изльга Лекси.

— Лъжкиня.

— Извинявай, ако те задържам — отново каза Лекси.

Сара поклати глава.

— Не се притеснявай. Приятелите на Куп са и мои приятели. Освен ако не си наистина от онези женички от блога, които се опитват да завлекат човека и пръстена му в свещен съюз — уточни тя, приведена напред, явно решена да го отбранява.

Вместо да се почувства застрашена, Лекси се разсмя.

— Боже, не! Нищо подобно!

Сара видимо се успокои и отпусна повдигнатите си рамене.

— Тогава можеш да останеш колкото си искаш. Просто трябва да съм сигурна, че Куп няма да се обвърже неподходящо.

Лекси и Куп не бяха сериозно обвързани, но реши, че не е нужно да се доверява на Сара.

А тя опъна голите си крака на дивана.

— Заслужава нещо по-добро от някоя женска, тръгнала на лов.

Лекси кимна.

— Съгласна. — Куп наистина заслужаваше нещо качествено и истинско.

— Докато споделяме мнението, че Куп не е момче, с което можеш да си играеш и да зарежеш, ще се разбираме.

Лекси се намести, изпъна рамене и погледна Сара в очите. С тази жена щяха да си дойдат на думата.

— Много си загрижена за човек, който ти е просто приятел.

Сара замълча, явно за да прегълтне намека. После за първи път пусна една усмивка за изненада на Лекси.

— Чувстваш се заплашена от мен!

Лекси реши да не коментира.

Сякаш ледът между тях се стопи и изведнъж веселият смях на Сара изпълни стаята.

— Няма причина да се притесняваш. Просто предпазвам близките си. Дори приятелите — подчерта тя. — Познавам доста добре Куп. За разлика от мен той не обича кратките връзки — отправи тя поредното предупреждение към Лекси. — По-стабилен човек е.

— Какво имаш против обвързването?

— Ще обясня. Всеки ден се сблъсквам с опасности и съм една от многото полицаи с провалени бракове заради напрежението на професията. Не искам да повтарям стари грешки. А Куп обича моногамните връзки — една жена, един мъж. Обвързани. — И Сара потръпна при тази мисъл.

— Някак не си представям, че Куп би одобрил да ми доверяваш тайните му. — Лекси здраво стисна ръце в ската си, решена да не изпуска нервите си под този изпитателен поглед.

— Може би е така, но някой трябва да се погрижи за този мъж.

Сара определено се бе назначила за негов ангел пазител. Въпреки че беше доста пряма и направо грубичка, Лекси не можеше да не уважи откровеността ѝ. Добри, истински приятели — такива, които те разбират — се намираха трудно и тя се радваше за Куп.

Макар да не ѝ хареса онова, което Сара ѝ разкри.

Точно когато Лекси бе успяла да убеди себе си, че с Куп ще се наслаждават на флирта си, докато имат общи интереси — пръстена и уебсайта, получи предупреждение да не се увлича, ако не е готова да се обвърже.

Силно почукване на вратата на Сара прекрати разговора им, но не и мислите на Лекси.

Куп се надяваше, че Лекси обича китайската кухня. На път за вкъщи се бе отбил в любимия си ресторант. Чудеше се какво ѝ харесало и затова си тръгна с огромен кафяв плик като за цяла армия. Поне щяха да имат избор.

Планът му бе тази вечер да смеси удоволствие с работа. Още изпитваше неудобство заради новите си разкрития, но реши да не ѝ казва, докато не намери начин да омекоти удара.

Когато се прибра, беше навит като пружина и готов вечерта да започне. Но Лекси не беше в апартамента му, както очакваше, и се наложи да поговори със съседката си, преди да останат сами. А Сара, доколкото я познаваше, се беше настроила за сладки приказки.

Изчака я да си поеме дъх и като хвана Лекси за ръката, успя да каже:

— Наистина трябва да вървим.

— Закъснявате за резервацията? — поинтересува се Сара.

— Всъщност донесох вечеря за вкъщи.

— Наистина ли? — учуди се Лекси.

Той я погледна в очите и кимна.

— Точно така. И умирам от глад.

Погледна я, облечена в широка блузка и къси бели панталонки, от които се подаваха дългите ѝ загорели от слънцето крака, и си помисли, че умира и за още нещо, освен храната. Двете им целувки бяха изострили апетита му, притесняваха нощите му и никак не му бяха достатъчни.

— Аз също — каза мило тя. Зад очилата погледът ѝ потъмня, щом се сети накъде бие.

— Наемете си стая — добави през смях Сара, докато ги заобикаляше, за да им отвори вратата.

Куп сложи ръката си на кръста на Лекси и ѝ направи път да мине първа.

— Благодаря за приятната компания, Сара — каза Лекси.

— Аз също — обърна се Куп към съседката си. — Няма да се засегнеш, ако не те поканя да се присъединиш, нали?

Тя поклати глава и се усмихна.

— Забавлявайте се! — И го потупа по бузата.

Той ѝ смигна.

— Точно това съм намислил.

— Добре, защото тя премина теста успешно.

Което означаваше, че през цялото време Сара бе разпитвала Лекси. Куп простена и я погледна укорително.

— Наистина имаш нужда от собствен мъж — промърмори той.

— Лека нощ, Куп — отговори тя и затвори вратата зад гърба му.

Лекси търпеливо го чакаше пред неговата врата. Нямаше вид на жена, преминала през Светата инквизиция, но имаше намерение да ѝ се реваншира заради Сара.

В миналото Рики беше крадец, но след повече от петдесет години старите трикове трудно се възстановяваха. Костите го наболяваха, а и адреналинът вече нямаше някогашния ефект върху него. Но страхът се оказа силен стимул. Като разбра, че ценните му

вещи, трофеите му, са били показвани по телевизията на живо, Рики знаеше, че има проблем.

Ако съучастниците, които беше измамил, видеха бижутата, щяха да разпознаят плячката, да вдигнат пушилка и да го погнат. Те бяха страховити кучки и тъй като не намери начин да им върне всичко, както бе обещал, Рики не се съмняваше, че ако го откриеха, щяха да го накарат да си плати, дори след толкова години.

Не че ги обвиняваше. Бе шепнал романтични измишльотини и на двете, бе им давал обещания, които никога не бе имал намерение да изпълни. Но една нощ оплете конците и едната го спипа в леглото с другата.

Този инцидент разби малката им група, сложи край на отношенията им и тримата се пръснаха в различни посоки. Рики отпраши за Калифорния за няколко години, където срещна жена си. Когато положението се уталожи, той се върна в Ню Йорк, отвори магазина и си живя тихо и кротко... до деня на онзи проклет обир и наградата, която дъщеря му даде, с което заплаши да взриви света му.

Рики бе повярвал, че всички спомени за предишния му живот са потънали. Сега бе открил, че дъщеря му тайничко, през главата му, бе започнала да разпродава колекцията. До този момент не бе имал неприятности заради нито едно от бижутата. Но след показването на пръстена Рики реши, че трябва да си го върне, преди проклетият репортер да се опита да го продаде. Ако някой бижутер го идентифицираше, много скоро неразгаданото престъпление щеше да отведе следата до него.

Опита се да си го поиска любезно или поне толкова, колкото му беше възможно, но бе отблъснат. Това го изплаши още повече. Защо му е притрябало на някой, който не иска награда, изведнъж така да се вкопчи в пръстена? Това го накара да се върне към старите си навици и да проникне в апартамента на журналиста. Не бе намерил пръстена, но взе лаптопа му, като се надяваше да заблуди ченгетата, че е обикновен обир.

Но после се случи нещо неочеквано. Бе се вгледал в очите на дъщеря си и внучката си и осъзна, че вече не бе онзи мъж, който бе крал от богатите през всичките онези години. Бе изградил семейството си с морал и почтеност и, по дяволите, почувства се виновен, че бе взел нещо, което не му принадлежи.

Сложи си ръкавици, опакова лаптопа в обикновена амбалажна хартия, отгоре — с найлон, пъхна го в кутия и се отправи към най-оживената поща в Манхатън. Маскира се с тупе и главата му отново се сдоби с коса, взе бастун и си сложи слънчеви очила. Бе помолил някакъв непознат да му помогне и да надпише колета. Плати в брой и изпрати лаптопа обратно до репортера, което донякъде смекчи вината му.

После се върна със същите два проблема на главата си — пръстенът все още липсваше и създаваше опасност да отведе някой умник обратно до него. Както и до съучастниците му.

ГЛАВА СЕДМА

— Беше мило от страна на Сара да ме покани да те изчакам — каза Лекси, докато влизаха в жилището му.

Куп метна ключовете си на масичката и заключи вратата зад себе си.

— Надявам се да не те е накарала да се чувстваш прекалено неловко. — Знаеше каква става Сара, когато беше настроена да мъчи някого.

— Голямо момиче съм. Мога да се справя и сама. — Лекси му се усмихна малко насила, както му се стори.

За краткото време, откакто я познаваше, бе свикнал с искрените ѝ усмивки и жизнерадостния ѝ смях. Сега нещо не беше наред.

— Което означава, че безмилостно те е въртяла на шиш, каквото си е ченге!

Лекси замълча за миг.

— Да кажем просто, че се чувства длъжна да прилага закона. — Тя отмести поглед към масичката до дивана в хола. — Това нов лаптоп ли е? — попита тя с явното желание да смени темата.

Друг път щеше да разбере какво бе казала Сара.

— Това си е моят лаптоп. Откраднат миналата нощ и върнат по пощата до офиса ми днес. Това е другата причина, заради която закъснях. Трябваше да изчакам полицайте да вземат отпечатъци и да го проверят. Не че някой очакваше да открият нещо.

Тя го погледна на свой ред. Очите ѝ се ококориха зад очилата.

— Не може да бъде! Крадецът ти го връща?!

Той кимна.

— И на мен ми звучи странно, макар че с това си изкарвам хляба. Бях убеден, че хард дискът е изтрит или че всичко е разглобено и продадено на части.

Тя се приближи към масата, върху която бе компютърът.

— Нещо против да го поразгледам?

— Не, разбира се, но защо?

Лекси седна на дивана и отвори капака.

— Защото искам да съм сигурна, че не са ти пуснали „Троянски кон“ или друг вирус, докато е бил в чужди ръце.

Той повдигна едната си вежда, впечатлен от начина ѝ на разсъждение.

— Не бях се сетил за това.

Тя лекичко се усмихна.

— Тъкмо затова съм ти аз.

Това изказване и искрената ѝ лъчезарна усмивка попаднаха точно, където трябва. Компанията ѝ бе толкова приятна, тя изглеждаше толкова щастлива и възхитителна, че той не можеше да повярва колко бързо се увличаше по нея. В крайна сметка, колкото и да беше опасно за него, не му се искаше точно сега да се тревожи как ще се откаже от нея.

— Ти се занимавай, а аз ще сервирам храната. Дано да обичаш китайско.

— Много — отговори тя, без да откъсва поглед от компютъра. Вече бе погълната от работата си.

Докато подреждаше на масата чиниите, които бе донесъл от бара на баща си, осъзна, че за първи път кани жена на вечеря в дома си — и дори не разполагаше с два еднакви прибора. Макар че гостенката му нямаше собствено жилище и едва ли щеше да забележи, той се притесни. А пък да не говорим за чаршафите ми, помисли си унило и реши, че единственото решение бе да отвлече вниманието ѝ с бурни креватни изпълнения.

— Как върви? — попита той, когато приключи с подреждането на белите кутии върху кухненската маса.

Тя измрънка нещо, което не можа да чуе.

— Я повтори?

— Казах, защо не може светът изцяло да премине на „Макинтош“? На обикновен компютър всичко е по-дълго и по-трудно.

— Значи аз съм „обикновен компютър“, а ти си „Макинтош“. Приемаш ли такава уговорка? — подкачи я той.

Тя въздъхна дълбоко и отметна косата си, която бе паднала на лицето ѝ.

— А, мисля, че мога да живея с това. На пръв поглед компютърът ти изглежда чист, но го оставям за пълно сканиране за

всеки случай, което ще отнеме известно време.

— Благодаря. Нямам спомен да съм го правил някога.

— Предположих. Освен това ти актуализирам антивирусния софтуер и инсталирам някоя и друга бесплатна програма, за да може това чудо да работи както трябва.

Като я слушаше как му обяснява, не можа да сдържи смеха си.

— Казвал ли ти е някой колко си сладка, като говориш на жаргон?

— Не и с толкова много думи, не — усмихна се тя.

Той ѝ направи знак да остави компютъра.

— Можеш да довършиш и по-късно. Ела да ядем! Оставил те доста дълго да чакаш.

Тя скочи и се присъедини към него на масата. Okаза се, че Лекси наистина обича китайска храна. Явно беше направил добър избор и очите ѝ блъскаха от удоволствие, докато отваряше всяка от белите кутии и опитваше от съдържанието им. Дори използваше клечките, а той ядеше с вилица.

Хранеше се лакомо и това го впечатли. Имаше добър апетит и не се притесняваше да го показва. Стори му се освежаваща промяна след колежките от офиса, които пощипваха зеленчуци на пара за обяд, или след жените, с които бе имал връзки, за които вечерята приключваше с предястието. Срещите му излизаха евтино, но за сметка на това не бяха така приятни.

Лекси настоя да му помогне да разчистят и през това време двамата си бъбреха приятно. Разказа ѝ подробно как бяха минали трите дни, тя също. Тъй като тя не спомена нищо за блога, реши, че не е видяла снимката, на която се целуват. Едва ли щеше да има по-подходящ момент, реши Куп.

— Как е баба ти? — подхвана той.

Тя подпря хълбок на плата близо до мивката.

— Странно — отговори тя.

— По-странны от обичайно?

На устните ѝ се появи вяла усмивка.

— Вярваш или не, така е. Тя и Силвия постоянно висят пред компютъра. Когато съм вкъщи, едва се справя и въпреки това все е наведена над него. И нещо си шушукат — много повече от обикновено.

Тя му подаде чиниите, за да ги сложи в миялната.

— Не съм изненадан.

Лекси се поколеба.

— Защо? — попита тя и го погледна в очите.

— Отново сме във водещите заглавия. — Разказа й за снимката и я изчака сама да си направи изводите.

— Целуваме се — зачуди се тя и по страните ѝ изби чаровна червенина. — Това трябва да е станало, когато бяхме тук сами или... у баба ми. Ще я удуша! — Лекси повиши глас.

Не биваше да се смее, но не можа да се въздържи.

— Хайде, признай, че е смешно! Баба ти си я бива!

Лекси поклати глава.

— Кара ме да я уча да работи на компютъра, а щрака снимки с телефона си и ги праща по имейла като истински спец!

Той отново се закиска.

— Поне се занимава с нещо.

Лекси завъртя очи.

— Май има нужда от една лекция как да си гледа нейната работа и да стои настрани от личния ми живот — каза ядосано тя.

— Не ѝ се нахвърляй. — Този път Куп сдържа смеха си.

— Може би трябва да ѝ се обадя още сега — тя погледна към телефона на плота.

— Или може би трябва да изчакаш да се успокоиш?

Лекси започна да движи устни, сякаш брои до десет.

— Прав си — каза най-сетне тя. — Ще говоря с нея утре. Между другото, знаеш ли, че телефонният ти секретар мига? — Тя посочи с глава към устройството.

Не бе забелязал. Просто вниманието му бе прекалено ангажирано с Лекси.

— Трябва да съм забравил да го проверя. Явно бях прекалено зает да те наблюдавам — каза той с надеждата да я разсее от неприятностите с баба ѝ.

Мина пред нея и се пресегна да натисне бутона на телефонния секретар. Ръката му съвсем леко и не толкова случайно се допря до гръдта ѝ под леката памучна риза.

Тя се сепна и пое дъх.

Мисията изпълнена, помисли си той, доволен от смяния й поглед, в който зърна взаимност и копнеж.

По време на вечерята се постара да не мисли заекс с Лекси, вместо това се съсредоточи да научи повече за нея и просто да се забавлява. Но вече потисканото желание бе изплувало на повърхността и той едва сърдъжаше страстта си.

Внезапно мъжки глас долетя от телефонния секретар и прекъсна трепетния момент.

„Отново се обажда Рики Бърнет — каза дрезгавият глас. — Реши ли да върнеш пръстена? Ще ти се отплатя в брой, че спаси дъщеря ми. Ще ме намериш почти винаги в магазина, така че отбий се някога. Пръстенът има сантиментална стойност за мен и си го искам обратно!“

— Не му обръщай внимание — намръщи се Куп.

— Попита те дали не си променил мнението си — отбеляза Лекси. — Обаждал ли се е и друг път?

— Само веднъж. Очевидно съм му отказал.

Лекси присви поглед. Близостта му разбъркваше мислите й. Подпряла гръб на плата, а едрото му тяло стоеше пред нея и не й даваше възможност да мръдне. Не че искаше. Цялото й същество пулсираше в очакване на целувката, която беше сигурна, че ще получи, преди съобщението на Рики Бърнет да ги прекъсне.

Въпреки това тя нямаше намерение да позволи на сексуалното привличане да замъглява съзнанието й.

— Кога беше това?

— В деня, когато се срещнахме в бара на баща ми. И преди да се поддадеш на гнева, да знаеш, че не съм искал да го крия от теб. Тогава едва те познавах. Бях го забравил, докато не разбиха жилището ми, а после ни връхлетя ураганът Шарлът — побърза да се защити той.

— Значи това беше преди обира?

— Да, и това го прави заподозрян номер едно, тъй като очевидно не е могъл да знае, че пръстенът е в джоба ми, когато се обади първия път и поиска да му го върна. Може би, след като му отказах, е решил да си го вземе сам.

— И като не го е намерил тук, е взел лаптопа... Защо ли? —
зачуди се тя на глас.

— За да изглежда като обикновен обир, предполагам — отговори
Куп.

— Но защо го връща?

Той сви рамене.

— Не мога да разбера. Това не ми се връзва.

Тя сви устни, ровейки в съзнанието си за мотив, който не откриваше. И как можеше, когато стегнатите бедра на Куп се опираха в нейните и я притискаха към плата... Това я възбудждаше и отклоняваше вниманието ѝ от темата.

— Какво казаха от полицията по този повод? — успя да попита Лекси.

— Не им съобщих. Поне не още. — Той се притисна към нея и тя почувства възбудата му с корема си. Погледът му потъмня и ѝ подсказа, че действията му са съвсем преднамерени.

Лекси прегълътна с усилие.

— Защо не?

Той подпря ръка на плата зад нея.

— Защото получих експертиза за пръстена, която доказва, че е краден.

— Тогава защо оценителят не е съобщил на полицията?

— Да кажем, че ми е задължен.

Лекси бавно кимна.

— Добре, ами ти?

— Тогава ще започнат да се ровят в историята на пръстена, ще го конфискуват, преди двамата с теб да сме разгадали мистерията — обясни той.

— Ааа, звучи логично.

— И аз така си помислих. — Той обхвана с другата си ръка кръста ѝ.

Сърцето ѝ лудо заби, а гърдите ѝ набъбнаха под тънкия сutiен. Въпреки това тя успя някак си да формулира мисълта, която я човъркаше.

— Знаеш ли, докато Рики говореше, ми се стори странно, че не спомена за разбиването на апартамента ти. Би трявало да

предположи, че пръстенът е откраднат, въпреки това не каза нито дума! Когато аз научих за обира, това бе първата ми мисъл.

— Да, спомням си колко се притесни за мен — подсмихна се той.

— А колкото до Рики, може да не е разbral за обира.

— Съобщиха го по всички новини. Ти си ергенът! — Тя не можа да сдържи смяха си. — А неговият магазин се споменава във всички статии за теб. Не мога да си представя, че го е пропуснал.

— Вярно —бавно кимна Куп. — Ако тръгнем по тази следа и приемем, че Рики е извършителят, той не би споменал обира, за да не го свържа с него.

— Тъкмо това си помислих и аз. Освен това, според мен, трябва да поговорим с този човек лично — предложи Лекси. Тя все още се надяваше, че може да се сдобие с пръстена, за да го подари на баба си. Но не можеше да си представи какво ще последва.

Цялото ѝ тяло тръпнеше в очакване на първото му истинско докосване.

— Какво ще кажеш да отидем до магазина още утре сутрин, щом отворят? — попита Куп.

Тя кимна.

— Дадено.

— Да. Така си и мислех. — Той наведе глава, докато челата им се допряха. Палецът му нежно описваше кръгчета по голия ѝ гръб. — Въпросът е какво ще правим ние двамата до утре?

— О, сещам се за много работи — промърмори Лекси.

Зашщото не ѝ достигаха думи, нито мисли, освен една. Тя хвани лицето му между длани си и залепи устни до неговите, като сложи край на всички разговори, надявайки се за доста дълго време.

Куп не си бе представял, че едно съобщение на телефонния секретар може да бъде прелюдия към любовната игра, но така се получи. Закачките, които си разменяха, здраво го разгорещиха. Съдейки по първата целувка, с която го изпревари, явно и той така ѝ въздействаше.

Тя зарови пръсти в косата му и го дръпна към себе си, като го докосваше с устни и език нежно, страстно и настоятелно, съвсем по женски.

Той не можа да се въздържи и изстена, после плъзна ръце около талията ѝ, повдигна я и я качи на кухненския плот.

— Какво правиш? — попита тя с пламнало лице и влажни устни.

— Осигурявам си достъп — отговори той с дрезгав глас, който сам едва разпозна.

— До какво?

— До теб. До това. — Благодарен за леките блузки на жените през лятото, той я дръпна нагоре и откри голите ѝ гърди.

Гледката разтърси цялото му тяло. Гърдите ѝ бяха много по-едри, отколкото очакваше — налети и бели, зърната ѝ — розови пъпки, от които устата му се навлажни.

Тя отпусна глава назад и се взря в жадните му очи. Изгарящ от нетърпение, той се настани между разтворените ѝ крака и докосна с устни тръпнещата ѝ гръд. Подхвана с ръка натежалата плът и започна внимателното си проучване. Тръгна от далечния край по млечнобялата кожа, вдишвайки аромата ѝ, докато я опитваше с език и милиметър по милиметър приближаваше към центъра. Накрая обви с устни твърдото зърно, захапа го и настоятелно засмука.

Лекси нададе дълбок стон. Тя сключи крака около кръста му и го придърпа между краката си. Явно ѝ харесваше и той бе готов да ѝ даде още, да я накара да затрепери, да се извива в ръцете му и да го моли да проникне в нея. Бързо усети какво ѝ допада и покри с длан гърдата ѝ, като продължи да хапе зърното ѝ със зъби, после да го облизва с език.

Тя се вкопчи в него, изви гръб и тласна таза си нагоре, търсейки удовлетворението, което той не бе готов още да ѝ даде.

Поне.

Не.

Още.

Прехвърли вниманието си върху другата гърда със същата страсть и продължи да измъчва нея и себе си още известно време. Когато гърдите ѝ станаха толкова чувствителни, че тя захленчи и започна да го моли да спре, той я послуша, разкопча копчето на панталонките ѝ и рязко дръпна ципа надолу.

— Повдигни се! — нареди той.

Лекси се подпря на ръце върху плота и се надигна, за да му помогне да ги смъкне заедно с почти невидимите ѝ бикини.

Пак седна и изписка:

— Студено е!

— Не за дълго — обеща ѝ той и без да чака нито миг, плъзна пръсти между краката ѝ и коленичи, за да я стопли с устни.

При първия му допир тя се наведе назад и удари главата си в шкафа.

— Добре ли си? — попита той.

— Да, само не спирай — отговори задъхано тя.

— В никакъв случай. — Повдигна краката ѝ и ги подпра на раменете си, за да си осигури пълен достъп.

За миг се зачуди дали ще се отдръпне. Но тя се отпусна без съпротива.

Отдаде му се изцяло и той не искаше да я разочарова. Езикът му се плъзна. Тя изстена и се изви към него. Проникна в нея, а тя го привлече още по-дълбоко.

Боже, толкова страстна, нежна и невероятно чувствена жена, мислеше си той, докато устните му търсеха зърното ѝ. Знаеше, че това щеше да я прати в небесата. Дишаше на пресекулки, простенващие и той разбра, че кулминациията наближава.

За съжаление, по дяволите, и при него бе така.

Продължи със силни тласъци, докато я докара до бурен оргазъм, който го остави без дъх. Изчака я да свърши и внимателно пусна краката ѝ.

Лекси с усилие повдигна натежалите си клепки и се озова лице в лице с мъжа, който току-що ѝ бе доставил най-неописуемото удоволствие.

— Боже...

— Невероятна си!

Лицето ѝ пламтеше. Не ѝ липсваше опит, но никога досега... в кухнята... и толкова освободена.

Докато се чудеше има ли причина да се притеснява, той хвана лицето ѝ в ръце и с дълбока целувка я накара да забрави тревогите си. Устните му ѝ показваха каква наслада бе изпитал и той.

— Защо не се преместим в спалнята? — предложи той, сякаш прочел мислите ѝ.

Тя кимна.

Неочаквано я грабна на ръце.

— Мога и сама — почувства се длъжна да уточни тя.

Той я целуна по челото.

— Така е по-бързо.

Зашо пък не? Прегърна го през врата и продължи да гризва ухото му, вдишвайки уханието му на мъж, което отново я възбуди.

Положи я на леглото. Тя се намести върху възглавниците, а той продължи да съблича дрехите си, нетърпелив да усети допира на кожата ѝ до тялото си. Лекси отмести поглед само докато свали каквото бе останало по нея.

Когато той се плъзна по матрака, Лекси вече бе готова — лежеше подпряна на лакти, за да го види в пълния му блясък. И не остана разочарована. За репортер, който прекарва времето си зад бюрото, беше много добре сложен. Изкушаваше се да го докосне по загорялото мускулесто тяло.

Прокара пръст по средата на гърдите му, като лекичко го драскаше, вперила поглед в очите му. Когато стигна целта си, с удивление забеляза как тя трепна и се втвърди пред погледа ѝ.

Той я гледаше стръвно и безмълвно я остави да докосва и проучва твърдата му кадифено гладка възбуда. Усети как нараства в ръката ѝ и простена дълбоко, дрезгаво от удоволствие.

Лекси се усмихна и продължи да движи ръката си. Нещо у него я подтикваше да води играта и да се освободи от притеснението си. Предизвикваше я да бъде дръзка и да се държи нетипично за себе си.

Чак сега си даде сметка, че преди бе определяла поведението си в леглото спрямо мъжа. Дрю, най-продължителната ѝ връзка, се бе превърнал в нейна мярка за поведение и за следващите. Не че бяха много, но в нито една от тях не се бе разкрила докрай. Бе се въздържала от страх, че също като Дрю не биха харесали — за обич въобще и не говорим — истинската ѝ същност. Затова винаги бе потискала действията си.

— Направо ме убиваш — каза Куп с напрегнат, страстен тон.

Лекси погледна надолу. Палецът ѝ се плъзгаше по върха на пениса му, размазвайки напиращата лъскава влага. С Куп задръжките падаха и това я изпълваше с наслада.

Усмихна му се.

— Няма да ти позволя да умреш точно сега. Имаме още толкова много работа — измърка тя.

Куп пусна ръце зад врата ѝ и я дръпна за дълга, гореща целувка. После свали очилата ѝ.

— Много ми харесваш с тях, но трябва да ги махна. Може да се счупят.

Харесва очилата й?! Сърцето ѝ се разтопи. Това бе едно от нещата, които Дрю все искаше да промени. Поредният провал да отговори на нечии надежди, мечти или очаквания. Постоянно ѝ бе натяквал, че трябва да се подложи на операция с лазер, пренебрегвайки страха ѝ. Единствената му грижа бе да престане да носи тези „проклети неща“, както ги наричаше. За него бяха голям проблем.

— Къде потъна? — Куп я докосна по главата.

— Никъде. — Това бе обещание към него и към самата себе си. Запрати всички и всичко от миналото си там, където им бе мястото.

Куп я погледна несигурно, преди да се обърне, за да постави очилата на нощното шкафче.

— Преди да продължим, ползваш ли предпазни средства? — попита Лекси. Това бе единственото, за което не би отстъпила. Не само защото показваше колко е интелигентна и внимателна за здравето си, но и защото начинът ѝ на живот не предполагаше неочеквани изненади. Беше на хапчета, но не пречеше да е предпазлива.

Вместо отговор той дръпна горното чекмедже и извади кутийка с презервативи.

Като видя, че е запечатана, тя почти въздъхна от облекчение.

— Купих я след вечерята у баба ти.

Явно не ги купуваше постоянно, за всеки случай. Както Сара ѝ бе обяснила, той не сипадаше по безразборните връзки.

Куп не приличаше на нито един от предишните ѝ приятели. И макар да знаеше, че отношенията им са временни, искаше ѝ се да даде и да вземе всичко, докато бяха заедно. Вярваше, че и той се чувства така и че никога не би я предал, както направи бившият ѝ любим.

Такова доверие бе плашещо. И все пак го имаше.

Той остави целофановата опаковка настрани и се обърна към нея:

— Отгоре или отдолу? — попита той с дяволита усмивка.

Тя прокара пръст по лицето му.

— Ти избираш.

— Нито едното — глухо отговори и я дръпна към себе си. Легнал настрани, силно възбуден, той се прилепи до гърба ѝ в ембрионална поза.

Тя прегълтна сухо, но се отпусна в обятията му. Остави се да я обгърне с горещото си тяло и да я потопи в трептящото във въздуха желание.

— Страшно сиекси — прошепна в ухото ѝ той.

Никога преди не я бяха наричали така. Нито бе мислила за себе си по този начин, но с Куп се чувстваше точно така.

— Свий си колената!

Направи го, раздалечи бедрата си и го пусна между тях. Ръката му се плъзна нагоре и пръстът му проникна в нея. Беше гореща и влажна — готова за него. Устните му докоснаха шията ѝ, топлият му дъх — кожата ѝ. Хвана я здраво и с тласък влезе в нея, издавайки стон от удоволствие.

Лекси отдавна не бе правила това и за миг изпита болка. Той усети и спря, за да я изчака да свикне.

— Добре ли си?

Постепенно напрежението отстъпи на удоволствието, което бавно я завладяваше. Тя леко се раздвижи и задъхано каза:

— О, да...

Покри с една ръка гърдите ѝ, пръстите му се пускаха по чувствителните ѝ зърна, което ѝ достави мазохистична наслада. Притисна се към него, сливайки се още по-плътно и дълбоко.

Куп разбра намека. Хвана я през кръста и се задвижи напред-назад, докато ѝ шептеше колко е прекрасна.

Тази поза беше нова за нея, тя му позволяваше да прониква още по-навътре. Всеки тласък я доближаваше до кулминацията, докато накрая стана нетърпимо. Тя се вкопчи с една ръка за таблата на леглото, той проникваше отново и отново, докато я накара да стене от страст заради надигащата се експлозия.

Внезапно се отдръпна и я претърколи по гръб, легна върху нея и пак влезе, оставяйки я без дъх.

— Искам да виждам лицето ти, когато свършваш — каза той между две дълги целувки.

Боже, дори само думите му я разпалваха!

Тя също искаше да гледа лицето му, когато свършва, и го искаше сега. Повдигна крака, привлече го още по-навътре, без да откъсва поглед от неговия. Той продължи да се движи и да се задържа по-дълго на най-чувствената точка. С всяко движение я доближаваше все повече

и повече до върха, поддържаше ритъма и натиска и я поглеждаше при всеки дълбок тласък.

Лекси чувстваше, че ще експлодира, и въпреки това искаше още.

— Искам...

— Какво — попита той с пламтящ поглед.

— Теб... По-силно! Сега! — Тя едва произнасяше думите и на устните му се появи доволна усмивка.

Спра за момент, хвана ръцете ѝ, за да ги вдигне над глава ѝ.

— Дръж се за таблата!

Тя се пресегна и грабна студените метални пръчки на леглото. Той наклони глава с леко кимване и се наведе, за да я целуне още веднъж.

После подпра ръце от двете страни на главата ѝ и направи онova, което тя искаше — по-бързо и по-силно, без да си поема дъх, като я издигаше все по-високо, както пожела тя.

Дъхът им се сля, издаваха стонове, които я възбуждаха още повече, спря да мисли, не ѝ достигаше въздух, пред очите ѝ засвяткаха бели искри и цялото ѝ тяло бе завладяно от заслепяващ, безкраен екстаз.

— Хайде — промълви той с дрезгав,ексапилиен глас. — Давай още!

Тя така и направи и го повлече със себе си.

ГЛАВА ОСМА

Купър се върна от банята и се стовари върху Лекси. Тя се наслади на допира на горещата му кожа, макар че едва дишаше под тежестта му.

— Куп... — Погали го по рамото, той я прегърна и се претърколи заедно с нея.

— Извинявай, не исках да те смажа. Жива ли си? — попита я все още запъхтян.

— Почти. — Лекси размърда палците си и почувства, че цялото тяло я боли. — Но е приятно. Невероятно приятно! — Тя се долепи до него и за своя изненада усети, че той потрепна.

— Толкова бързо? — Не можа да сдържи смеха си. Явно му въздействам, помисли си тя с не малко женска гордост. — Знаех, че си пасваме, но не чак толкова.

Доволна, се отпусна до него и вдиша дълбоко уханието на мъжко тяло иекс, което изпълваше стаята. Куп я взе в обятията си, слабините му потръпваха до гърба ѝ, но явно онази част от него и мозъкът му не бяха на една вълна, защото крайниците му натежаха, а дишането му стана дълбоко.

След няколко минути тя разбра, че е заспал.

Значи е от мъжете, на коитоексът им действа успокояващо, помисли си тя. Не и на нея. Сексът я наелектризираше. Лежеше, вперила поглед в тавана, и реши, че има нужда да изразходва излишната енергия.

Стана и се зачуди дали да не си тръгне, но веднага се отказа. Нямаше причина да мисли, че Куп не би искал да я види, когато се събуди. Погледна към леглото, където той се беше опънал върху завивките. Загорялото му тяло се открояваше върху белите чаршафи и тя едва овладя желанието си.

Беше толкова красив, всеотдаен, страстен и нежен. Не, помисли си Лекси, заслушана в ритмичното му дишане, нямаше да си тръгне, защото още не бе приключила с него.

Вместо блузата и панталонките, тя облече бельото си и надяна неговата фланелка, която стигна до средата на бедрата ѝ. Отиде в другата стая. Дръпна от рафта книгата „Улицата“ — публикувания му криминален роман, настани се на дивана и се захваша за работа. За съжаление, компютърът ѝ нямаше достъп до интернет, защото не знаеше паролата.

Лаптопът му лежеше на масата, където го бе оставил, и беше сигурна, че не би имал нещо против да го ползва. От един бърз поглед разбра, че сканирането продължава, така че нямаше да работи на него.

Забеляза стационарен компютър в ъгъла. Настани се на стола, доволна, че е тапициран с дамаска, а не с кожа. Едва докосна мишката и екранът светна.

— Чудесно — каза тя на глас.

Пред очите ѝ се показва текст, озаглавен: „Бележки за пръстена“.

Лекси прехапа устна и се зачете. Това беше информация за известен бижутер Трифари, който отпечатвал марката си от вътрешната страна на пръстените. Продължи нататък и попадна на данни за известния „грабеж на бижутата Ланкастър“. Бил е извършен по време на официална вечеря навярно от вътрешни хора. Първоначално сред заподозрените били всички, присъствали в дома въпросната вечер, но след като полицията разпитала персонала, всички били освободени.

Заподозрени били група изключително опитни крадци, наети като помощен персонал за вечерята, включително шофьорът. Те изчезнали безследно. Случайно съвпадение, беше написал Куп. *Дали шофьорът не е бил дядото на Лекси?*

И точно тогава друг въпрос от края на страницата привлече вниманието ѝ. *Действителен случай или измислена история — кое ще направи големия удар?*

Загриза я съмнение за предателство.

По дяволите, няма да спи. Лекси се втурна в спалнята, светна нощната лампа, грабна възглавницата и я запокити по Куп.

— Какво по...? — Той скочи. — Какво става?

Лекси сложи ръце на хълбоците си и го прониза с поглед.

— Става това, че си решил да градиш кариера на гърба на семейството ми или поне да го ползваш като трамплин към новия си

бестсельр! — Тя едва прегълъща сълзите си, които винаги напираха в изблици на заслепяващ гняв.

Нямаше да допусне да бъде баламосвана от атлетичното му тяло, нито от изкуайлната му сънена физиономия, нито от невероятнияекс, който бяха правили. Как можа да си помисли, че може да се довери на този мъж!

— Е, казвай! — настоя Лекси.

Куп се опита да осъзнае какво го пита. В един миг спи до него, а в следващия му стоварва възглавницата по главата, нахвърля му се с обвинения и иска обяснения.

Нямаше и сянка от сговорчивата чувствена жена, която бе споделила леглото му.

Той покри голото си тяло не защото се притесняваше, а защото си помисли, че гневът ѝ я прави още по-секси, но се съмняваше, че тя би оценила доказателството за неговите чувства.

— Как точно стигна до тези изводи? — попита той.

— Не можах да спя и реших да поработя по сайта ти. Моят лаптоп няма връзка с интернет, а твой още се сканира, затова реших да използвам другия ти компютър.

Той нададе продължителен стон. Не би могъл да я обвини в шпиониране, тъй като бе оставил всичко на екрана.

— Ако се успокоиш, мога да обясня.

— Не се съмнявам — саркастично отговори тя.

— Лекси... — започна той с престорено спокойствие.

— Какво?

— Седни и замълчи за пет минути! — Той ѝ посочи края на леглото.

С ядосан поглед тя се тръшна на матрака далеч от него.

Куп искаше тя да се успокои и да мисли трезво — нещо, което нямаше да постигне, докато изпускаше пара и се зъбеше на всичко, което ѝ кажеше.

— Ти знаеше, че ще се ровя в историята на бижутата, не помниш ли?

Тя скръсти ръце.

— И ще ми разказваш за всичко, което си научил. Не помня да си казвал, че съм била права за семейство Ланкастър, че те са притежавали бижутата. По-точно не и преди да спиш с мен!

Той стисна зъби.

— Защото първо исках да науча повече. Надявах се, че ще открия нещо, което оневинява дядо ти, за да не се тревожиш. — Би трябвало да разбере грижата му за нея.

Но намръщената ѝ физиономия му говореше друго.

— Нямам нужда от твоето покровителство! Мога да се справя.

— Голям инат си! — Той поклати глава и се облегна на таблата.

— Добре. Следващия път, когато открия нещо, ще ти кажа. Сега доволна ли си?

Тя повдигна едната си вежда.

— Да не се шегуваш? Още не сме стигнали до въпроса как възнамеряваш да опишеш тази история?

Куп хвана с два пръста основата на носа си.

— Лекси — започна той, като се бореше за търпение, — аз съм репортер. Какво си мислеше, че мога да направя с един неразгадан случай?

— Най-малко, че би използвал семейството ми, за да градиш кариера! — Гласът ѝ се пречути, но тя отказваше да покаже слабост. Вместо това остана на края на леглото, вцепенена от гняв.

Част от него не я обвиняваше. Искаше да защити семейството си. Но неговата рационална част все още искаше да се изяснят.

— Аз имам достатъчно добра журналистическа кариера със или без тази история — почвства се длъжен да ѝ напомни той.

— Но не и кариерата ти на писател.

Куп примижка.

— Това е непозволен удар!

— Както и онова там! — Тя яростно посочи към другата стая, но не успя да прикрие вината в очите си.

Не искаше да го обижда. Но от думите ѝ го заболя.

— Защо просто не поспим — предложи той, преди някой от двамата да каже още нещо, за което щеше да съжалява по-късно.

Тя се обърна към него:

— Обещай ми, че няма да пишеш за тази история, ако семейството ми е намесено.

Изведнъж му хрумна идея, която напълно пасваше на творческия му замисъл, а и можеше да му донесе голямо разкритие.

— Не мога. Трябва да проучи информацията, преди да взема каквото и да е решение.

Тя го зяпна.

— Просто съм откровен, което и очакваш от мен, не е ли така?

Лекси въздъхна.

— Онова, което искам, е тази бъркотия да изчезне.

Разбираще чувствата ѝ.

— Не съм я създал аз.

Тя само наклони глава.

— Мисля, че трябва да се наспим и да поговорим на сутринта. —
Той потупа мястото до себе си.

Въпреки ясното му предложение Куп очакваше тя да се облече и да си тръгне. За негова изненада Лекси се качи на леглото, прегърна възглавницата си и се сви на кълбо с гръб към него.

Куп изгаси лампата и се зачуди дали да го брои за напредък, но реши да почака до сутринта.

Лекси се събуди доста по-рано от очакваното. Сутрин не беше във форма и нищо добро нямаше да излезе от още един спор, когато емоциите вземаха връх над фактите. Както се бе случило предната нощ.

Тя естествено беше наясно, че той като репортер и писател ще използва информацията, която открие. Но това не означаваше, че трябва да се съгласява, без да се противопостави. Всичко по реда си, помисли си тя.

Първо, трябваше да се овладее. Затова, когато отвори очи и го усети до себе си, се престори, че спи. Той стана, изкъпла се и излезе от стаята. Чак тогава тя се протегна и остави тялото си да се разбуди. Взе душ и се облече. После с надежда Куп да е направил кафе си пое дъх и се отправи към кухнята.

Още на вратата на спалнята ароматът на закуската покори обонянието ѝ. С един поглед видя, че е сложил масата и мята омлет в тигана.

— Готовиши, правиши кафе. Откъде те намерих такъв?

— Късмет, предполагам. — Куп предпазливо я погледна, за да прецени настроението ѝ. — Настанявай се.

Лекси седна на мястото, където я чакаше омлетът. Той сложи и другия омлет в чиния, седна на масата и сипа кафе в две чаши.

— Ще взема първия. — Преди тя да успее да възрази, той се пресегна и размени чиниите.

— Щях да си го изям.

— На мен не ми пречи, че е изстинал. Ти яж топлия — обясни той и започна да се храни.

— Благодаря. — Лекси грабна вилицата си, но не можеше да хапне нито залък заради чувствителния си стомах. И преди бе имала проблеми след бурни вечери, но не искаше това да става пред человека, когото толкова харесваше и с когото бе правила невероятенекс.

Проточилото се мълчание я пронизваше и тя не можа да се стърпи нито минута повече.

— Съжалявам, че те събудих миналата нощ — извини се тя, без да откъсва поглед от омлета, който ѝ бе сготвил въпреки неприятното ѝ поведение.

— Ами възглавницата, която ми хвърли? За нея съжаляваш ли?

Тя притеснено повдигна очи, но съзря усмивка на лицето му.

Топката в стомаха ѝ се отпусна.

— Дано не си обидчив...

— Доста трябва да се постараеш, за да ме вбесиш — отговори той между две хапки. — Но ако не ядеш от храната, ще изчерпиш търпението ми. — И той я подкани с вилицата си.

Тя повдигна рамене и започна да се храни, изненадана колко пухкави и вкусни са яйцата.

— Бога ми, бива си те!

— Струва ми се, че и снощи спомена нещо такова. — Той ѝ намигна и продължи: — Всъщност майка ми ме научи. Каза, че няма да се затрия, ако се науча да се изхранвам сам.

Тя долови в тона му умиление и тъга.

— Много ти липсва, нали?

Куп кимна.

— У нас нещата стояха така — баща ми се разбираше много по-добре с майка ми, отколкото с мен. А майка ми се разбираше по-добре с мен.

— Какво се случи, ако не те притеснява въпросът ми?

— Преди около пет години почина в съня си от мозъчна аневризма. Без предупреждение, без нищо.

Лекси потръпна. Не можеше да си представи болката му.

— Толкова съжалявам.

— Благодаря.

— За нищо. — Тя се покашля. — Какво имаш да правиш днес?

— Трябва да отида на работа, но си мислех след това да те взема от баба ти и заедно да поговорим с Рики.

Лекси се бе нахранила и Куп стана да почисти масата. Тя му отне тази възможност.

— О, не! Дай на мен! Иди се оправяй за работа. Аз ще почистя и тръгвам. Трябва да се отбия в офиса на „Хот Зоун“ за една среща и ще ми е по-близко оттук. Ако е удобно.

Куп кимна.

— Разбира се. — Повече от удобно, помисли си той. Бе се чудил какво да очаква от нея сутринта.

По дишането ѝ бе разбрал, че е будна, но не искаше да ѝ го показва. Затова я остави да се преструва на заспала — даде ѝ време и пространство. Сега, макар че погледът ѝ бе все така предпазлив, му говореше спокойно и не му се нахвърляше.

Помогна ѝ да пренесе чиниите в кухнята, но я оставил да ги изплакне и нареди в миялнята. Това бе начин да го избягва. Явно се притесняваше от него. Куп не се надяваше на разбиране и за проучването, но поне сега то не беше повод за напрежение помежду им.

— Мога ли да взема копие от книгата ти? Искам да я прочета. Ще ми помогне за дизайна на сайта — каза Лекси, докато бършеше ръце в кърпата.

Той кимна.

— Вземи тази от рафта. Имам още бройки.

Опита се да не се притеснява от мисълта, че ще чете книгата му. Мнението на Лекси за него и за онова, което пишеше, беше важно, дори много повече, отколкото трябваше.

— Мисля си — прекъсна го тя, — сега като знаем, че пръстенът наистина е краден, много е вероятно и колието да има същата съдба. Което означава, че баба ми притежава крадени вещи. Трябва да

поговоря с нея, поне да я подгответ за вероятността да го върне. — Облегна се на плата, на който я бе положил миналата нощ.

Той се размърда неспокойно, за да прогони спомените си, преди тялото му да е реагирало.

Не му се искаше да повдига този въпрос и остана доволен, че тя сама бе стигнала до това решение.

— Нека да дойда с теб, когато ѝ го съобщиш. Може да помогна да омекотиш удара.

Лекси поклати глава с тъжен поглед.

— Колието ѝ е много скъпо. Може би ще иска да е сама, когато ѝ съобщя.

Куп присви очи. Вече познаваше Шарлът и въпреки възрастта ѝ не я намираше крехка, нито свръхемоционална. Имаше предчувствие, че не би имала нищо против присъствието му там въпреки изказането на Лекси. Което означаваше, че тъкмо Лекси е тази, която не иска той да присъства.

Тя се опитваше да издигне стена помежду им, което той не искаше да ѝ позволи.

— Стига, Лекси! Тя ме харесва. По дяволите, дори вече ме приема като част от семейството — каза той с усмивка, предназначена да я обезоръжи. — Сигурен съм, че би оценила моралната подкрепа.

Думите на Куп бяха едно нещо. Целта му — съвсем друго. В действителност той искаше да присъства повече заради Лекси, отколкото заради Шарлът. Вече я бе наранил, като бе скрил какво знае, а в хода на разследването им можеха да изникнат още неприятни факти. Искаше му се да ѝ помогне да ги приеме.

Замръзналата ѝ поза и неловкото мълчание му подсказаха, че вече не му вярва както преди. А вероятно и не му бе простила. Но Куп бе журналист, свикнал да търси информация докрай и да намира, каквото търси. Обичаше предизвикателствата и нямаше да се откаже и от Лекси.

Липсваше му непринудената жена, която яде китайска храна с клечки, говори на бързи обороти и все се смее. Копнееше за нежната любвеобилна жена, която се разпадна на плата в кухнята, а после и в леглото му.

Куп не се отказваше. Ще успее да я умили.

— Както и да е. Ще се видим у баба ти, нали?

Тя отвори уста, готова да спори, но бързо я затвори.

— Добре, щом това искаш. Бъди там по обяд. Дотогава срещата ми ще е приключила.

Кимна й, доволен, че тя се съгласи. Имаше насрочено интервю за тогава, но просто щеше да го отложи. Лекси беше приоритет.

— После можем заедно да се върнем до центъра и да се отбием във „Винтидж бижута“, за да говорим с Рики. Става ли?

Един мускул на челюстта ѝ трепна.

— Разбира се — най-сетне отговори тя.

Не хвърляше възглавници, нито яйца по него, но още не беше готова да свали гарда. Със същата решителност Куп упорстваше да не се отделя от нея, докато пробиеше защитата ѝ.

Погледна часовника на микровълновата печка и изруга.

— Трябва да тръгвам. — Без никакво колебание той плъзна ръка зад врата ѝ, дръпна я към себе си и я целуна за движдане.

Но не набързо, а с дълга, дълбока целувка от типа „помни какво правихме миналата нощ“.

Лекси се чувстваше притисната. Стресирана от обстоятелства, върху които нямаше контрол, тя искаше време и пространство да помисли за страхотната нощ с Куп и разкритията, които направи покъсно. Освен това трябваше да измисли начин да съобщи на баба си за крадените бижута и за евентуалната роля на дядо ѝ в кражбата. Обикновено когато се чувстваше в безизходища, се мяташе на някой самолет.

Този път не се предвиждаше такова решение, макар че не можеше да отрече желанието си да замине някъде по света. Но не и когато бе толкова обвързана с тази мистерия и... с Куп. Не можеше да се концентрира върху работата си, затова отмени срещата си в „Хот Зоун“. Вместо да се приbere вкъщи, реши да се отдаде на другото си любимо занимание.

Лекси се озова в Емпайър Стейт Билдинг. Мина през охраната и си купи билет. Макар че бе рано сутринта, туристическата забележителност вече се пълнеше и пред високоскоростния асансьор се извиваха опашки. Тя нямаше нищо против да почака. Жужащите гласове ѝ правеха компания, докато се движеше към обсерваторията на

осемдесет и шестия етаж — място, на което бе идвали толкова много пъти преди това. Винаги си струваше чакането и таксата за вход.

Това място бе личното ѝ убежище, когато си бе у дома и светът се опитваше да се сгромоляса върху нея. Гледката отгоре ѝ действаше като балсам за сърцето. Въпреки че знаеше фактите наизуст, винаги я удивяваха. В ясен ден като този имаше видимост до четирийсет километра. Небето беше синьо и безкрайната му шир се стелеше над покривите, като достигаше Кънектикът, Ню Джърси, Пенсилвания, дори Масачузетс.

Спомни си как баба ѝ я доведе тук за първи път в едно от бягствата ѝ от тренировките по фигурано пързалияне. Бе държала ръката ѝ и я бе накарала да облегне чело до хладното стъкло.

Лекси направи същото и този път — опря чело до витрината и затвори очи. Когато ги отвори, имаше чувството, че виси в пространството над величествения град. Дълбоко пое дъх и изчака всичките ѝ проблеми да отлетят. Вълнуващото усещане, което очакваше, я изпълни само за миг и после мислите ѝ полетяха към Куп. Спомни си устните му върху своите, тялото му, проникващо в нейното, и безрезервното им отдаване.

Не можеше да си позволи да забрави, че той си имаше свои цели. Колкото по-заплетена се оказваше историята на пръстена, толкова повече се въвличаше Куп и като репортер, и като писател. Неговите интереси напълно противоречаха на нейните.

А също и на тези на баба ѝ. Това отклони мислите ѝ към другото ѝ притеснение. Как да каже на Шарлът, че обичаният ѝ съпруг може да е бил замесен в обир и че може да се наложи да върне колието на законния му собственик. Изведнъж безкрайната синя небесна шир и слънчевите лъчи загубиха обаянието си.

Реалността я очакваше и Лекси трябваше да се справи по нейния си начин — с главата напред. Това пък ѝ напомни, че трябва да скастри баба си, че подслушва, прави тайни снимки като воайор и ги праща на „Ергенски блог“, за да станат обществено достояние.

Тя се изправи, постоя няколко минути и като хвърли последен поглед към невероятния небосклон, се отправи към асансьора.

Зачуди се какво ли би казал Куп за тази гледка и ѝ се прииска да сподели това място с него.

Лекси пристигна у баба си много преди появяването на Куп за обяд. Трябаше да вземе душ, да се преоблече и може би да подхване неизбежния труден разговор. Но Шарлът не беше сама. Силвия току-що й бе боядисала косата и явно очакваше Шарлът да ѝ върне услугата.

Лекси погледна двете възрастни дами.

— Не се ли обадих да кажа, че с Куп ще обядваме тук? — Бе му предложила да се отбие в ресторантa за любимите сандвичи на баба ѝ.

— Подготвяме се! — каза Шарлът.

— Виждам. — Лекси хвърли поглед към патладжанената боя по косата на Силвия.

— Някой май не се прибра тази нощ! — подметна Шарлът с блеснал поглед.

Въпреки че беше голям човек, Лекси пламна. До този момент съжителството с любимата ѝ баба не се бе отразило на социалния ѝ живот. Винаги ѝ се обаждаше, за да не я тревожи. Но предишната нощ така се бе увлякла по Куп, че ѝ изхвръкна от главата. Никога преди не е била толкова замаяна от страст.

Това беше много красноречиво.

— Надявам се, че не си се беспокоила — каза Лекси загрижено.

Шарлът изпърхтя не особено изискано.

— Не, разбира се. Знаех, че си в добри ръце!

Само да знаеше колко добри! Веднага в главата ѝ изникна случилото се върху кухненския плот и тя отново се изчерви.

— Бабо, чух, че вчера в „Ергенски блог“ са пуснали интересни снимки. Случайно да знаеш нещо по въпроса? — смени Лекси темата.

Шарлът и Силвия си размениха бързи погледи.

— Не, разбира се — каза баба ѝ.

Лекси недоверчиво повдигна едната си вежда.

— Наистина ли?

— Наистина. Баба ти никога не би пуснala снимка на целувката ви с Куп. — И Силвия запуши устата си с ръка.

— Целувка? За това ли са писали вчера? Не съм имала възможност да погледна — отвърна Шарлът и погледна отвратена Силвия, преди тя да се опита да се оправдава.

— Нито пък аз. Куп ми каза — обясни Лекси. — Интересното е, че сме се целували само два пъти. — Тя преднамерено погледна баба си. — Не ми харесва да ме дебнеш и да вадиш на показ личния ми живот. Това е. Отивам да се къпя. — Лекси излезе от стаята заднешком, без да изпуска от поглед двете жени.

Шарлът дори не трепна.

— Силвия ще остане за обяд, скъпа.

Лекси се спря. Колкото и да обичаше приятелката на баба си, имаше неща, които си оставаха лични.

— С Куп имаме да обсъдим доста неща с теб — обясни Лекси, като се опита да не обижда другата жена, която беше като част от семейството.

— Няма проблеми. Каквото и да ми кажете, така или иначе ще го споделя със Силвия — каза Шарлът.

Лекси се усмихна едва-едва.

— Но ако искате да се усамотите на обяд, ще разбера — каза Силвия и отиде да си изплакне ръцете.

— Глупости! Ти си мой човек. Знаеш всичките ми тайни, така че оставаш — заяви Шарлът с ръце на хълбоците.

Което означаваше „точка по въпроса“, знаеше си Лекси.

— Винаги си добре дошла, Силвия — увери я Лекси. — Куп ще се появи около дванайсет. — Това им даваше достатъчно време да се оправят, а на Лекси — да реши какво да предприеме вечерта.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Куп знаеше, че Лекси не го бе поканила с голям ентузиазъм. Отби се за сандвичи и за цветя с надеждата, че ще успее да изглади отношенията. Той не беше много по тези жестове, но толкова силно искаше да е с нея, че не можеше да я остави така разгневена.

Заради опашката в магазина закъсня с двайсет минути. Натисна звънеца.

Голямата черна врата се отвори и Лекси се появи на прага. Носеше бели бермуди и намачкана блузка. Косата ѝ беше опъната на къса опашка, а няколко кичура закачливо се спускаха отстрани на лицето ѝ. Съвсем очаквано го завладя силно желание.

Тя не изглеждаше много доволна да го види — също очаквано.

— Закъсня — отрони се от устата ѝ.

Устата, която така му се искаше да целуне, но се въздържа.

— Но ти нося подаръци. — Подаде ѝ цветя с едната ръка, плик с храна — с другата.

— Благодаря. — По лицето ѝ се изписа одобрение, което бързо изчезна, когато отвътре долетя силен кикот.

— Надявам се, че още не са пияни и ще оценят храната — промърмори Лекси и му направи път да мине.

— Пияни ли каза? — попита Куп.

Лекси въздъхна.

— Сам виж. — Покани го с ръка и той влезе в ухаещия на виолетки апартамент. Тя пое цветята и храната и каза:

— Ще ги сложа във вода. Ще сервирам обяд на масата. Колкото по-скоро хапнат, толкова по-бързо ще изтрезнят. Междувременно оправяй се както можеш.

Куп завари Шарлът и другата жена в кабинета с бутилка в странна форма на масата пред тях.

— А, ето го! Не е ли още по-красив на живо? — възклика Шарлът.

— Ласкаеш ме. — Той се приближи и се наведе да я целуне по бузата. Тъмна струйка се стичаше от слепоочието към ухото ѝ. Косата ѝ бе тъмноморава вместо яркочервената от предишния ден.

— Изглеждаш прекрасно! Коя е приятелката ти? — поинтересува се Куп.

— Сам Купър, това е най-добрата ми приятелка Силвия Крински. Силвия, това е ергенът.

— Толкова ми е приятно да се запозная с вас! — Силвия стана да се ръкува с него.

— На мен също.

— Сядай! — Шарлът потупа мястото до себе си. Изхълца. — Извинявай — изкикоти се тя.

— Виждам, че се забавлявате без мен — каза той, оглеждайки бутилката „Манишевиц“ — традиционно еврейско вино.

— Ами може ли вкусна храна без хубаво вино? — каза Силвия.

— А „Манишевиц“ е вино за шампиони!

— Не мисля, че това им е девизът — добави Шарлът и отново хълцина. — Извинете.

— А трябва да бъде.

— Обядът е готов! — провикна се Лекси откъм кухнята.

— Чухте ли това? Храната е сервирана.

Лекси имаше право. Постоянното кискане му подсказа, че вече е време да хапнат нещо.

Куп зае главното място по настояване на Шарлът. Реши да следва съветите на Лекси колко и кога да разкаже на възрастните дами. Явно се надяваше, че обядът ще ги освежи. Но Шарлът и Силвия продължиха да си подават бутилката. Куп си помисли, че виното може да им развърже езиците.

Лекси не беше убедена. Наблюдаваше ги загрижено и се хранеше мълчаливо. Не че можеше да вземе думата.

— Бабо, трябва да поговорим за твоето колие — успя най-сетне Лекси да ги прекъсне.

Ръката на Шарлът се хвана за голата шия.

— Опа, не го нося днес! Днес е ден на косата — обясни тя на Куп. — Със Силвия се боядисваме сами, за да спестим някой лев от онези скъпи салони. — Тя опипа косата си с една ръка.

— Разбирам напълно — отговори той, преди да се обърне към Лекси: — Откъде искаш да започнем?

— От самото начало. Бабо, помниш ли, че гледахме по телевизията как Куп получава пръстена? — Лекси сплете ръце и кокалчетата ѝ побеляха от напрежение.

— О, да! Моментално разбрах, че ти си съвършеният мъж за внучката ми. Няма да ставам по-млада, нали разбираш, и ще е добре да се задоми, преди да си отида. — И Шарлът драматично притисна ръце към сърцето си.

— Бабо! Престани! — извика Лекси поразена.

Куп се чудеше кое я притесни повече — фактът, че Шарлът продължаваше да ги сватосва, или думите за неизбежния край.

Лекси силно въздъхна.

— Хайде да се съсредоточим, може ли? Куп, защо не обясниш какво си открил за пръстена — предложи Лекси.

Шарлът и Силвия затвориха устите си и се наведоха напред, явно заинтригувани от разказа му.

— След като избрах пръстена, се върнах в офиса и го показах на един от нашите редактори. Тя веднага оцени колекционерската му стойност. Каза, че е „Трифари“. — Куп не сваляше поглед от бабата на Лекси.

Шарлът слушаше с широко отворени очи, без да коментира.

— Продължавай — подкани го Лекси.

— Да, давай — добави Шарлът.

— След кратко проучване открих нещо много интересно.

— Че е част от комплект, а моето колие е другата част? — попита Шарлът, горда, че е успяла да направи връзката.

— Де да беше толкова просто, бабо. Искам да чуеш какво казва Куп и моля те, не се разстройвай! Трябва да внимаваме за кръвното ти.

— Лекси я погледна загрижено.

— Кръвното си ми е добре. Лекарствата си вършат работата, а ти се тревожиш прекалено много. Продължавай, Куп! — настоя Шарлът.

— Явно пръстенът е част от комплект бижута, който включва и твоето колие.

— Аха! — Шарлът победоносно размаха юмрук. — Бях права.

Лекси изстена и завъртя очи.

— Но целият комплект бил откраднат от една къща през 50-те години на ХХ век. Комплектът изчезнал и крадците така и не били заловени — обясни Куп.

Шарлът смачка на топка салфетката на масата.

— Значи, който го е откраднал, го е скрил и обзала гам се, че точно така моят Хенри го е намерили.

Лекси се намръщи и намести очилата си, нещо, което правеше, когато внимателно се замисля.

— Беше ми казала, че дядо е получил колието като заплащане за шофьорски услуги.

— Точно така. Който му го е дал, сигурно го е измъкнал от скривалището — каза Шарлът, като бързо сглоби фактите.

— Звучи ми съвсем логично — обади се Силвия.

Заприличаха му на комедийна двойка.

Куп разтърка очи с длани. Бръщолевенето им започна да го дразни.

— Дами, това можеше да свърши работа, ако не беше една важна подробност. Семейството, което е притежавало бижутата и от чийто дом са откраднати, се казва Ланкастър и живее в Манхатън.

Лекси кимна.

— Спомних си, че Силвия разказа преди време, че някога дядо е работил за семейство Ланкастър.

Шарлът нацупи устни.

— Казах, че не си спомням такова име, нито такъв разговор. За какво е всичко това? — Тя започна да си вее с намачканата салфетка.

— Не е ли прекалено топло тук?

— Бабо, добре ли си? — Лекси скочи от стола си.

— Добре съм. Просто се разгорещих от виното.

— Затова не трябва да пиеш. — Лекси се захваша да разтребва масата, като започна от чашите и бутилката.

— Докторът ми каза, че чаша червено вино е добре за здравето ми! — каза Шарлът.

— Сигурна съм, че половин бутилка „Манишевиц“ надвишава дневната ти доза — възрази Лекси.

— Да се върнем на думата. Искам да знам какво намеквате — Шарлът присви очи.

Лекси пое дълбоко дъх.

— Че може би дядо не е получил колието като заплащане. Може би просто така е казал. Може да...

— Мислиш, че дядо ти е бил крадец? — попита Шарлът, като повиши тон, явно притеснена от тази мисъл.

Лекси се втурна и я погали по рамото за успокоение.

— Бабо, не казвам такова нещо. Естествено, че не го вярвам. Но ако така изглежда на пръв поглед, трябва да се поразорим и да изчистим името му!

Болката, изписана по лицето на Лекси, неочеквано прониза Куп.

— Какъв е смисълът? — попита Силвия. — Очевидно никой не се е интересувал от този случай години наред. Защо да се рови точно сега?

Лекси погледна Куп и той се размърда на мястото си. И двамата знаеха, че се е ровил в миналото и чакаше Лекси да го издаде.

— Макар Куп да получи пръстена от една жена, оказва се, че истинският собственик е мъж, който се обаждал няколко пъти на Куп, за да си го иска.

Лекси не забеляза изненадания поглед на Куп. Явно тя не бе казала на баба си за намеренията му да напише книга и той се чудеше защо ли го прикрива.

Преди да започне да анализира въпроса, Силвия се разкашля.

Шарлът скочи и силно потупа приятелката си по гърба.

— Внимавай! Ще ми спукаш някое ребро — каза Силвия.

— Добре ли сте? — попита Куп.

Лекси се втурна от другата страна.

— Добре съм. Задавих се, като преглъщах — отговори тя, докато бършеше влажните си очи със салфетка.

Куп погледна замаяните жени и разбра, че този ден нямаше да получи ясна информация от тях.

— Дами, мисля, че ще е най-добре да си полегнете — предложи той.

— Добра идея — обади се Лекси и помогна на Силвия да стане от стола, а после и на Шарлът. — С Куп ще пооправим тук.

Докато ги наблюдаваше как излизат от стаята, Куп усети, че двете знаят повече, отколкото казват. Но се чудеше точно какво. А също и дали Лекси ще превъзмогне тревогите за баба си и ще се довери на инстинкта му, който досега не бе го подвеждал.

Подреждането на кухнята не им отне много време. Куп помогна, като уважи очевидната нужда на Лекси да помълчи. Тя успя да събере мислите си. Красивите цветя във вазата на плота, които ѝ бе донесъл, ѝ подсказаха, че не е грубиян. Просто egoцентричен човек, за когото книгата означаваше повече от чувствата на баба ѝ.

— Разбирам, че добре ти упътняват времето тези двеките — наруши Куп мълчанието.

— Кажи ми нещо, което не знам. — Тя издуха кичур коса от лицето си. — Така и не успях да кажа на баба си, че колието е крадено и ще трябва да го върне.

Куп кимна.

— Има време за това. — Той небрежно опря ръка на гърба ѝ и веднага възпламени чувствеността ѝ.

Погледът му се премрежи както предишната нощ.

Лекси трудно прегълътна. Как този мъж успяваше така да ѝ въздейства?

— Ела да поседнем — предложи Куп с дрезгав глас. — Трябва да поговорим.

Бе стиснал челюст, което не бе добър знак.

— Какво има? — попита тя.

— Ела. — С ръка на кръста ѝ той я поведе към един от кухненските столове.

— Искаш ли да отидем в гостната — там е по-удобно?

Той поклати глава.

— Тук е по-добре. Не искам баба ти да ни подслушва.

О, боже!

Лекси седна.

— Какво става?

Куп седна на обратно на отсрещния стол, което му придале най-сексапилното изльчване, позволено за мъж.

— Едно по едно. Защо не ме издаде? Можеше да кажеш на баба си за книгата, но не го направи.

Самата тя се чудеше.

— Не ме разбирай погрешно. Не го направих не заради теб, а заради нея. Помислих си, че днес ще ѝ дойде много. Но имаше и още

една, по-лична причина.

— Това ли е? — настояваше Куп.

Да му се не види и репортерът!

— Добре де, баба ми те харесва. — А за Лекси това имаше особено значение. — Не исках да ѝ отнемам илюзиите.

Куп се покашля.

— Не мисля, че баба ти има чак толкова много илюзии за живота, колкото ти си представяш.

Лекси присви очи.

— Какво точно означава това?

— Ти самата каза, че двете със Силвия се държат странно напоследък, нали така?

— И? — Тя стисна зъби, убедена, че не ѝ харесва посоката на разговора.

— Не забеляза ли колко бързо Шарлът предложи версията за препродажба на бижутата? Дори още преди да сме я попитали как дядо ти се е сдобил с крадени вещи, тя предложи отговора.

— Тя има бърза мисъл.

Куп се наведе още по-напред.

Уханието на мъжкото му тяло и добре познатият афтършейв завладяха сетивата ѝ и я наелектризираха. Не беше лесно да превъзмогне възбудата си заради рационалните мисли, но се опита.

— А когато свързахме обира с името Ланкастър, тя се направи на ударена и каза, че не помни нищо подобно.

Доволното изражение на Куп притесни Лекси.

— Откъде разбра? Може да казва истината. Да ти е минавало това през ум, господин Супер репортер? — Да защити баба си, бе най-естественото нещо за Лекси. Често го бе правила пред родителите си през годините. Но сега бе различно.

Куп изсумтя раздразнено.

— Всеки път, когато се спомене името Ланкастър, баба ти сменя темата или ѝ прилошава.

— Каза, че ѝ е топло, Куп. Не, че ѝ е лошо.

— Може би за разнообразие? Не мога да го докажа, но имам предчувствие, че знае повече, отколкото казва.

Колкото и да ѝ се искаше да отрича тезата на Куп, не можеше да не види логиката на думите му.

Баба Й наистина се държеше странно напоследък. Помнеше като слон най-незначителни подробности от миналото. Лекси не бе забелязала Шарльт да има проблеми с паметта. Освен в този случай.

Лекси се размърда притеснено на мястото си, но не искаше да си признае пред Куп. Нямаше намерение да му помога да си обясни случая, нито да напише книгата на гърба на семейството й. Независимо за какво ставаше дума.

Той се покашля, явно очакващ да чуе още нещо.

— Какво ще кажеш да се договорим да спрем с дискусиите засега и просто да продължим да събираме факти? — каза Лекси.

— Става. — Куп хвана с две ръце облегалката.

— Да започнем с „Винтидж бижута“? — предложи тя. — След края на работния ден.

Той наклони глава.

— А оттам отиваме в бара на баща ми да вечеряме.

Лекси веднага поклати отрицателно глава. Вечеря с Куп, време за усамотяване, интимности — това вече не й изглеждаше добра идея. Макар че го желаеше толкова много, дори повече отпреди, но конкуренцията помежду им отравяше всякакви отношения.

Куп се изправи.

— Не се притеснявай! Просто искам да разбера дали може да ни осигури достъп до старите досиета по случая.

Значи не е среща. Направила е погрешен извод. Въпреки отказа й я завладяха притеснение и разочарование. Не искаше да се захваща сам с разследването.

— Хм, мога да отменя някои ангажименти и да дойда с теб. — Тя прехапа устни.

— Чудесно. Ще запазя маса. — Той й намигна.

И тогава разбра. Беше я вкаран точно в капана, от който тя се опитваше да избяга. Интимен момент, насаме с мъжа, по когото беше полудяла. Не се ядоса, колкото очакваше, което съвсем я обърка.

Рики се скри в задната част на собствения си магазин и се почувства като влечugo. Тъкмо се връщаше от банката. Заместваше го

Анна. Мина през задната врата, без да се обажда, точно когато те влязоха през официалния вход. Камбанката оповести влизането на клиенти и той надникна зад завесата, отделяща офиса.

В първия момент не ги позна. И как да ги познае, когато се бяха дегизирали. Но ги чу, като питаха Анна за пръстена, който дала на проклетия репортер, и Рики разбра. Още нямаше план, затова започна да подслушва, тайно наблюдаваше и следеше как дъщеря му отбива въпросите им.

— Гледахме за обира по новините. Сигурно много сте се изплашили.

Когато бяха екип, си имаха фалшиви имена. Първо заговори онази, която бе нарекъл Луси. Очевидно нещата не се бяха променили. Тя все още бе лидерът, а другата, Етел — най-близката ѝ приятелка и съюзничка.

— Просто съм доволна, че дъщеря ми не пострада — отговори Анна с нестабилен глас.

Рики потъваше в пот всеки път, щом си помислеше, че нещо можеше да се случи с дъщеря му и внучката му — единственото свясто нещо, което бе постигнал през живота си.

Отпред разговорът се обърна към семействата — на пръв поглед типична тема за повечето възрастни хора, защото обичаха да разказват за себе си. Но не и Рики. Не беше много по приказките, което му бе спестило много проблеми през тези години. Слушаше с интерес, воден от любопитство да научи повече за живота на бившите си партньорки. Изглежда Луси бе останала вдовица с едно дете, а Етел също вдовица, но без деца за утеша на старини. И, разбира се, имаха приятелството си, както обясниха на Анна, потупвайки се по ръцете. Рики едвам се сдържа да не повърне.

Заради шаловете, с които се бяха забрадили, и големите черни слънчеви очила не можа да разбере дали годините ги бяха пощадили повече, отколкото него.

За малко Рики да се изсмее на висок глас и да се издаде.

— Любопитни сме за пръстена, който дадохте на красивия репортер — изчурулика Етел и върна мислите на Рики към главния проблем.

— Нали знаете, че стана последния най-желан ерген — каза Луси.

Още чете клюките, помисли си Рики.

— Всъщност той не искаше наградата, но аз настоях. Накрая си избра пръстена. Каквото и да искате да научите, няма да мога много да ви кажа — обясни Анна.

Добро момиче, каза си Рики.

— Дори откъде го имате? — попита Етел.

— Трябва да говорите с баща ми! Пръстенът е една от многото дрънкулки, които е съbral през годините. Страхувам се, че стана нещо като вехтошар.

— Не се съмнявам — измърмори Луси.

— Извинете? — попита Анна, изненадана от коментара ѝ.

Старата секира. Все така наточена.

— Казах, че не се съмнявам. Гледах в предаването на Опра^[1], че не си даваме сметка колко много хора страдат от това сериозно психологическо разстройство. Може да доведе до задръстване с вещи — обясни Луси с по-сериозен тон.

— Знам. Тъкмо затова от време на време продавам по нещо, за което татко не се сеща.

— А той дали е наоколо? — леко изнервено попита Етел.

— Не, отиде до банката, но трябва скоро да се върне. Ако искате, изчакайте го да поговорите — предложи Анна.

Добре, че Рики не сложи камбанка и на задната врата. Дори дъщеря му не разбра, че се е върнал.

— Не, благодаря — отговори Луси. — Трябва да вървим.

Рики кимна. Да, да, точно така. Изчезвайте! Махайте се! Дим да ви няма!

— Я, чакай! Това баща ви ли е? — попита Етел.

Рики стисна очи и едва сподави стона си. На стената зад Анна висеше снимка.

— Да, той е. Баща ми с Ед Koch, когато беше кмет на Ню Йорк — гордо обясни Анна.

Рики още си спомняше вечерта, когато го бяха срещнали в един ресторант и съпругата му, мир на праха ѝ, бе настояла да се снимат заедно. После увеличи снимката и я сложи в рамка на стената.

Рики бе забравил за това. Милата снимка даде на Луси и Етел цялата информация, която им беше нужна — че това е магазинът на

Рики и че пръстенът не е бил препродаван, а си е останал в неговите ръце.

Телефонът иззвъня и Анна се извини, за да вдигне. Беше точно зад гърба ѝ, така че, слава богу, не се наложи да влеза отзад.

— Правена е доста отдавна — забеляза Етел. — И все пак е поостарял. — Рики долови злорадството в тона ѝ.

— При това не много хубаво. Погледни какъв търбух! Започнал е да оплещивява и е толкова смешен с този перчем, дето го е заметнал.

Луси винаги си е била кучка, помисли си Рики, опипвайки вече съвършено плешивата си глава. И те сигурно не изглеждаха като фотомодели.

— Извинете — обърна се Анна, — ако ви е харесал пръстенът, може би ще успея да ви намеря нещо подобно.

— Не, благодаря. Просто изглеждаше интересен и бяхме любопитни за историята му — отговори Луси. — Но ни беше приятно да си поговорим, скъпа.

— На мен също. Заповядайте пак. Може да поговорите с баща ми или да си намерите нещо друго интересно! — каза Анна с жизнерадостния тон на търговка.

Обикновено Рики се гордееше с качествата ѝ, но този път се намръщи.

Край на всичко.

Обля го пот. В ума му се завихриха сценарии как да се справи с двете жени, когато го спипат. Беше сигурен, че ще го направят.

Вътрешният му глас, който винаги му бе подсказвал кога да се захване с някоя работа и кога да се откаже, го предупреждаваше, че трябва да очаква едната от тях да го открие. Не и двете заедно. Бяха най-близки приятелки до нощта, когато се сдърпа с Етел. Последния път, когато Рики ги видя, те се въргалиха на кълбо по пода на спалнята като котки.

Заради него.

Какъвто си беше страхливец, се бе измъкнал през вратата, докато двете се бореха. През всичките тези години си бе мислил, че са врагове. Очевидно е грешал, което още повече усложняваше положението му.

Двете, обединени, можеха да накарат голям мъж да оцапа гащите.

---

[1] Има се предвид известната американска водеща Опра Уинфри. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Лекси и Куп се появиха в магазина „Винтидж бижута“. Анна им обясни, че баща ѝ внезапно е заминал извън града. Отишъл на риба, каза тя, като поклати глава видимо ядосана. Докато не се върне, нямаше да получат информация. Лекси се надяваше, че ще имат по-голяма полза от бащата на Куп.

Само че Куп бе забравил, че тази вечер в бара имаше дамско парти. Мястото беше претъпкано и стariят хвърчеше да сервира питиета. Това означаваше, че двамата трябваше да чакат, докато Джак има време да говори. Слава богу, че поне им бе запазил същата маса в дъното.

Тъй като не познаваше никого на бара, Лекси се настани на масата. Куп отиде да поръча и да поздрави хората, които познаваше. Присъстващите жени го наобиколиха, заговаряха го и провокираха интереса му. Правеше му чест, че не пренебрегна никоя от жените, но Лекси едва сдържаше ревността си.

Все пак реши, че ролята на чудовище не ѝ подхожда, измъкна лаптопа си, за да нахвърля отделни думи, характеризиращи Куп и работата му, които да използва за сайта му. Все още искаше да прочете книгата, макар че усещането за сайта дойде някак естествено. Винаги започваше със схема за цветовете — направи няколко варианта, за да има избор.

— Пак си тук. Впечатлен съм. Значи брат ми не е успял да те уплаши. — Мат Купър дръгна един стол и седна при нея.

Тя се усмихна насила, защото още я беше яд на Куп.

— С брат ти имаме съвместна работа.

Мат повдигна едната си вежда. По изпитателния поглед заприлича на брат си, но не достатъчно, за да засенчи Куп на външен вид. Мат беше красив, но не така убийствено като Куп. Поне такова бе предубеденото мнение на Лекси.

— Съвместна или интимна работа? — попита той.

Лекси завъртя очи.

— Май братята Купър все задават въпроси.

— В кръвта ни е — ухили се Мат. — Е?

Лекси разбра, че той няма да се откаже, докато не получи откровен отговор.

— И двете. Но точно сега работя върху уебсайта му. — Нямаше никакво намерение да му разкрива каквото и да било за пръстена. Това си беше работа на Куп, не нейна.

— За какво му е притрябал уебсайт? — попита Мат, явно объркан.

— Той е публикуван автор. А авторите се нуждаят от уеб сайтове. Не е ли ясно? — зачуди се тя.

Мат облещи очи и се изсмя.

— Стига бе! Писането му е само хоби. Той е криминален репортер. Това работи.

Ако Мат вярваше в това, значи изобщо не познаваше брат си. Знаеше, че трябва да си замълчи, но не можа.

— Чел ли си книгата му?

Можеше да е и по-остра.

— Не съм много по четеното. — Мат сведе поглед към надрасканата дървена маса. Поне изглеждаше притеснен от липсата си на интерес.

— Купи ли си книга, за да го подкрепиш? — продължи Лекси.

Той се размърда от неудобство.

Явно не му беше приятно да го разпитват, помисли си доволна тя.

— Тиражът беше малък. Книгата трудно се намираше — най-после отговори той.

Задоволството й повехна.

— Не е много по братски. — Тя бръкна в голямата си чанта и измъкна книгата, която бе взела от апартамента на Куп.

— Ето, прочети я. — Тя бутна книгата в ръката му. Просто щеше да си вземе друга бройка.

За нейна изненада той избухна в смях.

— Разбирам защо брат ми те харесва. Красива, умна и лоялна.

— Май ти приличам на кученце!

— Нищо подобно. Стъпало — да кажем направо цяла стълба — по-нагоре от бившата му жена. Не го казвам от любезност.

Лекси не искаше да се впуска в разговори за стюардесата, бивша съпруга.

— Ще го броя за комплимент. — Надяваше се Мат да спре дотам. Куп се появи в най-точния миг, помисли си Лекси.

— Да не ви прекъсвам? — попита той, а погледът му скачаше от Лекси към Мат.

Ядовитите пламъчета в очите му ѝ подсказаха, че и той не е имунизиран от ревност.

— Просто правя компания на дамата. Вече е време да се прибирам при жена си. — Без да бърза, Мат стана от мястото си, потупа брат си по гърба, намигна на Лекси и се отдалечи със смях.

— Голям досадник — измрънка Куп. — Поръчах бургери, картофки и напитки. Надявам се нямаш нищо против.

Стомахът ѝ изведнъж закъркори и тя се усмихна.

— Абсолютно не.

През следващите няколко минути, докато чакаха храната, Лекси и Куп обсъдиха общия тон, който трябваше да носи сайта. Погледнаха набързо цветовите комбинации, но светлината в бара не беше достатъчно добра, така че отложиха обсъждането за друг път.

После се насладиха на вечерята и междувременно обсъдиха това-онова, като избягваха темата за пръстена и баба ѝ. Откриха, че имат еднакъв вкус за музика и филми.

С никой друг мъж не бе общувала така свободно, както с Куп, макар сексуалното напрежение да си оставаше между тях. Макар че още я беше яд на него, не можеше да отрече колко много го желаеше.

Той бутна чинията си напред и се облегна на стола.

— Натъпках се.

Тя се разсмя.

— Аз също. Баща ти прави вкусни бургери.

— Не забравяй да му го кажеш. — Изведнъж той поsegна към телефона си, който вибрираше. Провери номера и вдигна.

— Куп на телефона. — Докато слушаше, приятното му изражение се промени за миг. — Идвам веднага — каза той и затвори.

— Работа ли? — попита тя.

Той кимна.

— Задача. Голям пожар в покрайнините на града. Трябва да отида. — Нямаше намерение да се измъква от задълженията си и тя не

би си помислила да го отклонява.

— Ще се прибера вкъщи. Имам много да чета — обясни Лекси, но после се сети. — Всъщност...

— Какво?

— Дадох на брат ти моята книга.

— Какво си направила? — попита Куп, шокиран от думите ѝ. — Защо, по дяволите, трябваше да го правиш? — И защо, да му се не види, Мат я беше приел?

Никога преди не бе проявявал интерес към писателската дейност на Куп. И тъй като първата книга не беше голяма сензация, не бе вдигал много шум около нея. Но семейството му знаеше. Беше дал подписано копие на баща си, макар че едва ли старият я беше чел. А Мат никога не бе се интересувал от хобито на брат си, така че нямаше нужда да се излага на присмех.

И защо изобщо водеше този разговор с Лекси, когато имаше да отразява събитие?

— Ето. — Той ѝ подаде ключа от апартамента си. — Защо не отидеш у нас? Има цял кашон с книги в гардероба в коридора. Можеш да си вземеш да четеш и да ме изчакаш, докато дойда. Аз ще говоря с баща си за достъпа до досиетата по-късно или утре сутрин.

Тя се поколеба, затова той грабна ръката ѝ и сложи ключа в дланта ѝ, после сгъна пръстите около него.

— Няма да бягаш от онова невероятно хубаво нещо помежду ни само защото още си ми ядосана.

Тя погледна ръката си.

— Така ли? — Устните ѝ се извиха в усмивка, с която му каза, че този път тя ще води играта.

— Няма. Ще говорим за това, както и за това, че даде книгата на брат ми, по-късно. Вкъщи. — Целуна я набързо по устата и хукна да отразява събитието.

Едно от най-любимите занимания на Лекси бе да похапва ванилов сладолед с шоколадов чипс, докато си чете или работи, затова се отби в магазина да купи една кутия на път за апартамента на Куп. На входа срещна Сара, облечена в униформа, която тъкмо излизаше.

— Хей! — Махна ѝ тя. — Куп не си е у дома.

Лекси се поколеба, после ѝ показва ключовете.

Сара облещи очи.

— Виж ти, виж ти! — Тя искрено се усмихна. — Явно наистина си е паднал по теб.

— Имам чувството, че одобряваш.

Сара се разсмя.

— Да, изглежда си права.

Само защото Сара не можеше да види какво става в главата на Лекси. Заради всичките тревоги напоследък имаше чувство, че светът се стоварва върху нея. Одобряващата усмивка на Сара само увеличаваше напрежението.

Побъбриха още няколко минути и Сара тръгна на работа. Лекси влезе в апартамента на Куп, намери кашона с книгите и си взе една.

Преди да се настани да чете, отвори лаптопа си и започна да сърфира, разглеждайки места, на които още не бе ходила.

Разглеждането на бъдещи дестинации я успокояваше. Помагаше ѝ мисълта, че има къде да отиде, когато приключи тази бъркотия с пръстена. Дотогава от „Хот Зоун“ Лекси щеше да разполага с добра сума, която да разпредели между спестявания и пътешествия. Надяваше се, че и кръвното на баба ѝ ще е под контрол. Шарлът щеше да е напреднала достатъчно, за да си разменят имейли, и Лекси можеше да тръгне спокойна, макар че нямаше да остане дълго, както обикновено. Колкото повече баба ѝ оstarяваше, толкова по-кратки ставаха пътешествията на Лекси.

Ами Куп?

Предвид желанието му да пише за тази история не би трябвало да се вълнува. Защото той бе прав. Писателят трябва да пише. А колкото и да не ѝ допадаше, не можеше да го спре. Не можеше и да се откаже от компанията му, докато вървеше разследването. Но не се съмняваше, че щом тръгне на поредното си пътешествие, той не би я чакал.

Тази мисъл я накара да потръпне. Въпреки това желанието да замине бе по-силно.

Куп се прибра чак към два сутринта. Изтощен, той изкачи стълбите до входа на сградата и очакваше да намери Лекси заспала в

леглото. Не си представяше нито една по-приятна причина да се върне и с тази мисъл полетя нагоре.

Хвана се за парапета и се учуди как успя да стигне дотам толкова бързо. Задиша дълбоко, за да успокои лудо препускащото си сърце, и си напомни да не свиква толкова с присъствието й. Трепетното му очакване да се приbere у дома при Лекси бе сигурен начин да разбие сърцето си.

Наслади се на мига. Отдавайки се на тази мисъл, той влезе в жилището си.

— Хей! — каза той, изненадан, че лампите в хола му още светеха, а Лекси се бе свила на дивана и четеше книгата му.

Тя едва откъсна поглед.

— Късно е.

— Знам. Но почти привършвам. — И тя му махна да почака.

Беше се преоблякла в една от неговите тениски, прекалено голяма за дребната ѝ фигура, и цепката между гърдите ѝ се виждаше. Искаше му се да откъсне вниманието си от книгата му, но дълбоко в себе си остана доволен, че е така погълната от историята.

Той се метна в леглото, докато лампите в съседната стая още светеха, защото знаеше, че тя ще се изкуши да дойде. Беше любопитен какво всъщност си мисли за неговите творчески способности. Защото Куп се ужасяваше от провал в тази най-важна сфера в живота си.

Куп се събуди и видя Лекси, подпряла глава на ръцете си, да съзерцава тавана. Утрото бе една от малкото възможности, когато можеше да я види без очила, и той се наслади на гледката, преди тя да усети, че е буден. Не прекарваше много време на открито и кожата ѝ бе светла, почти порцеланова, със ситни лунички по носа и бузите.

Той се пресегна и прокара върха на пръста си по тясното ѝ носле.

— Отдавна ли си будна?

— Не много отдавна. — Тя се усмихна и се завъртя настрани, като се подпрая на едната си ръка.

— В колко си легна снощи?

— Скоро след теб, но ти вече здраво спеше.

Той кимна. Моментално се беше унесъл, изтощен от часовете на крак и вдишания пушек от палежа.

Тази сутрин все още усещаше ефекта.

— Защо си станала толкова рано?

— Шест часа са ми достатъчни.

В неговата професия работното време беше непредсказуемо, затова и той бе свикнал с по-малко сън.

— Е, ще ми кажеш ли как намираш книгата? — зададе той въпроса, който се въртеше в главата му, откакто бе отворил очи.

Тя лениво се усмихна.

— Не можах да я оставя.

Това го беше забелязан.

— И?

— Написал си страховта книга, Куп. Така ме грабна интригата, героите са реалистични, напрежението — невероятно. Наистина се чете на един дъх!

Всичко, което каза, бе вярно, но дълбоко в тези нейни интелигентни очи той долови още нещо.

— Какво ми спестяваш? — попита той, чудейки се кога се превърна в мазохист.

В леглото си имаше красива жена, която му правеше комплименти за работата, а той ровеше за още нещо.

Тя седна с лице към него.

— Добре, ще ти кажа.

Той се облегна на таблата на леглото и се приготви да поеме критика, която едва ли щеше да му хареса, колкото и да искаше да я чуе.

— Долових проблем с обстановката — каза тя с явно колебание дали да продължи.

— Всичко е наред. Ще го проглътна. — Той махна с ръка. — Давай!

Тя облиза устни. Съзнанието му се опита да не обръща внимание на този жест, но тялото му не се подчинява и възбудата напираше.

— Ами просто... Добре, да вземем сцената в Източен Харлем, където ченгето търси главния заподозрян. Ние сме в мислите му, разбираме за силните му емоции и причините за тях. Но какво вижда той на улицата? — Тя оживено жестикулираше. — Можеше да е навсякъде другаде. Липсват цветовете, ароматите на мястото. Думите трябва да изскочат от страницата. Бил ли си някога там? — попита тя.

— Разбира се. — Източен Харлем бе на крачка от дома му. Беше описал личните си наблюдения.

— Тогава? Трябва да покажеш етническата пъстрота, уханията на различните националности, ароматите, долитащи от ресторантите. Ритъм на салса, долитащ през някой отворен прозорец. — Тя защрака с пръсти във въображаем ритъм. — Доловени думи на различни езици и хора от различни възрасти, изпълнили улиците. — Очите ѝ проблясваха от плам и вълнение, докато го въвлечаше в света, изграден от думите и енергията ѝ.

Във въображението му изплува жива картина на Източен Харлем, почувства как се разхожда по улиците в душна нощ, попивайки усещанията, които тя му рисуваше.

Адреналин нахлу в тялото му и усети как тя го мотивира да пише, точно както след първата им вечер.

Той се наведе и докосната устните ѝ прекалено бързо.

— За какво беше това? — попита тя с разширени зеници и хриптящ глас. — Не ти ли стигаше критиката?

— Отвори ми очите за някои неща. Знаеш ли, че току-що усетих всичко, което ми описваше?

— Наистина? — Тя кимна с глава и един кичур закачливо се спусна на лицето ѝ.

— Ще ти върна услугата. — Той оправи косата ѝ с една ръка.

Лекси се усмихна, готова да забрави за критиката заради докосването на ръцете му. Каквито и проблеми да заставаха между тях, не биха устояли на огъня, който двамата запалваха между чаршафите. Посегна към нея, но тя вече бе решила, че този път тя ще води играта. За баланс.

Закачи крака си на глезена му и като го използва за опора, се преметна отгоре му.

— Сега ще те изпитам — доволно каза той с дрезгав глас.

Очите му помътняха от желание.

— Мисля, че не ме разбра. Аз ще изпитам теб.

— Направи го! — И той ѝ предостави великолепното си тяло.

Започна отгоре. Допря устни до неговите. Без да бърза, го опита с език, после го облиза, закачливо го гризна. Искаше да му предаде възбудата си.

Той пусна едната си ръка по гърба ѝ и я притисна силно към себе си. Коремът ѝ почувства твърдата му ерекция, удържана само от памучните му боксерки. И тогава тя реши да премахне и тази преграда.

Докосна с устни врата му, вдишвайки сладкото му мъжко ухание. Плъзна език по изпъкналите мускули надолу към гърдите и хвана със зъби едното му зърно, като ту го подръпваше, ту го облизваше.

Той я стисна още по-здраво и от гърдите му се надигна стон от удоволствие. Дори да бе имала някакви съмнения за въздействието си върху него, те се изпариха. Двамата потънаха в мъглата на страстта. Всяка частица удоволствие, която му доставяше, се връщаше върху тялото ѝ. Зърната на гърдите ѝ набъбнаха, бельото ѝ се навлажни от страст. Той пъхна ръка под тениската и докосна гърдите, което я накара да извие гръб от желание и още да го окуражи.

Вдигна фланелката, смъкна я през глава и я захвърли на пода, водена от необуздания копнеж да усети допира на кожата му до своята. Като по команда двамата едновременно се заеха да се освободят от дрехите си и когато се срещнаха отново по средата на леглото, той се върна там, където беше спрятал — на гърдите ѝ, но вече по-настърен. И по-концентриран.

Дотук с нейния контрол. Предаде се на Куп доброволно.

Той наведе глава и пое тръпнешкото ѝ зърно в устата си. Тя изви гръб и се притисна още по-плътно. Докосваше я с пръсти, вкусваше я с език и Лекси полетя. Страстта я прониза през слабините и тя се насочи към ерекцията му.

Не ѝ беше до увертури, искаше да мине направо на въпроса — да чувства в себе си силните бързи тласъци, докато спре да мисли и потъне в наслада.

— В нощното шкафче ли са? — попита тя толкова възбудена, че бе на ръба да пропусне този важен детайл, макар че винаги бе изключително предпазлива.

— Най-отгоре.

Лекси се пресегна за кондома, а Куп започна еротично да я масажира отзад. Най-сетне тя се върна отгоре му с пакетче в ръка.

Разкъса го и с негова помощ му го постави. Ръцете ѝ така трепереха, че не можа да се наслади на допира, но си обеща да си навакса по-късно. Възседна го и той се насочи между краката ѝ, докато пенисът му докосна най-горещата точка на тялото ѝ. Лекси се плъзна

по него, докато я изпълни. Докрай. Съвършената им физическа хармония я накара да изстене.

Куп си мислеше, че е мъртъв и вече е в рая. Или поне на път за там, докато влажното тяло на Лекси се плъзгаше по неговото и го обгръщаше като влакната на най-финия пашкул.

Притвори очи и още един продължителен, страстен стон се отрони от устните ѝ, което го подтикна импулсивно да тласне напред бедра. Тя стягаше и отпускаше мускули около него, после пак и пак. Всяко притискане засилваше удоволствието му. Дори без да помръдва, го докарваше до предела. Но ако искаше да споделят този миг, трябваше да действа. Той не знаеше още колко може да устои на нежните ѝ страстни контракции.

Преди да успее да я предупреди, тя започна бавно да поклаща бедра и той забрави да мисли и да говори. Пресегна се към гърдите ѝ и хвана зърната им между пръстите си, знаейки, че това ще я подлуди.

И беше прав. Тя започна бързо да се движи нагоре и да се тласка надолу до краен предел, което разтърсваше бедрата ѝ и изтръгваше страстни въздишки. Знаеше точно какво да направи, за да получи истинско удовлетворение. Той улови ритъма ѝ и двамата ускориха темпото.

Телата им се движеха в пълен синхрон, докато Лекси достигна до оргазъм. Тя изстена името му и се отпусна върху него и така двамата, вплетени един в друг, достигнаха върховната наслада.

Малко по-късно Лекси влезе в банята, след като Куп беше вече готов. Тя му поръча да отвори лаптопа и да изтегли цветната схема, която му препоръчваше за сайта.

Би предпочел да влязат заедно под душа, но решиха, че само ще се разсейват. Макар че Куп определено се чувстваше така, докато слушаше водата в банята и си представяше голото мокро тяло на Лекси.

Поразмърда се, докато се освободи от притеснението на джинсите си, и отвори лаптопа. Той не ползваше Макинтош и не бе наясно какво означават всички икони в дъното на екрана. Под някои от тях имаше точки. Той произволно кликна върху една от тях и на екрана се появи програма „Айуеб“.

Поклати глава, опитвайки се да си спомни къде трябаше да гледа. После кликна върху икона, която приличаше на компас със светлосиня светлинка под него. Този път се отвори някакъв уеббраузър.

Тъкмо се канеше да го затвори, когато осъзна, че програмата вече е била отворена и е попаднал в последната използвана страница — сайт на Австралия. Явно, че не беше свързано с работа, а с пътешествие.

Причерня му, като си помисли, че докато той се окопаваше и се радваше на връзката си с Лекси, тя планираше следващото си пътуване. И макар да знаеше, че това си е нейното любимо занимание, трябаше да признае, че му беше доста по-трудно, отколкото бе очаквал. Почувства се много наранен.

Как можеше жената, която му вдъхваше увереност в писането, да стои с единия крак през прага?

Отговорите нямаха значение.

Важна беше реалността.

Вече знаеше как се бе почувствала Лекси, когато бе намерила информацията за книгата му на компютъра. Мисълта, че тя потиска притеснението си, го жегна и го накара да се чувства безпомощен.

Беше готов на всичко, за да промени намерението ѝ да замине.

Когато излезе от банята, Лекси усети, че тялото ѝ още тръпнеше от ласките на Куп, и съжалъчи за решението им да се захванат с работа, въпреки че знаеше колко е важно. Изсуши косата си и облече вчерашните си дрехи. Или се налагаше да си носи в чантата по някоя дреха за смяна, или да престане да преспива тук.

Двете възможности очевидно не бяха равностойни.

Влезе в спалнята, очаквайки да намери Куп на лаптопа. Вместо това на леглото беше само включеният ѝ компютър, но от Куп нямаше следа.

— Куп? — Тя се отправи по тесния коридор към хола и кухнята, но и там го нямаше.

Объркана, Лекси се върна в спалнята и се разположи на матрака.

— Може да е отишъл за закуска — разсъждаваше тя на глас.

Но защо не ѝ каза, че излиза?

Натисна няколко пъти бутона за интервал и еcranът светна. Но не се появиха цветните схеми, а уебсайтът, който бе разглеждала по-

рано: „Австралия през очите на местното население“.

Нишо чудно, че Куп бе оглеждал.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Куп намери баща си у дома му. Той все още живееше в малката къща срещу Гранд Сентрал Паркуей, която бе споделял със съпругата си. Сутрешният му ритуал не се бе променил. Корнфлейкс и мляко, кафе и новините по телевизията.

Куп си наля една голяма чаша и се присъедини към баща си на кухненската маса.

— Е, какво те води насам толкова рано? — Облечен в изтъркани джинси и бяла тениска, Джак се облегна на стола и взе да изучава сина си.

— Трябва ми една услуга.

Баща му повдигна гъстите си вежди.

— Звучи интригувашо.

Куп го погледна изненадан.

— Как така? Още не съм ти казал каква.

— Забравяш, че съм ченге. Откривам интригата навсякъде — отговори той безизразно. — Освен това ти никога не молиш за услуги, така че трябва да имаш сериозна причина.

Куп повдигна рамене. Имаше право.

— Нали знаеш за пръстена, който избрах в бижутерския магазин?

— Дали знам за пръстена? — сухо попита той. — Полицайтe регистрират обири всеки ден без фанфари, но моят син репортер се появява и не просто като герой, но и като най-известния ерген.

— Виждам, че се гордееш, татко. — Куп отпи голяма гълтка кафе. Всъщност добре знаеше, че баща му се гордее как синът му се бе справил със ситуацията.

Джак пусна една усмивка.

— Та какво за пръстена? — попита той.

Куп остави чашата си на масата.

— Може да се окаже улика от неразкрит случай от 50-те години на миналия век. — Куп продължи да разказва подробности около

обира, без да споменава за възможното участие на дядото на Лекси.

При споменаването на неразгадан случай очите на бащата му се ококориха.

— Каква е вероятността? — попита той притеснен. — А услугата?

— Вкарай ме в хранилището с досиетата за неразкритите случаи. Искам да се поразровя, да видим дали мога да подредя мозайката.

Джак кимна.

— Мисля, че мога да се обадя тук-там и да уредя това. Облечи си нещо старо. Няма да повярваш колко е мръсно. Архивът е в мазето на една стара сграда.

Куп направи физиономия.

— Звучи тайнствено.

Баща му се разсмя.

— А сега, като приключихме с деловите въпроси, да поговорим за личните работи. Разкажи ми за онази твоя прекрасна дама.

Куп замръзна. Нямаше желание да обсъжда Лекси с баща си.

— Не мисля, че можеш просто да станеш и да си тръгнеш.

Джак отиде до мивката, изплакна чашата си и я постави на сушилнята за съдове. Каква голяма промяна у мъжа, който винаги оставяше бъркотията да я оправя жена му, помисли си Куп, горд от постижението на баща си.

— Харесва ми. Огън момиче, а и умница. Трябва да я доведеш, когато в бара не е толкова натоварено. Искам да я опозная по-добре.

Куп изръмжа.

— Не бих се привързал толкова към нея, ако бях на твоето място.

Прекалено много прилича на Ани.

— Вече те е мамила? — попита той, ядосан заради сина си.

Куп примижа от грубото напомняне.

— За бога, не! Обича да пътува — поясни той. — Непрекъснато е с единния крак навън. Дори няма собствено жилище. Постоянната ѝ квартира е спалня в апартамента на баба й.

Джак потърка наболата брада по лицето си.

— Значи е странна птица. Това не означава, че е недосегаема. Може би трябва да си изиграеш добре картите.

— Мисля, че четеш прекалено много романтични истории. — Откакто майката на Куп почина, се знаеше, че Джак се бе пристрастил

към скоча и романите.

— Удар под кръста, синко — изчерви се Джак.

Куп поклати глава.

— Сериозно ли ми предлагаш да отдам повече от себе си на жена, която сто на сто ще си тръгне?

— Струва ли си рискът? — Джак се доближи. — Защото е трудно да се намери святна жена, а тази ми изглежда такава. Само как те гледа... — Той лекичко подсвирна. — Може би старата рана не ти позволява да видиш разликата.

— Лесно ти е да го кажеш, като знам каква беше мама.

Очите на баща му светнаха при споменаването на жена му.

— Ако си толкова сигурен, че Лекси не е такава, какво още правиш при нея? — попита Джак по мъдрия си бащин начин.

— Имам си причини — измрънка Куп. Поне едната беше връзката й с пръстена.

Но едно гласче му нашепваше, че не беше само това. Бе изbral да се хвърли в дълбокото.

Не, помисли си Куп, не бе изbral той. Беше принуден да я опознае по-добре на всяко ниво, по всякакъв начин.

Защото освен невероятния секс Лекси внасяше позитивна тръпка, стимул за настроението, работата, живота му. Харесваше му, че връзката му с нея надминаваше в много отношения всичко, което бе изпитвал досега.

С Ани беше младежка любов.

С Лекси... Куп прекъсна тези мисли. Не желаше да продължава. Ако не мислеше за чувствата си към нея, може би нямаше да успее да нарами сърцето му както Ани.

Ако имаше разум, щеше да си тръгне, докато още беше цял. Но не беше готов да се откаже, докато не се наложеше. Момент, който вече знаеше, че наближава по-скоро, отколкото беше планирал или, отколкото искаше.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? — попита Джак, като прекъсна мрачните мисли на Куп.

— Не, но съм сигурен, че ти ще ми кажеш.

Джак се ухили.

— Винаги толкова те е страх да не събъркаш, че не си опитваш късмета.

— Да не намекваш за отказването ми от Академията, вместо да рискувам да получа постоянна травма? — Куп бутна стола си назад и се изправи.

Джак отново прокара ръка по лицето си.

— Щеше да излезе страхотен полицай от теб. Имаш глава за детективската работа, но рискът от травма си беше реален.

Куп въздъхна бавно и шумно. Поне едно нещо да му признае.

— Но това не променя факта, че се страхуваш от провали. По дяволите, да, добър репортер си, но не успя като писател. Защо? Защото не влагаш сърце и душа в романите си. Ако го правеше, щеше да си на върха на професията си! — Джак повиши глас, който отекна в малката къща.

— Откъде знаеш? — изкрещя на свой ред Куп.

— Прочетох книгата ти, ето как.

Думите му обезоръжиха Куп и го свариха неподготвен.

— Чел си я?

Баща му кимна.

— И макар че сюжетът и атмосферата са добри — дори много добри — във всичко липсва плам, защото го правиш с половин сърце.

Спомни си, че Лекси бе коментирала това, не беше сигурен какво точно каза. Не и при критиката на баща му, която изпълваше мислите, му.

— Стига бе! — измрънка Куп.

— Няма стига! — Джак се изправи и се приближи към сина си.

— Винаги казвам истината и сега няма да направя изключение. Не си се отдал изцяло. По този начин можеш да се провалиш, но не и да рухнеш. Също като с Лекси. Ако не вложиш сърцето си, няма да те наранят пак. Страхуваш се от провал — заяви той и кимна с глава.

Кучият му син!

— Не дойдох тук да слушам това.

— Можеш да не ме слушаш. Но това няма да промени истината.

Куп се загледа в пода.

— Когато отидеш в управлението, попитай за Ед. Помниш го — един едър тип. Остана на канцеларска служба, след като бе пристрелян в крака. Ще уредя да те пусне в архива.

— Благодаря — измърмори Куп и тресна вратата след себе си.

Откакто баба ѝ я спасяваше от ада на зимната пързалка, когато беше малко момиченце, и я водеше по парковете, Лекси се научи да бяга. Като порасна, мотото ѝ стана „Грабвай лаптопа и заминавай“ и когато беше разстроена, тя или хващаше пътя, или се заравяше в работа.

Тази сутрин избра второто и остана в апартамента на Куп. Колкото и да ѝ се искаше да му се ядоса заради това, че изчезна, не можа да го направи. Просто реши да го изчака да се върне.

Когато мобилният ѝ телефон звънна, бързо го грабна, без да погледне номера, с надеждата, че е Куп.

— Ало?

— Алексис?

Като чу рожденото си име и авторитарния глас на баща си, стомахът ѝ се сви както всеки път, когато разговаряше с него.

— Здрави, татко.

— Как си? Или трябва да попитам къде си?

Тя завъртя очи при преднамереното заяждане.

— Знаеш, че съм в града. Дойдох си миналата седмица.

— Помислих, че пак те е подгонила нуждата да поемеш на път.

Тя стисна по-здраво телефона си.

— Казах ти, че ще остана до рождения ден на баба.

Той се покашля.

— Да. Дотогава ли трябва да чакаме, за да те видим?

Лекси се бе видяла с родителите си при предишното си връщане в града миналия месец. Баща ѝ беше прав. Трябваше да ги посети.

— Това ли е твоят начин да ми кажеш, че ти липсвам? — попита тя с надежда в гласа.

— Добре ще направиши да се отбиеш. Това е една от причините да се обадя. Струва ми се, че баба ти се държи доста странно напоследък.

Значи и той го е забелязал, помисли си Лекси.

— Майка ти се надява да я доведеш на вечеря в събота вечер.

Официална вечеря в дома на родителите ѝ! Самата мисъл я задушаваше и инстинктът ѝ подсказа, че трябва да вдигне пушилка:

— Питахте ли баба дали е свободна?

— Когато говоря с нея, е абсурдно да я накарам да определи ден или час. А понякога въобще не вдига телефона си.

Зашпото вижда на екрана кой звъни, едва сдържа злорадия си смях тя. Стилът на баща ѝ действаше по един и същи начин и на нея, и на баба ѝ, но и двете знаеха, че е искрено загрижен, макар да го показваше по странен начин.

— Ще говоря с нея и ще ти се обадя — обеща Лекси.

— Още нещо. Баба ти спомена, че се срещаш с приятен джентълмен.

Тя притвори очи и проглътна една ругатня, от която вече оредялата коса на баща ѝ съвсем щеше да опада.

— Съмнявам се, че се е изразила точно така.

За нейна изненада баща ѝ се разсмя.

— Тук си права. Във всеки случай с майка ти ще се радваме, ако го доведеш.

Без съмнение се надяваха, че една сериозна връзка ще я накара да се откаже от странстването си. Последния път те избраха мъжа — Дрю.

— Сигурна съм, че Куп ще е зает — изльга тя, за да спести на себе си и на него тази вечеря.

В този момент дочу, че вратата се отключва. Обърна се и го видя да влиза.

Той влезе навътре и замръзна на място, изненадан да я види на дивана си с лаптоп и вестници, разпилени наоколо.

Тя му махна и посочи телефона, след което продължи разговора с баща си.

— Да, ще му кажа, но между нас няма нищо сериозно. Наистина няма нужда да...

— Направи всичко възможно, Алексис.

Лекси въздъхна.

— Ще видя какво мога да направя.

— Добре, обади се да ни кажеш. Майка ти трябва да знае, за да се пригответи.

— Ще се обадя, татко. ЧАО. — Тя затвори телефона и пое първата си нормална гълтка въздух от началото на разговора.

Куп се настани на любимото си кресло срещу нея. Беше облечен в избелели джинси и моркосиня риза с надпис „Полицейски отдел на

Ню Йорк“. Изглеждаше притеснен и сериозен.

Дъхът ѝ спря.

— Какво беше всичко това? — попита той.

Тя прехапа леко устната си.

— Баща ми ни кани на вечеря в събота вечер.

— Нас?

Тя кимна.

— Баба им е казала за теб и искат да се запознаете.

— И ти им каза, че няма нужда да се беспокоят. — Той стисна зъби, но тя успя да долови болезнената сянка по лицето му, преди да успее да я прикрие.

Лекси преглътна трудно.

— Ами защото...

— ... между нас няма нищо сериозно — довърши той.

Тя преглътна още по-трудно.

— Повярвай, аз само се опитвах да те предпазя. Едва ли ще искаш да изтърпиш вечеря, на която баща ми ще обяснява разочарованието си от начина ми на живот, а майка ми ще повтаря колко ѝ се иска да приличам поне малко на сестра ми Маргарет. И преди да попиташ, не, не я наричат Мег, Мега, Пег или нещо подобно.

Стори ѝ се, че долови искрица разбиране в погледа му. Но след секунда вече я нямаше.

— Мислиш, че един репортер няма да отговори на високите им изисквания?

Лекси се засмя на предположението му, защото беше много далеч от истината. Не ставаше дума за Куп.

— Вече ти казах. Аз съм тази, която не отговаря на техните очаквания. Ти си умен, успешен и се държиш като нормален човек. Сигурна съм, че ще те харесат.

— Затова ли не искаш да ме запознаеш с тях? Защото това може да им даде погрешен сигнал, че има вероятност да заприличаш на тях? — попита той и кръстоса ръце на гърдите си в явно защитна поза.

— Просто не разбираам защо би искал да отидеш. — Спомни си, че го бе попитала същото, когато той прие поканата на баба ѝ.

Тогава ѝ бе отговорил, че иска да се запознае с човека, когото тя обича и на когото толкова се възхищава. Чудеше се каква ли беше причината този път.

— Да кажем от любопитство. Искам да разбера какво те кара все да се оплакваш.

Трябаше да се досети. Въпреки това щеше да настоява да не отиват, ако не беше особеното предизвикателство в тона му. Тогава отговорът неволно се изпълзna от устата й:

— Така да бъде! Ела! Ще видиш защо Лекси бяга.

В мига, в който изрече тези думи, тя изруга и то съвсем не като дама, защото усети, че клъвна стръвта, която той й бе заложил.

Куп се ухили.

— Само ми кажи часа. Ще ми бъде приятно да те взема и да отидем заедно. — Доволната му, широка усмивка потвърди предположението й.

— Баба ми също е поканена — предупреди го Лекси.

Усмивката му стана още по-ширака.

— Колкото повече, толкова по-весело.

— Страхотно — измрънка Лекси. — Просто великолепно.

Неволно начупените й секапилни, покрити с гланц устни му подсказаха, че се ядоса. Самият той не се чувстваше въодушевен. Въпреки намерението си да не се обвързва емоционално, набързо бе приел покана за среща със семейството й. Едно нещо беше неговото решение да се дистанцира, а съвсем друго нейното подценяване на отношенията им.

Много се беше ядосал, като я чу да обяснява на баща си, че между тях няма нищо сериозно. И то до такава степен, че за малко да изтръгне телефона от ръцете й и да запуши устата й с целувка. Прииска му се да докосне всички онези чувствени местенца по тялото й, които познаваше толкова добре, да я докара до кулминация и тогава пак да я попита все пак има ли нещо между тях. Само от тази мисъл се изпоти.

Вместо това щеше да се срещне със семейството й. А тя само искаше да се качи на някой самолет и да замине колкото се може по-скоро. Проклета гордост!

Самодоволството му, че успя да я примами бързо да се съгласи, го накара да се отврати от себе си. Е, каквото било, било. Ще се реваншира на другия ден, когато отиде на вечерята.

Сега беше време да смени темата.

— Баща ми обеща да ни вкара в архива с досиетата на неразгаданите случаи.

Както и очакваше, успя да привлече вниманието ѝ и очите ѝ блеснаха от вълнение.

— Това е страхотно! — Тя скочи от мястото си. — Кога можем да отидем?

— Сега е най-удобно. — Той огледа късите ѝ бели панталонки и ефирната блузка, с които бе дошла предишния ден. — Архивът е в мазето на една стара сграда. Може би ще искаш да си сложиш джинси и някоя работна риза.

Тя смръщи вежди.

— Не ми се ще да губим време, за да се отбиваме у нас, но май нямам избор.

— Няма проблем.

Беше на ръба да ѝ предложи като ще се преоблича, да си вземе някои дрехи, които да остави при него. За улеснение в бъдеще.

Въздържа се. Не беше сигурен кое го притеснява повече. Реакцията ѝ на това предложение или неговата, ако му откаже.

Куп я закара до жилището на баба ѝ, за да се преоблече. По пътя натам и двамата мълчаха. Тя не знаеше как да подхване темата за туристическите сайтове, които бе видял, нито как да му обясни нуждата си да замине.

Странно колко малко хора по света разбираха това — поне така бе забелязала Лекси — и нищо, което тя направеше или кажеше, не променяше мнението им. Твърде често и тя самата не се разбираше. Онова, което бе започнало като желание да бяга, се бе превърнало в любимо и необходимо занимание. Невинаги разбираше защо, но винаги приемаше тази част от себе си. Заболя я повече, отколкото очакваше, като разбра, че Куп не може да приеме това.

Когато пристигнаха в апартамента, Лекси се изненада, че нямаше и следа от баба ѝ. Почука и на вратата на Силвия, но никой не ѝ отговори. Тогава реши, че са излезли на разходка.

Остави ѝ бележка, че ще се приbere по-късно и я информира, че тримата са поканени на вечеря в събота вечер у родителите ѝ. И тогава Лекси се сети, че това е още на следващия ден.

Обади се на баща си и остави съобщение на телефонния му секретар, че ще отидат тримата, от което получи странно тягостно

чувство в стомаха. Изведнъж всичко бе започнало да я притиска и тя закопня да се качи на Емпайър Стейт Билдинг, вместо да се завира в дебрите на нюйоркската полиция.

Докато пристигнаха в центъра на града, обядваха набързо и намериха полицейското управление, стана късен следобед.

На регистратурата Куп попита за Ед Потър.

След няколко минути един грубоват възрастен мъж в униформа, който се подпираше, с бастун, се приближи и се здрависа с Куп.

— Коя е прекрасната дама? — попита Ед.

— Лекси Дейвис — отговори тя и протегна ръка.

— Приятно ми е. — Той стисна китката ѝ и здраво я разтърси.

— Какво става с теб, Ед? — поинтересува се Куп.

Възрастният мъж се усмихна.

— Не се оплаквам. Ако не вали, старата рана не ме притеснява много. — Той потупа с ръка левия си крак. — А ти? Отдавна не съм те виждал. Последният път беше на погребението на майка ти. Какъв лош късмет за такава страхотна дама!

Куп наведе глава.

— Благодаря. Беше наистина специална.

Лексиолови болката в гласа му и гърлото я стегна. Би искала да познава майката, с която е бил толкова близък.

— Баща ти как е? — попита Ед. — Защото съм сигурен, че не ми казва истината. Все разправя, че е супер.

Куп се усмихна.

— Справя се добре. Никога не се оплаква. Иска ми се да си има някого за компания, но досега не се намери подходяща жена, която да прекрачи прага на бара му.

Ед кимна.

— Която и да е тя, трябва да проявява по-голямо разбиране към мъжките сбирки от моята Гретхен.

Куп се изсмя с дълбокия си дрезгав глас, който Лекси толкова обичаше и който продължаваше да предизвиква тръпки по цялото ѝ тяло.

— Затова ли не те виждам при Джак? — попита Куп.

— Правилно си ме разбрали.

Лекси погледна едрия мъж, изненадана, че може да се остави на жена си да му казва с кого да се вижда и какво да прави. Дотук с

мнението за мъжете по външния им вид.

Ед ги поведе към стълбището и Лекси хвърли учуден поглед на Куп.

— Бастунът е за всеки случай, ако ме заболи кракът. Това не ми пречи да обикалям — обясни Ед, сякаш прочел мислите й.

Тя кимна и продължиха да слизат все по-надолу.

Куп правилно ѝ беше казал, че хранилището е прашно. Напластена мръсотия покриваше всичко в помещението. Лекси, която бе спала къде ли не — от палатки в парка Йосемити до бунгала в Африка — не се притесняваше от мръсотия, но точно тази прах и плесен бяха нещо различно. Алергията ѝ веднага се събуди и носът започна да я сърби още преди да стигнат до долу.

— Е, това е. — Ед се спря пред една затворена врата, измъкна връзка ключове и им отключи. — Вратата се заключва след вас, но вътре сте на сигурно. Можете да излезете, когато поискате. Останете, колкото ви е нужно.

— Благодаря — отговори Лекси.

— Благодаря — Куп потупа другия мъж по гърба. — Не се затваряй вкъщи. Доведи и Гретхен в бара на Джак, щом не иска да те изпуска от поглед.

— Там са най-хубавите бургери — опита се да го примами и Лекси.

Ед се ухили.

— Може и така да стане. — Той им махна и излезе.

Вратата изскърца, после шумно се тресна, като ги изолира сами в мрачната стая.

Зловещата тишина я накара да потръпне.

— Чудя се, така ли се чувства човек, когато вратите на затвора се хлопнат зад гърба му.

— Не, по-зле е. Звукът от затварянето на метална врата е по-силен и по... безкомпромисен. Баща ми ни заведе там с Мат, когато бяхме деца. Искаше да ни вземе страхата, преди да сме решили да направим нещо забранено. — Той замълча за момент. — Имаше ефект.

Тя отново потръпна.

— Дори не мога да си представя. — Лекси огледа наредените стелажи, здраво натъпкани с кутии, и каза: — Уоу!

— Трябва да са подредени хронологично — отбелаяз Куп и тръгна откъм рафтовете с последните години.

Отминаха тези от 60-те години и накрая стигнаха до предишното десетилетие.

— Обирът е станал по време на новогодишните празници, така че да търсим декември. — Той издърпа една от огромните кутии с папки и я постави на пода, после взе още една. — Покриват период от две години.

По мълчаливо съгласие те се настаниха на пода и се захванаха да ги разглеждат.

Лекси взе 1950-та, а Куп — 1951-ва.

Той отвори капака и запрехвърля папките.

— Септември, октомври... Всичко е подредено.

— Същото е и тук — изненадано констатира Лекси. — Наистина си мислех, че ще ни отнеме дни. Не съм си представяла, че това място може да е толкова добре организирано. — Лекси се намести по-удобно на твърдия циментов под.

— Не е като на компютър, но е доста добре.

Тонът му беше рязък и делови и Лекси не можеше нито минута повече да понася това. Не може да си интимен с някого нощем и толкова студен и делови денем. Не беше сигурна кое го притеснява повече — туристическите сайтове или отношенията с баща ѝ. Не бе имала намерение да го наранява.

— Виж, за тази сутрин... — Тя реши да започне от сайтовете. — Знам, че си попаднал на страницата на Австралия в моя компютър.

Той вдигна поглед към нея.

— Няма проблем.

— Тогава защо излезе, без да ми кажеш? — Докато говореше, тя отново почувства онази болка в стомаха.

— Нали нямаме сериозни отношения, какво толкова?

Тъкмо се канеше да се захване за думите му, когато делови веселото блещукане в погледа му.

Сега вече беше напълно объркана.

— Трябваше да ти кажа, че отивам при баща си. — Едно мускулче на челюстта му трепна и тя го изчака да продължи. — Плановете ти за заминаване ме хванаха неподготвен, макар да знаех, че няма да се задържиш дълго тук.

Тя оцени откровеността му. Може и да обмисляше да замине, но никога не бе предвиждала да си тръгне от него.

Не беше готова за това.

— Това не са конкретни планове. Просто разглеждах места, които може някой ден да ми се прииска да видя. Някога напускал ли си страната? — внимателно попита тя.

Той поклати глава.

— Никога не съм имал възможност. — И той се обърна назад към кутията с досиета.

Лекси пусна една дълга въздышка, като се успокои, че явно не е изцяло против идеята. Никога ли не е имал възможност? Това ѝ се стори невероятно тъжно.

— Може би трябва да си създадеш такава възможност — предложи му тя.

— Намерих го! — Той измъкна едно досие от кутията. — На етикета пише „Ланкастър“. — Гласът му преливаше от вълнение.

Разговорът им се отложи за по-късно. Куп отвори папката и тя се приближи, за да може да чете през рамото му.

Вдиша приятното му познато ухание и това веднага пробуди сексуалните ѝ трепети. Така ѝ се искаше да зарови пръсти в косата му, но трябваше да се концентрира върху написаното. Затова се въздържа.

Временно.

— Тук е написано, че всички гости на тържеството са били разпитани и освободени. Същото е станало и с по-голямата част от персонала, който бил на работа същата вечер — каза Куп.

От сериозния му тон разбра, че той няма същото желание да я обладае още там, на мръсния под.

— Шофьорът, чието име е вписано като Ричард Хемптън, бил открит малко по-късно, но накрая също бил разпитан и освободен. Две от сервитьорките така и не били открити. Нито били намерени бижутата. След разговор на полицията с фирмата, която ги е наела, станало ясно, че те са използвали фалшиви самоличности. И тъй като нямало друг контакт към тях, случаят бил приключен и оставен тук.

На Лекси за първи път ѝ хрумна един въпрос.

— Точно на коя дата е станал обирът?

— 31 декември 1951-ва.

Тя дълбоко се замисли, припомни си разни истории и подробности, които бе чувала през годините. Накрая нещо прищрака в главата ѝ.

— Да! — Тя замахна с юмрук във въздуха.

— Какво има?

— Мислех, че става дума за 1950-а, затова не се и сетих, че дядо ми има желязно алиби. През август 1951-ва е бил мобилизиран за войната в Корея. Помня, че е през август, защото се пада около рождения ден на баба.

Куп я погледна с разбиране.

— Значи не би могъл да е въвлечен.

— Точно така! — Тя изпита внезапно облекчение, обви ръце около врата на Куп и го дръпна за целувка.

Куп ѝ отвърна с дълбока целувка, езикът му страстно проникна в устата ѝ, но не продължи дълго.

— Имаме още доста работа — напомни ѝ той.

Тя с неохота се съгласи и го пусна, а тялото ѝ продължи да вибрира.

— Добре. Значи... шофьорът е бил оправдан след разпита, така че остават двете жени.

Куп прехвърли овехтелите листове, като упорито се стараеше да разчете ръкописа.

— Тук почти всичко води до задънена улица. Освен... — Той поставил пръст на хартията. — Ето. Тук се казва, че повечето от гостите забелязали, че сервитьорките били доста разсеяни, изчезвали задълго, оставляли присъстващите без питиета или ордьоври. И често си шушукали, вместо да си вършат работата. Изглежда се познавали добре.

— Което не би било изненадващо, ако са работили често заедно — отбеляза Лекси и стомахът ѝ се обърна, но не искаше да си признае причината.

— Освен... я, чакай! Спомням си, че попаднах на още нещо тук...

— Куп прехвърли папката назад. — Ето го! Двете жени били временно наети по заместване, тъй като броят на гостите значително се увеличил в последния момент.

Лекси едва преглътна.

— Което ни връща отново в изходна позиция и ни кара да се питаме как колието се е озовало при баба ми...

— Докато дядо ти е бил в друга държава. — Куп твърдо стисна рамото на Лекси, сякаш за да я предпази от предстоящия удар.

Удар, който тя вече подсъзнателно бе поела, защото бяха мислили по въпроса.

— Не можем да знаем дали е била една от временно наетите жени.

— Тя погледна Куп с надеждата, че ще се разсмее на идеята й.

— Само заради спора да допуснем, че е била наета. Коя ще е била съучастничката й?

Лекси притвори очи, докато се бореше с истината, която се надигаше в съзнанието й. Едва предишния ден беше сравнявала баба си и най-добрата й приятелка с известни герои. С кой, ако не със Силвия, Шарлът би си заложила главата през всичките тези години?

— Кой може да е бил съучастникът й?

— Това е риторичен въпрос — каза Лекси на Куп, като погледна реалността в лицето.

— Правилният въпрос е какво ще правим оттук нататък?

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

След като уточни детайлите по сайта на „Хот Зоун“ и повери изпълнението в способните ръце на Клодия, Лекси посвети цялата събота на страницата на Куп. Той излезе по свои задачи. Тя остана да работи в жилището на баба си, макар че Шарльт не беше там. Предишната вечер, когато Лекси се прибра, тя вече спеше, а сутринта бе излязла преди нейното събуждане.

Лекси нямаше нищо против това усамотение, защото имаше нужда да обмисли новите разкрития. Както и да се опита да завърти фактите, все стигаше до едно и също заключение. Баба й и Силвия бяха откраднали бижутата от семейната колекция на Ланкастър.

Лекси се зае да масажира слепоочията си в опит да се отърве от досадното главоболие. Опитващ се да не мисли за шокиращото разкритие, докато работеше, но при всяко прекъсване мисълта се връщаше с пълна сила. Жената, която обожаваше, боготвореше и на която искаше да подражава, беше крадла.

Как, за бога, се беше случило това?!

И какво ли говореше това разкритие за самата Лекси? Винаги се бе успокоявала, че прилича на баба си — волна, жизнерадостна, смела жена. Но не и крадла.

На вратата се позвъни и Лекси скочи да отвори. Изненада се, като видя на прага Куп —ексапилиен както винаги, облечен в джинси и обикновена тениска. Мускулите му опъваха дрехите, а тъмносиньото подчертаваше великолепните му очи.

Не искаше винаги да е така подвластна на неговото излъчване, което я подтикваше да го сграбчи за ръката и да го отведе право в леглото. Или на кухненския плот — още по-близо. Само ако знаеше дали баба й ще отсъства цял ден, би го направила, но не беше ясно точно кога ще се върне Шарльт.

Толкоз за следобедната любов, помисли си тя с раздразнение.

— Какво правиш тук толкова рано? — попита го тя с овладян глас, за разлика от бушуващите си хормони и похотливи мисли. — Не

те очаквах преди шест.

— Приключих с работата си по-рано и си помислих, че можеш да се откъснеш от мислите си за малко. — И той почука с пръст по слепоочието си.

Тя се засмя, странно поласкана, че я познава толкова добре.

— Добра идея. Макар че тъкмо съм набрала скорост по твоя сайт.

— Мога ли да вляза, за да ми покажеш? — Той продължаваше да стои в коридора.

— Разбира се! Съжалявам — поклати глава притеснено. — Просто съм разсеяна. Влизай! — Тя му направи знак с ръка. — Но още не може да видиш дизайна. Искам да те изненадам с гениалните си решения.

Той се разсмя, което никак не ѝ помогна да разсее еротичното си настроение.

— Споменавал ли съм колко обичам твоята скромност? — попита той.

Тя леко наклони глава настрани и го погледна в очите.

— Хей, когато те бива в нещо, не трябва да си мълчиш — заяви тя.

Той кимна с глава за потвърждение.

Поне беше разбрал гледната ѝ точка, въпреки че реши да не се впуска в този разговор.

— Къде искаш да отидем следобед? Аз бих те извел от този апартамент. Истинско престъпление е да стоиш тук в такъв прекрасен ден. — Той посочи към завесите, плътно спуснати от баба ѝ.

— Съгласна съм. С удоволствие бих излязла малко на слънце.

Тя знаеше къде ѝ се иска да отиде, но се поколеба дали да сподели с него любимото си място. Почувства, че ако го направи, никога вече нямаше да бъде само нейно. Винаги щеше да го свързва с него дори когато излезеше от живота ѝ.

При тази мисъл една буца заседна в гърлото ѝ, буквално я задави от паника. Трябваше да се притесни от дълбокото си увлечение по този мъж, но въпреки това не можа да спре думите, които се изнизаха от устата ѝ:

— Само да си взема чантата и ще те изненадам.

— Обичам изненадите. — На устните му се появи доволна, съблазнителна усмивка. — Ти водиш.

Няма съмнение, помисли си Лекси. Специалното ѝ местенце никога повече нямаше да бъде същото.

Куп наблюдаваше Лекси, която стъпи на ниския бордюр и облегна челото си на витрината на върха на Емпайър Стейт Билдинг. Бе идвал тук като дете и за един-два репортажа, но обикновено не би си избрал туристическа атракция за разтоварване. Опашката на входа, чакането, тълпата пред асансьорите... Определено не беше за него.

Но нещо странно се случи, когато стигнаха етажа, избран от Лекси. Тя го заведе до витрината и щом застанаха един до друг, загледани в красивия небосклон, всичкият шум, хаос и хората около тях сякаш изчезнаха. Сега разбра защо тя идваше точно тук, когато търсеше усамотение.

— Приближи се до мен. — Тя го накара да се наведе към стъклото заедно с нея.

— Не съм сигурен, че искам да се почувствам в безтегловност — измрънка той.

— Страх ли те е? — попита тя.

Със стон на негодувание той стъпи на бордюра и пръстите на краката му опряха в стъклото.

Усетила колебанието му, Лекси се пресегна и го сграбчи здраво за ръката.

— Сега погледни! — И пръстите ѝ стиснаха още по-здраво неговите.

Реши да ѝ се довери и направи, каквото тя му предложи. Пред очите му се разкри невероятна гледка, която виждаше от съвсем нова перспектива. Имаше чувството, че полита над града — пада свободно без предпазна мрежа. Хареса му.

Погледна към Лекси и забеляза ведрото ѝ изражение — никога не я бе виждал толкова спокойна и си помисли, че му се предоставя възможност да надзърне в сърцето и душата ѝ. А някак си знаеше, че тя не споделя тази част от себе си. Това му подсказа колко му се доверяваше в този момент, което едновременно го зарадва и здравата го стресна.

— Не ми се тръгва — измърмори тя.

Той стисна ръката ѝ.

— Знам, но все някога трябва. — Още докато го изричаше, осъзна, че времето не е най-голямата им допирна точка.

Лекси седна на задната седалка в колата на Куп, като отстъпи предното място на баба си. Шарлът не спря да му бърбори и Лекси остана сама с мислите си.

С голямо притеснение отиваше към дома на семейството си. Обикновено се срещаше с тях в някой ресторант и веднага след вечеря си тръгваше, за да прекрати агонията и за да не си измисля други извинения да си тръгне. Тази вечер беше различно, но не само заради това, че Куп щеше да стане свидетел на трудните им отношения.

По алеята към къщата Шарлът мина напред, натисна звънеца и влезе, сякаш е у дома си.

— Ех! Пристигнахме!

Лекси хвърли закачлив поглед към Куп.

Той хвана ръката ѝ в топлата си силна длан.

От кухнята се дочуха стъпки и баща ѝ се появи в застлания с мрамор коридор. Той естествено беше с костюм и вратовръзка, което накара Лекси да се почувства неудобно в небрежната си лятна рокля. Не, че случаят изискваше официално облекло. Само присъствието на Куп със спортните му памучни панталони и бледосиня дълга риза изненадващо успокоиха Лекси.

— Тъкмо навреме! — отбеляза баща ѝ вместо поздрав.

— Куп ни докара, а той шофира бързичко — гордо заяви Шарлът, сякаш това се дължеше на нея. — Сам Купър, това е синът ми Кари.

— Приятно ми е, Кари. — Куп протегна ръка, докато Лекси изчака ответната реакция.

— Името ми е Грант. — Баща ѝ прониза майка си с ядосан поглед, който силно контрастираше на пламналото му от неудобство лице.

— Не го слушайте — каза Шарлът. — Рожденото му име е Кари Грант Дейвис.

— Официалното ми име е Грант, откакто навърших осемнайсет — напомни ѝ той.

Този спор беше нещо традиционно и обичайно, освен че беше и смешно, и Лекси сподави смеха си.

— Приятно ми е, господин Дейвис — дипломатично добави Куп, като някак си успя да запази сериозното си изражение.

Бащата на Лекси се ръкува с Куп.

— И Грант е добре.

Шарлът изсумтя.

— Добре е на задника ми! С баща ти те кръстихме на Кари Грант заради филма „Да заловиш крадец“ — каза замечтано Шарлът.

Грант завъртя очи.

Но на Лекси вече не ѝ беше забавно.

Това ѝ подсказа с още по-голяма сигурност, че Шарлът е замесена в обира на бижутата. Само не можеше да си представи защо баба ѝ би направила такова нещо. Все още не беше решила как да използва информацията. Чудеше се дали Куп е направил асоциация с филма, но вниманието му остана приковано към баща ѝ.

— Заповядайте в хола — каза Грант и всички го последваха в стилно обзаведеното помещение, в което имаше и роял — само за показ — и бар в ъгъла.

Майката на Лекси Карълайн ги чакаше също така издокарана със семпла черна рокля и перли.

— Толкова се радвам, че всички успяхте да дойдете!

Баща ѝ представи Куп, а Лекси я разцелува по хладното лице.

— Да ви предложа нещо за пие? — попита Грант.

Лекси би предпочела нещо силно, но знаеше, че изборът ѝ ще бъде посрещнат с неодобрение, затова предпочете да остане съвсем трезва и нащрек.

— За мен нищо, благодаря.

Куп поклати глава.

— Така съм добре, благодаря.

— Вземи си нещо — подкани го Лекси.

— Аз предпочитам едно мартини. Ще направя едно и за вас — отговори Грант вместо Куп.

— Знаете ли, чetoх една интересна статия в интернет онзи ден — каза Шарлът. — В нея пишеше, че в рехабилитационните центрове се наблюдава увеличаване на броя на банкерите, които постъпват за лечение на алкохолизъм. — И тя закачливо погледна сина си.

— Майко! — ужасена извика Карълайн.

Бащата на Лекси силно почервя, но не каза нищо, а Куп хвърли поглед към Лекси.

Тя само сви рамене. Ако още не беше свикнал с поведението на баба ѝ, сега щеше да му се наложи.

— Настанявайте се — покани ги Карълайн. — Лекси, майко, елате!

Лекси и Куп седнаха един до друг на канапето. Шарлът зае любимия фотьойл на Грант, което ѝ осигури поглед към всички в стаята. След като приготви питиетата, бащата на Лекси се присъедини и седна до жена си на двойния диван срещу канапето.

В притихналата стая се чуваше само тиктакането на стария стенен часовник, който винаги събуждаше Лекси, когато беше малка. Единият крак на Лекси подскачаше нагоре-надолу и Куп отпусна ръката си върху коляното ѝ, за да успокои нервното движение.

— Къде са Маргарет и Стан? — попита Лекси за сестра си и съпруга ѝ.

— Тя има неотложна среща с губернатора — гордо заяви Карълайн.

Бащата на Лекси кимна, сияещ.

— Спечели вниманието му.

— Надявам се само това да е спечелила. За много успели жени се знае, че пътят им към върха минава през нечие легло. — Шарлът погледна към празната си чаша за вино. — Сипи ми още една, моля те!

— Тя протегна ръка към снаха си.

— Достатъчно пи — казаха в един глас Карълайн и Грант.

— Какви домакини сте вие?!

— Е, Куп — каза Грант, без да обръща внимание на протестите на майка си. — Разкажи ни нещо за себе си.

Куп се наведе напред към масата.

— Работя като криминален репортер в „Дейли Поуст“.

— Чудесно — отговори Грант, искрено впечатлен.

Лекси се възхити колко удобно се чувства Куп дори в присъствието на родителите ѝ, които го наблюдаваха с комбинация от любопитство и удивление. Тя ясно прочете израженията по лицата им. Как е възможно такъв сериозен човек да е близък с вятырничавата им дъщеря?

— Лекси ми каза, че сте президент на Спестовна банка „Метро“ — каза Куп.

Леле, помисли си Лекси, силно впечатлена. Явно е проучил това-онова, тъй като тя въобще не му е казвала нищо за баща си. Едва се сдържа да не изръкопляска на Куп, че специално се е подготвил.

Двамата мъже поговориха известно време на бизнес и икономически теми и чак тогава майката на Лекси реши да се включи.

Тя се покашля.

— А сега ни кажете как се запознахте с дъщеря ни. Да не сте били скоро в Индонезия? — попита тя с нотка на ужас в гласа.

Куп, който не беше отместил ръката си от коляното ѝ, лекичко я стисна. Поне не беше се смаял от последната ѝ дестинация.

— Всъщност срещнахме се в града.

Преди той да успее да се впусне в обяснения за срещата им до кофата за боклук, Лекси реши да използва възможността да проучи какво знаят родителите ѝ за колието на баба ѝ, както и за мътното ѝ минало.

— Не знам дали видяхте по новините, че Куп е герой в този град — гордо заяви Лекси. Тя им разказа за събитията и за последвалата награда.

— Не исках да приемам нищо, но жената настоя — обясни Куп.

— Всичко това го показаха по новините. С баба го видяхме и забелязахме, че пръстенът на Куп прилича на едно от старите ѝ колиета. Реших, че искам да го купя за рождения ѝ ден. — Лекси за пръв път разкриваше плана си пред баба си.

— Боже... Не знам какво да кажа! — Шарлът прати въздушни целувки на Лекси от мястото си. — Винаги си била такова сладко дете — каза тя, сияеща от щастие.

— За кое от многото става дума? — попита бащата на Лекси.

— Онова, което означава най-много за нея, защото ѝ е подарък от дядо — подхвърли Лекси, като се надяваше, че баща ѝ може да каже някоя подробност.

Грант се задави с мартинито си.

— Моля? Лекси, сигурна ли си? Баща ми не беше много по подаръците! Всъщност направо си беше скрънда...

— Кари Грант Дейвис, веднага си вземи думите назад! — каза Шарлът и скочи от стола си.

Грант издаде объркан, ръмжащ звук.

— Ами, така си беше...

Лекси винаги бе знаела, че спомените на баща ѝ се разминават с тези на баба ѝ. Лекси помнеше дядо си като едър, гръмогласен мъж, който я обичаше.

Шарлът извади една кърпичка от ръкава си и започна да попива очите си.

— Леле! — Грант погледна майка си, очевидно разстроен от спектакъла ѝ. — Извинявай — най-после отрони той.

Шарлът подсмръкна.

— Хубаво.

— Добре. Това вече го изяснихме, да се върнем на колието. Някой от вас помни ли го? Защото то има интересна история — продължи Лекси. — Оказа се, че то е принадлежало на семейство...

— Ох, сърцето ми! — извика Шарлът, стана и се хвана за гърдите.

Лекси присви очи, като се опитваше да прецени дали баба ѝ се преструва заради темата, или наистина ѝ прилоша. За да не си играе с огъня, тя стана от мястото си и се приближи към баба си.

Куп също скочи и подхвани Шарлът за раменете.

— Седни тук. — Той внимателно я поведе към канапето.

— Майко, добре ли си? — попита Грант. Изведнъж искрено се разтревожи и се втурна към нея.

— Да повикам ли линейка? — Карълайн вече беше хванала телефона.

Лекси погледна разтревожените си родители.

— Каза ми, че са ѝ открили високо кръвно. Може би лекарството ѝ не действа?

Шарлът изстена и започна да си вее с едно списание, което взе от масата.

Майлата на Лекси кимна и набра 911, а баща ѝ се втурна към кухнята за аспирин и чаша вода.

Половин час по-късно въпреки протестите на баба ѝ, че се чувства добре, лекарят от Спешна помощ настоя да я отведат в болницата. Правилата го налагаха, тъй като дори незначителни

проблеми като пристъп на паника или киселини в стомаха биха могли да се събъркат със сърдечна криза. Трябваше да проверят сърцето ѝ.

След няколко изтощителни часа Шарлът бе изписана с диагноза нервна криза. Грант поиска майка му да остане и през нощта, за да я наблюдават. Но когато старата жена обвини сина си, че я е разстроил с изказванията за съпруга ѝ, Лекси се застъпи и заедно с Куп я отведоха у дома.

— Поне се отървахме от гадната храна на Карълайн — каза Шарлът, като се прибраха.

Лекси завъртя очи.

— Скъси ми няколко години от живота!

Шарлът затътри пантофи по коридора.

— Е, какво да направя, като баща ти е безсърдечен задник?

Куп, който бе останал цяла нощ с Лекси, се изкиска.

Той я бе подкрепил като скала, когато лекарите сложиха крехката ѝ баба на инвалидна количка и я отведоха. За да я разведри, Куп я разпитваше за местата, които е обикаляла. Лекси долови искрен интерес в погледа му.

Чувстваше се задължена на Куп за това, че остана с нея. Можеше да си тръгне, защото родителите ѝ бяха там, но настоя да бъде до нея и да е сигурен, че Шарлът е добре. Нямаше съмнение, че беше много грижовен.

Развълнувана от тази мисъл, Лекси се концентрира върху състоянието на баба си. Влязоха в апартамента и тя забеляза колко изморена и крехка изглежда Шарлът.

— Бабо, моля те, иди да се наспиш добре! Ще говорим пак сутринта — каза Лекси също невероятно изтощена.

Шарлът кимна и тръгна към стаята си.

Щом чу, че вратата на спалнята ѝ се затвори, Лекси се строполи на дивана. Цялото тяло я болеше, но най-силно сърцето при мисълта, че можеше да загуби баба си.

Куп коленичи пред нея и отмести кичур коса от лицето ѝ.

— Лекарят каза, че е добре — успокои я той, сякаш прочел мислите ѝ.

— Но кръвното ѝ е още толкова високо. Трябва да ѝ сменят лекарствата.

— Ще го направят. — Увереният му тон отново успя да ѝ въздейства.

— Забеляза ли, че не коментарът на баща ми я извади от равновесие, а моето изказване за колието?

Куп кимна, защото беше усетил същото. Нямаше намерение да повдига въпроса, но сега това вече нямаше значение.

— Определено не иска да го обсъждаме.

— Явно има какво да крие и знае, че сме по следите ѝ.

Той долови болката в гласа ѝ, но не можеше да отрече истината.

— Ако я попитаме директно, дали кръвното ѝ пак ще скочи? Мислиш ли, че може да ѝ докара инфаркт? — Тя разтърка слепоочията си с две ръце.

Искаше му се да измисли нещо, с което да ѝ вдъхне спокойствие и увереност, но не успяваше.

— Би ли ми донесъл „Тиленол“ от шкафчето в банята? — помоли го тя. — Ще ми се пръсне главата.

— Разбира се. — Благодарен, че ще направи нещо за нея, той стана и се отправи към банята и после към кухнята за чаша вода.

Върна се след няколко минути и намери Лекси заспала.

Той оставил хапчетата и водата на масата, после се настани на дивана до нея, като се чудеше дали да я завие с одеяло и да я остави там, или да я премести в спалнята ѝ. Известно време не направи нито едното, нито другото. После внимателно свали очилата ѝ и остана до нея, за да послуша дишането ѝ.

Куп не знаеше какво да предприеме, освен да се рови в миналото. Усещаше, че и Лекси има нужда да знае за себе си истината. Бяха се споразумели по този въпрос.

Какво щяха да правят с разкритията? Имаше чувството, че решението щеше да дойде спонтанно.

Шарлът обикаля из спалнята, докато не чу Куп да си тръгва. После поседна на леглото си в очакване вратата на спалнята на Лекси да се затвори, но така и не долови обичайното скърдане и затръшване. Накрая реши направо да отиде и да провери. Тихичко излезе от стаята, мина покрай внучката си, дълбоко заспала на дивана в хола, и се отправи към апартамента на Силвия.

С нейната най-близка приятелка и някогашна партньорка имаха да обсъждат много неща. Трябаше да измислят план. Очевидно Лекси и Куп бяха попаднали на нещо. Шарлът не беше сигурна какво знаят, но и малкото беше опасно. Можеха да раздухат до небесата грижливо пазената ѝ тайна. Нямаше да допусне Куп да разкрие обирджийското ѝ минало. Тя, Силвия и Рики имаха прекалено много да губят.

Лекси не би продължила да се рови заради здравето на Шарлът. Но Куп, репортретчето, нямаше лесно да се предаде, което означава, че дуетът ще продължи да души по следата.

Освен ако любовта му към Лекси не го накара да замълчи. А Шарлът нямаше съмнение за това. В болницата беше забелязала притеснението му за нея — бог да го благослови — и за Лекси. А що се отнася до внучката ѝ, тя вече беше хлътната до уши, но горкичката беше толкова наплашена от онзи бастун Дрю.

Шарлът и Силвия сега трябаше да се погрижат за нещо важно. Рики, това лъжливо копеле, все още притежаваше нещо, което им принадлежеше. През нощта на последния им обир Шарлът бе открила колието, а Рики бе грабнал пръстена и гривната от друг шкаф. Трябаше да се срещнат отвън, за да даде гривната на Силвия, както повеляваше ритуалът — всеки от тях да получи дял от плячката. Порано същата вечер Шарлът му беше дала още нещо, което да пази, нещо ценно и със сантиментална стойност. Той така и не се бе появил. Бе изчезнал заедно с всичко.

Този безполезен, скапан кучи син бе отмъкнал сватбената халка на Шарлът. И тя си я искаше обратно.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Лекси се събуди, свита на дивана в хола, със схванат врат и болки в главата. Първо отиде да провери къде е баба й, но не я намери. Обади се на Силвия, но никой не отговори. Успокои се с мисълта, че баба й се е почувствала по-добре сутринта и е излязла с приятелката си.

Взе си душ, постоя под топлата вода, за да отпусне мускулите си, изми си косата, изсуши я, после се облече и тръгна към кухнята за кафето, от което толкова се нуждаеше. На втората чаша вече започна да се чувства отново като човек.

Тя разгърна вестника, прехвърли страниците и когато стигна до „Ергенския блог“, направо изръмжа. Някой беше съобщил, че Лекси и Куп са били в болницата миналата вечер. Тя отдавна се беше отказала да се надява на дискретност в отношенията си с Куп. Просто не можеше да свикне, че всеки, когото подминеха, изпращаше новини на вестника. Надяваше се този път източникът да не е собствената ѝ баба.

Благодарение на кофеина и новините от вестника мозъкът на Лекси се раздвижи и събитията от предишната нощ изведнъж нахлуха в главата ѝ. Спомените едва не ѝ причиниха ново главоболие. И тогава си спомни, че имаше нещо различно в цялата неблагополучна вечер. Куп бе останал до нея, бе я държал за ръката, докато спореше с родителите си, бе я придружил в болницата.

Повечето време през живота си е била сама, но не и този път.

Телефонът ѝ иззвъня и прекъсна нейния много рискован мисловен поток. Тя грабна блекбърито си от плота.

— Ало?

— Хей, Лекс!

Само като чу гласа на Куп, стомахът ѝ се сви от някакво топло, гъделичкащо, странно чувство.

— Хей, ти!

— Как си тази сутрин? — попита той.

През съзнанието ѝ прелетя смътен спомен как ѝ сваля очилата.

— Докога остана?

— Достатъчно дълго, за да те погледам как спиш — отговори ѝ той с дрезгав глас.

— О! — Малки вълнички страст започнаха да се надигат у нея.

— Съжалявам, че не бях забавна компания.

— Кой го казва? — изкиска се той. — Харесва ми да слушам хъркането ти.

— Хей! Аз не хъркам!

— Аз пък ти казвам, че хъркаш и то доста симпатично, ако ме питаш.

Тя се усмихна и си помисли, че сигурно и той прави същото.

— Трябва да поговорим.

— Знам. За съжаление, имам работа. Една среща, която не мога да отменя. Какво ще кажеш да се видим днес за вечеря?

Тя нямаше нищо против да поработи върху проектите си този ден. Може би с Клодия щяха да успеят да се срещнат без предварителна уговорка.

— Става. Вечеря е добре.

— Чудесно. А как е любимата ни осемдесетгодишна юбилярка тази сутрин?

Лекси се усмихна.

— Иска ми се да знам. Когато се събудих, я нямаше. Дори бележка не е оставила.

— Мислиш ли, че те отбягва?

— Точно това си мисля. Страхува се, че ще задавам още въпроси за колието.

Куп се покашля.

— Трябва ни план.

Лекси кимна.

— Съгласна съм. Можем да го обмислим на вечеря.

— У нас? — предложи той.

Тя си спомни какво се бе случило последния път, когато вечеряха в неговия апартамент. Тялото ѝ също и усети пулсираща възбуда между краката си. Тя стисна бедра, за да прекрати това усещане, но стана тъкмо обратното.

— Лекси?

— У вас ме устройва — измрънка тя. Доста интимно. Тя се усъмни дали ще оживее този ден в очакване на предстоящото.

— Ще се видим по-късно, сладурче.

Сладурче?! От това обръщение устата ѝ пресъхна.

— До по-късно — отговори тя едва чуто.

Въздъхна дълбоко. Очакваше я дълъг ден и нищо нямаше да свърши, ако мислеше само за плътния му глас и ръцете му. Без такива работи. Трябаше да се хваща на работа и часовете щяха бързо да отлетят.

Беше прав. Трябаше им план. Но какъв? Да притиснат Шарлът и да рискуват да я разстроят? Или да се откажат и така мистерията щеше да си остане неразгадана завинаги. Последното беше неприемливо за Лекси и несъмнено и Куп никога нямаше да се съгласи.

Ами ако тяхното разследване потвърди вината на баба ѝ? Лекси притвори очи, като си помисли, че репортерът Куп никога нямаше да се съгласи да покрие такава история. Точно сега споделяха една и съща цел. А после? Тази цел щеше да бъде разделена на две.

Ясно бе, че краят наблизаваше. Много по-скоро, отколкото тя се бе надявала. Затова трябаше да се възползва от всяка минута и тази вечер — прельстването първо, обсъждането после.

Шарлът и Силвия, увили червените си коси с шалове и сложили огромни очила на носовете си, стояха на тротоара срещу „Винтидж бижута“ и чакаха жертвата си. Вече бяха влизали и разговаряли с дъщерята на Рики. Тя им бе казала, че баща ѝ е за риба и скоро ще се върне.

Рики никога не е бил от мъжете, които обичат да си цапат ръцете, затова им се стори подозрително. Бяха се споразумели да окупират мястото, докато той се завърне. Само дано не е разbral, че има проблем, и да е решил да играе на сигурно. Може би щеше да се опита да се промъкне незабелязано. Неслучайно го наричаха змията.

Историята му беше избрала това име.

Докато го чакаха, Шарлът не можа да не си спомни как бяха стигнали дотук. Тя и Силвия бяха израснали заедно в бедния Бронкс. Нито една от тях не искаше да следва традиционния път на брак и семейство и така двете останаха без средства за издръжка. И двете си намериха работа, за да свързват двата края — сервираха в местни

заведения и да, понякога решаваха и да откраднат по нещо, за да не мизерстват.

Силвия се беше запознала с Рики, когато той работеше на половин ден в някакъв бижутериен магазин. По-късно я беше наел на работа и лансира идеята да обират богаташи, за да дават на бедните — Рики беше от бедните. Силвия винаги е била влюбена в Рики, но щом той зърна Шарлът, започна да приема Силвия повече като приятелка. Въпреки всичко приятелството между тримата оцеля.

До онази съдбовна вечер, когато Шарлът ги свари двамата в леглото. Спра да им говори. Скоро след това съдбата в лицето на любимия й Хенри се намеси. В присъствието му тя се чувствува жива и щастлива и реши да се оттегли към нормален живот. Не успя да зачене веднага. После дойде мобилизацията и войната в Корея.

Шарлът бе толкова отегчена и самотна, че когато Рики се появи на прага ѝ с молба да им помогне за един последен обир, тя се съгласи. Целта бе къщата на семейство Ланкастър. Място, което Шарлът познаваше, откакто съпругът ѝ бе работил временно там като шофьор. Тази част от историята, която бе разказвала на Лекси, се оказа истина.

— Още не мога да разбера как такава долна змия може да има такова сладко, красиво дете — каза Силвия и върна Шарлът към действителността.

Тя вдигна поглед и видя Анна, която излизаше от магазина вероятно на обяд.

— Не мислеше, че е змия, когато скочи в леглото му. — Явно мислите ѝ още бяха в миналото, когато думите се изплъзнаха въпреки уговорката им никога да не обсъждат романтичните си похождения с Рики.

Силвия изпъна рамене, явно притеснена.

— Присмял се хърбел на щърбел, госпожичке! Знаеше, че имам чувства към него, но го примами в мрежите си. Можеш ли да ме обвиниш, че си върнах това, което по право ми принадлежеше? — попита Силвия с пламнало лице и повиши тон.

Шарлът се опули.

— По дяволите, да, мога да те обвиня, безсрамна уличница! Отначало той харесваше мен!

— Дами, има ли проблем? — попита един uniformен полицай с авторитетен глас.

— Не, господине. — Освен че най-добрата ѝ приятелка е лъжлива, продажна змия. — Обсъждаме нещо, което се случи далеч в миналото — каза мило Шарлът.

— Очевидно спомените ни за едно и също нещо се различават — добави Силвия. Шарлът забеляза мразовития поглед зад стъклата на очилата ѝ.

— Знаете как е, когато времето започне да си играе с нечия памет. Особено с възрастта — обясни Шарлът.

Силвия кимна.

— А тя ги знае тези работи, защото е с цяла година по-възрастна от мен, в случай че сте пропуснали да забележите повечето бръчки.

Полицаят заклати глава.

— Добре. Сега ви предлагам да се целунете и одобрите, преди това да е преминало в кавга. — И той се разсмя на собствената си шега.

— Мога да ѝ простя винаги — отговори Шарлът. — Правила съм го преди, ще го направя и сега.

— Доколкото си спомням, имах кичури от вече определящата ти коса в ръцете си! — сопна се Силвия.

Полицаят взе да заеква, неспособен да формулира смислено изречение. Накрая той подпря ръце на кръста си.

— Оставете миналото там, където си е, и си намерете друго занимание. — С треснато кимване той се отдалечи по улицата.

Шарлът силно въздъхна.

— Е, на косъм бяхме. Няма и ден, откакто напуснах болницата, а щеше да се наложи Лекси да ме измъква от дранголника!

— О, за това вече съм съгласна — отговори Силвия.

Двете жени знаеха, Лекси е причината Шарлът да изпадне в такава паника. Вярно, че си искаше пръстена обратно, но бе живяла без него толкова години. Ако имаше избор, Шарлът би предпочела да зареже всичко и Лекси да продължи да я гледа с блеснал поглед. Вече рядко изпитваше чувство на вина заради миналото си, но при мисълта, че внучката ѝ може да разбере, сърцето на Шарлът щеше да изскочи. Оттогава бе живяла порядъчен живот. Обичаше Лекси и тя я боготвореше. Ако разбереше, дали щеше да продължи да я гледа по този начин?

В усилията си да отвлече вниманието на Лекси Шарлът всеки път измисляше разни работи. Постоянно даваше информация на „Ергенски блог“ хем да окуражи връзката между нея и Куп, хем да ги разсейва, но явно това много не помагаше.

Шарлът погледна приятелката си.

— Вместо да спорим за миналото, трябва да измислим как да запазим историята там, където си е!

Силвия бавно кимна.

— Права си — измърмори тя. — Само ми обещай, че няма пак да си паднеш по Рики. Имаме си хубаво, здраво приятелство, неговото появяване само може да го развали.

Шарлът погледна часовника си.

— Не искам да имам нищо общо с него. Не съм си го и помисляла, откакто срещнах мя любим Хенри!

Силвия замълча, после леко наклони глава настрани.

— Добре.

— А ти? Обещай, че няма да се хвърлиш в обятията му веднага — настоя Шарлът със скръстени на гърдите си ръце.

— Че как ще стане, с този негов огромен корем — потръпна Силвия. — Имаме си приятелството — някой, с когото да си говоря вечер, да си вечерям или да отида на кино. Защо да се отказвам от всичко това заради някакъв си мъж? — Тя махна пренебрежително към магазина.

— Тогава да се разберем — каза Шарлът. — Тук взе да става доста горещо. Да се върнем, преди да затворят, и ако нямаме късмет, ще дойдем пак утре сутрин.

— Дадено — съгласи се Силвия.

Но докато се влячеха към дома си, Шарлът не можа да спре да се чуди дали Силвия ще успее да устои на Рики, както твърдеше. Надяваше се, защото наистина не ѝ се искаше да прекара последните години от живота си без най-добрата си приятелка.

След като си изясни концепцията за главната страница на Куп — с идеята, че скоро той щеше да предложи на света още романи — Лекси предприе нещо, което не правеше често. Отиде на пазар.

Ако тази вечер щеше да е последната й с Куп, искаше и двамата да я запомнят.

Обикновено спеше с някоя стара тениска, затова не познаваше добре магазините за фино бельо. Първият, който й дойде наум, беше „Блумингдейлс“ — голям универсален магазин в центъра на Манхатън. Остави бележка на баба си, която още не се бе върнала, и тръгна.

Още щом прекрачи прага, Лекси незабавно потъна сред ярка светлина и най-разнообразни аромати на козметика и парфюми. Тръгна да обикаля, чувствайки се съвсем не на място, и реши да попита някого за магазина за бельо. Колкото по-бързо намереше и купеше, каквото си е наумила, толкова по-бързо щеше да се махне оттук. Лекси се приближи към една продавачка, която зърна наблизо.

— Извинете, къде е магазинът за дамско бельо? — попита тя.

— Интимното облекло е на четвъртия етаж — каза силно гримираната жена и посочи най-близкия ескалатор с безупречния си маникюр.

— Благодаря. — Лекси се обърна в тази посока и изведнъж дочу името си.

Обърна се и изненадана видя съседката на Куп Сара Риос.

— Така си и мислех — ти си! — поздрави я Сара с усмивка.

— Здравей! — Лекси не можеше да откъсне поглед от жената, която отново изглеждаше съвършено различно от строгия полицай или небрежно облечената съседка, която бе срещнала преди. Облечена в минипола, ефирна блузка, нежни сандали и силно гримирана, с дългата й коса, спусната по раменете й, Лекси вероятно не би я познала дори да я бе видяла първа.

— Светът е малък. — Не успя да се въздържи Лекси.

— Аз съм редовен посетител тук. Имам ли почивен ден, тук съм.

— Сара разпери ръце, за да покаже наоколо.

— Пазаруването не е моята стихия.

— А тогава какво? — попита Сара, като я направляваше насам-натам из магазина.

— Пътешествията. Обичам да си спестявам пари и когато ми се прииска, тръгвам — обясни Лекси.

Докато разговаряха, Сара току спираше и оглеждаше разни козметични щандове.

— Къде си била?

— Миналия месец ходих до Индонезия, за да видя района, който бе ударен от цунами през 2004-а, после се озовах в Дарфур с едни хора, с които се запознах по път.

— Значи и твоят външен вид лъже. Трябва да си доста смела, за да пътуваш сама, а после да ходиш в Дарфур с непознати.

Лекси сви рамене.

Никога не бе мислила, че пътешествията могат да я правят смела.

— Хората, които срещнах, работеха в една неправителствена организация. Бяха достатъчно сигурни.

Сара кимна.

— А откъде тръгна тази твоя страст към пътешествията?

Колко интересно! От всички хора точно приятелката на Куп изглеждаше най-любопитна за начина й на живот. Тъкмо заради това беше лесно да се открие пред нея.

— Когато бях по-малка, баба ми ме водеше тук-там из страната. Обикновено се случваше, когато вкъщи станеше доста напечено. Отначало ходехме по местните паркове, имахме разни тайни местенца. После дойде ред на туристическите забележителности като Статуята на свободата и после Емпайър Стейт Билдинг.

— Явно е специална тази твоя баба — каза Сара.

Лекси се усмихна.

— Такава е. — А и вероятно опитна крадла, помисли си тя. — Като пораснах, тя ме насърчи да пътувам и да разглеждам света, докато мога. Пътувах до прекрасни места като Франция, Испания и си дадох сметка, че откъсването от дома е гълтка свеж въздух. Накрая пътуването стана мой начин на живот. Нещо, за което жадувах и на което истински се наслаждавах.

— Изглежда у дома ти е било напрегнато.

— Не повече, отколкото на другите хора — небрежно отговори Лекси, изведнъж смутена, че бе изпаднала в откровение. — Ами да не те задържам, беше ми приятно, че те видях, и аз ще направя някои покупки.

Искаше набързо да се отърве, но ръката на Сара я спря.

— Извинявай, ако съм била настъпителна. Полицаят в мен проговори.

Лекси поклати глава.

— Не, нищо подобно. Нещо у теб ме предразполага да говоря.

Сара се усмихна.

— Чувала ли си някога израза „добро ченге, лошо ченге“?

Лекси кимна.

— С бившия ми партньор често изпадахме в подобни роли и макар че мога да бъда доста неприятна, когато е нужно, също мога и да съм добър слушател, което ме прави идеална за ролята на доброто ченге. А ти какво ще купуваш? Защото аз просто разглеждам.

Лекси нямаше намерение да споделя точно това със Сара.

— Трябва ми бельо — подхвърли тя, но лицето ѝ пламна. — Искам да изненадам Куп — смотолеви тя още преди Сара да е забелязала притеснението ѝ.

Широка усмивка цъфна на лицето на другата жена.

— Защо не каза? Нещо против да те придружа? Много ме бива да избирам бельо трепач.

Тя размърда вежди и Лекси се разсмя.

— Защо не? Наистина не съм много веща по тези работи — призна си тя.

Нещо у Сара предразполагаше Лекси въпреки студеното ѝ държание в началото. Явно беше доста предпазлива, докато прецени человека срещу себе си, но щом веднъж някой получеше одобрение, Сара сваляше преградите. Лекси само се надяваше някой ден Сара да не съжалява за решението си да ѝ помогне.

Двете обядваха в ресторанта на последния етаж и в края на деня Лекси се бе сдобила с доста пикантен комплект бельо, с който се надяваше да нокаутира Куп.

Като излязоха от магазина, горещината удари Лекси и тя каза:

— Беше забавно и оценявам помощта ти.

Сара се усмихна.

— Удоволствието е мое. А сега ще се осмеля да кажа още нещо, което не касае дрехите.

Някакво предупреждение щракна в главата на Лекси.

— Слушам те — предпазливо я подкани тя.

— Преживяла съм един развод. Това си е нещо типично — не съм по дългите отношения.

Лекси долови тъга и съжаление в гласа на Сара.

— Бягането е мой специалитет.

Лекси присви очи.

— Аз не бягам.

Трябаше да се досети, че прекалено бързо е свалила гарда. Ето ти я и Сара — още някой да я съди за избора ѝ.

— Обясних ти, че пътуването е станало част от мен.

— Да, обясни ми. — Сара кимна в знак на разбиране. — Но също каза, че си започнала да пътуваш, когато си искала да се откъснеш от дома.

— И прерасна в нещо по-значимо. Нещо важно за мен. Защо всички настояват да го тълкуват като грешно? — попита Лекси, притеснена и изнервена. Достатъчно я тормозеше семейството ѝ за това. Нямаше да го позволи и на жена, която ѝ бе съвсем чужда.

Но освен това бе и най-близката приятелка на Куп.

Коя ти е най-близката приятелка? Въпросът изникна ненадейно в съзнанието на Лекси, подкопавайки защитата, която си бе изградила през годините.

— Само искам да кажа, че понякога се въвличаме в цикъл, от който не можем да излезем. И ти предлагам сериозно да се вгледаш в живота си, преди да си потеглила нанякъде. Защото нещата, които са най-важни за теб, може и да не те дочекат, когато се върнеш.

Уоу! Е, това вече си беше същата Сара от първата им среща. Наежена и нападателна.

— Благодаря за съвета — каза Лекси през зъби.

Проницателният поглед на Сара срещна нейния.

— Знам, че сега си бясна, но се надявам някой ден да си спомниш какво ти казах.

— Съмнявам се. — Лекси стисна здраво дръжката на плика с покупки.

— Ще видим. Приятно пазаруване — каза Сара, обърна се и тръгна в обратната посока, като остави Лекси онемяла и побесняла от недискретния съвет.

Успя да избути коментарите на Сара някъде назад в мислите си и се концентрира върху предстоящата вечер. Завладя я комбинация от

вълнение и очакване.

Особено като си спомни, че ключът на Куп бе все още в чантата й.

Куп се отправи към дома си, като се надяваше да му останат няколко минути да се изкъпе преди пристигането на Лекси. Бе прекарал последните няколко часа, преглеждайки полицейската сводка, за да си избере материал за вестника. Този ден имаше странни случаи. В някакъв луксозен ресторант се бе състояла среща на колекционерите от обществото „Яйцата Фаберже“ — кой е знаел, че въобще има такава група — на която бяха съобщили, че е изчезнало редък модел яйце. В един миг яйцето си било там, в следващия вече го нямало. Всички членове на обществото, сервиторите и служителите на ресторанта били разпитани, но нямало заподозрени. Била обявена награда за намирането на ценната антика. Тъй като разполагаше със свободно място, Куп написа статия, пусна я за печат и забрави за случая.

Метна ключовете си на шкафчето в коридора и влезе. Масата бе подредена с различните му съдове и той премигна смяяно. Забеляза свещите, които явно тя бе купила. Кутийки с китайска храна също бяха подредени и чакаха да бъдат отворени.

— Лекси? — извика той.

— В спалнята съм.

Незабавно устата му пресъхна. Приближи се и веднага долови съблазнително ухание. Ароматът го примами към спалнята.

Вратата беше леко притворена. На дръжката беше небрежно закачена ефирна рокля. Цялото му тяло настръхна. Подритна леко вратата, пое си въздух и влезе.

В затъмнената подредена по мъжки стая сега романтично блещукаха пръснати навсякъде свещи, а Лекси, разположила се в средата на леглото, изглеждаше като видение в бельо от червена дантела.

Повика го с пръст и всичките му мисли за китайска храна и душ се изпариха. Виждаше само жената, която го очакваше.

— Каква приятна изненада — каза той със странно променен глас.

— Мислех, че ме очакваш.

Той разхлаби вратовръзката си и я измъкна през глава, после я метна на пода. Докато се приближаваше към нея, се зае с ризата си — разкопчаваше копче по копче, докато тя се изхлузи от раменете му и се свлече надолу.

Лекси го наблюдаваше и погледът ѝ се замъгливаше с всяко негово движение.

— Не бях разбрал, че си падаш по дантелите. — Подритна обувките си, свали чорапите и после разкопча панталона си. Пъхна пръсти в колана и с едно ловко движение съмъкна наведнъж панталона и боксерките си.

— Още много неща не знаеш за мен. — Гласът ѝ загъръхна с една октава и тя прикова поглед в твърдата му като камък възбуда.

Усети, че възхитеният ѝ жаден поглед му въздейства още по-силно.

Докато я изпиваше с очи, се зачуди какво още не бе разбрал за Лекси, но имаше намерение да открие. Плъзна се по матрака към нея, пъхна пръст под тънката презрамка на рамото ѝ и зарови лице в ямката на врата ѝ. Вдиша нежния ѝ аромат и започна да я опитва бавно и страстно с език.

Тя потръпна и отметна глава, за да го окуражи. Той продължи нагоре, като нежно я гризваше със зъби по кожата, после нежно я облизваше.

Цялото ѝ тяло затрепери от това сладострастно покушение. Той поспря, колкото да я погълне с поглед — рошава, съблазнителна, с това еротично бельо, под което прозираше бледата ѝ кожа.

— Купих го специално за теб — дрезгаво прошепна тя.

Това откровение направо го разби. Влезе му под кожата. Възбуди го неимоверно. Искаше му се веднага да проникне в нея, но тя толкова внимателно бе планирала това съблазняване, че ѝ се полагаше нещо повече от бърза страст.

Опрая длан до главата ѝ и я дръпна към себе си.

— Наистина го оценявам.

Тя се усмихна и прокара върховете на пръстите си по лицето му.

— Цял ден очаквах този миг — каза му тя и го целуна.

Щом устните им се сляха, деликатните им движения изведнъж станаха трескави. Внимателно бе подготвила всичко, но от начина, по

който впи пръсти в рамото му и се притисна към гърдите му, явно не искаше бавно обладаване.

Нито пък той. Куп се гмурна надолу и дръпна с устни твърдото ѝ напиращо зърно, засмука копринената материя, стисна малката пъпка със зъби, докато не изтръгна високо стенание от Лекси. Тя се изви назад и намести още по-навътре в устата му гръдта си. Той рязко дръпна плата, за да стигне до голата ѝ плът, и разкъса тънката дантела.

— Ще ти я платя — измрънка той и залепи устни на кожата ѝ. Езикът му зашари около набъбналото зърно и тя изстена, като стръвно зарови пръсти в косата му.

Двамата седнаха един срещу друг. Тя се покатери върху него, обви крака около кръста му и повдигна таза си напред, така че влажните ѝ горещи слабини прилепнаха към корема му.

Беше без бельо.

— Боже... — дълбоко изстена той. Беше толкова влажна и гореща. Той плъзна ръка между телата им и единият му пръст проникна в нея.

Стенанията ѝ го възпламениха още повече и Куп почувства, че ще изригне. Навътре-навън с дългия си пръст той ѝ доставяше удоволствие и целуваше страстните ѝ устни.

Тя го прегърна през врата и леко се отпусна назад, за да му осигури по-лесен достъп. През цялото време се поклащаše върху ръката му, стенеше с безсмислени, страстни думи, подканяше го за още. Отвън палецът му описваше кръгчета по чувствената ѝ точка и когато я натисна по-силно и продължи да движи пръста си навън-навътре, тя нададе вик.

Задиша плитко, на пресекулки. Долната част на тялото ѝ се притисна към него, търсейки по-дълбок и по-плътен контакт. Куп стисна зъби и си обеща, че няма да свърши, докато не я обладае. Наведе се напред и отново я целуна, от което пръстът му се плъзна още по-навътре.

Точно когато си мислеше, че няма да издържи, тя достигна кулминациите и освободи гласа си, тялото ѝ обля ръката му, докато той я провокираше до последната контракция.

Тогава се пресегна към нощното шкафче, извади един кондом и едва го постави с треперещите си ръце.

Лекси се отпусна на леглото и разтвори крака в очакване.

— Побързай — прошепна тя.

Той се надвеси над нея и тласна рязко, припряно и дълбоко във влажната ѝ вагина, знаейки, че няма много време до финала. Не очакваше от нея да се включи.

Но в мига, когато я облада, сливането на телата им я възбуди отново. Приковаха погледи. Тя го наблюдаваше как се плъзга в тялото ѝ, после силно се притисна към него.

Лекси сви колена.

— Пак — прошепна тя, без да отделя поглед от неговия.

Този път той излезе напълно и забеляза негодуванието ѝ.

— Какво правиш? — попита тя.

Той я прекъсна с целувка — силна, настоятелна, алчна целувка. После разтвори краката ѝ с ръце, настани се между тях и отново я облада.

Тя взе да надава страстни викове. Той тласкаше все по-дълбоко в желанието си да се слеят още по-плътно. Не искаше да се отделя от нея. Надигна се на една ръка и продължи да движи бедрата си в равномерен ритъм. Завладяваше я. Превземаше я. Докато проникваше навътре и тялото му все повече се приближаваше към момента на освобождаването, Куп осъзна, че никога дотогава не бе правил такъвекс.

Тази жена не приличаше на нито една от предишните.

Заштото я обичаше.

По дяволите! Мислеше, че се бе предпазил. Поне се постара.

Тя го поемаше тласък след тласък, отдаваше му се цялата, безрезервно и тогава мисълта му се изпълзна. Една гореща вълна го запрати през прага. Съзнание и тяло експлодираха и той потъна в нея.

Звукът, който се дочу изпод него, му подсказа, че и тя е изпитала същото.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Фантастичен, невероятен секс. Секс, какъвто Лекси никога преди не бе правила. Двамата с Куп бяха в хармония на толкова много нива, не само в леглото. Полуоблечени — тя в една от старите му тениски, а той само по боксерки — двамата изядоха китайската храна и почистиха кухнята.

Отново се озоваха в леглото.

Куп се облегна на възглавниците и остави Лекси да се възхищава на загорелите му мускулести гърди и на кичурите коса, които бе усещала по тялото си. Боже, колко беше секси!

Той подпра главата си с една ръка.

— Наистина трябва да си купя един сервиз за хранене — заяви той, без да осъзнава какъв ефект има върху нея.

Лекси се разсмя.

— Не бих могла да съм ти съдник. Самата аз не притежавам никакви съдове.

— Добре го каза. — Той стисна челюст и доброто му настроение се изпари. Усмивката изчезна от лицето му само като си спомни за скитническата й страсть.

И тъй като тя беше спец по скапване на настроение, реши да подхване темата, от която се страхуваше.

— Е, какво ще правим с моята баба?

Куп бавно въздъхна.

— Нали разбиращ, че трябва да открием истината?

Тя прегълтна през заседналата буца в гърлото си и кимна.

— Знам. — Вече бе приела този факт и се бе подготвила.

— Мислех си, че трябва да я заковем директно. — Той прекъсна с ръка опита й да му противоречи. — Чакай! Не се изразих правилно. Трябва да седнем с нея, да й кажем какво знаем и да я попитаме за истината. Никакво мърдане повече. Сигурен съм, че ще й олекне, когато истината излезе наяве.

Лекси повдигна вежди.

— Така ли? Тази жена е пазила тайната си повече от петдесет години. Мисля, че вече е истински професионалист в укриването. Проблемът ще е в признаването.

Куп се пресегна и сграбчи ръката на Лекси.

— Кого се притесняваш, че ще нараниш повече? Баба си или самата себе си? — внимателно я попита той.

Лекси мразеше този въпрос главно защото предварително знаеше отговора.

— Вероятно и двете — призна си тя. — Ако баба ми наистина е направила това... — а в сърцето си Лекси вече беше сигурна, че е така — тогава къде ме поставя това?

Тя изрече гласно въпроса, който я преследваше, откакто направи разкритието в полицейския участък. Ако Шарлът не беше човекът, за когото Лекси винаги я е приемала, тогава какво ѝ оставаше?

Куп стисна ръката ѝ още по-здраво.

— Мисля, че те оставя на самата себе си — а това е някой, с когото още не си свикнала. Затова си прекарала живота си дотук с мисълта, че докато се изграждаш като копие на баба си, ще можеш да оправдаваш избора и решенията си — много точно обобщи той.

Думите му прободоха сърцето ѝ.

— Сигурен ли си, че не си психоаналитик? — попита тя и се разсмя, за да не се разплачне.

Той се ухили.

— Не бях от най-добрите по психология в колежа. Но това не е нещо, което съм си измислил. Знам го, защото те познавам. — Той не пускаше ръката ѝ. — Запознах се с родителите ти, Лекси, и макар да си много различна от тях, това не те прави лош човек.

— Наистина ли? — Тя се хвана за думите му като удавник за сламка.

Той кимна.

— Хей, наследила си и някои добри неща от тях.

— Например? — скептично попита тя.

Той смири замислено вежди.

— Служебната ти етика като начало — побърза да уточни той. — Работила си усилено като уебдизайнер и си постигнала успех, нали така?

— Така е.

— И си откровена по природа. Такива са и те — макар да не ти харесва винаги онова, което казват, или начина, по който се изразяват.

Тя бавно кимна. Имаше известно право.

— А може би ще успееш да приемеш и гледната точка на баща си. Сигурно не му е било лесно да расте с майка като Шарлът, при положение че е толкова затворен човек.

Лекси премигна и даде възможност на мъдрите думи на Куп да проникнат в съзнанието й.

— Никога не съм мислила за положението по този начин. Вероятно се е чувствал толкова различен от майка си, колкото аз от него — промърмори тя.

— Имате нещо общо — каза Куп, видимо доволен.

— Уоу! Кой би си и помислил? — попита тя и светът леко се завъртя около оста си.

— Хей! Независимо колко боготвориш баба си или колко искаш да изглеждаш като нея, онова, което е направила преди петдесет и толкова години няма влияние върху жената, която си днес. — Той постави ръката си под брадичката ѝ и повдигна главата ѝ. — Обещай ми да помислиш за това.

Как би могла да му откаже каквото и да е!

— Обещавам.

Той ѝ се усмихна доволен.

— Докато си мислиш, помни, че си успешен уебдизайнер и фантастичен човек независимо колко си различна от другите членове на семейството си.

Топлина се разля по тялото ѝ, сякаш я огря слънчева светлина.

— Имам чувството, че ме харесваш — пошегува се тя.

Погледите им се срещнаха, красивите му очи я изпиваха.

— Нещо повече, Лекси — каза той с гълхнеш от вълнение глас.

От дълбочината на чувствата, които виждаше и чуваше, я завладя паника.

— Значи ще говорим открыто с баба ми? Това ли е планът? — попита тя, за да промени темата.

По лицето му пробягна сянка на разочарование, което той успя бързо да прикрие.

— Да, това е планът.

Тя кимна.

— Добре. Тогава да се изкъпем и да го направим. — И тя се измъкна от леглото.

От Куп, от допира му и от чувствата, за които не искаше да чуе.

— Не знам за теб, но на мен ми писна да вися на този ъгъл като най-обикновена уличница — каза Шарлът на Силвия.

Шарлът надникна през улицата към „Винтидж бижута“. Беше рано сутринта и ако не видеха скоро Рики, Шарлът и неустойчивите ѝ крака можеха да се откажат. Вече не бе така млада.

— Съгласна съм. Трудно ми е да повярвам, че досега никой не ни е предложил. Малко е грубо за старото ми его. — Силвия намести големите рамки на очилата си.

— Мисля, че това е само защото никой не може да види лицата ни зад тези очила и шалове. Като се издокарам, ще има да се редят на опашка за целувчица. — Шарлът погледна към приятелката си. — При теб също — добави тя, като опита да се държи мило.

Силвия не можеше да се мери по външност с Шарлът. Нейната сила беше в личността ѝ и голямото сърце. Беше толкова неприятно, че двамата с Франк така и не се сдобраха с деца. Поне тогава можеше да има някоя Лекси в живота ѝ, помисли си Шарлът.

— Виж! Това е той! — Силвия дръпна блузата на Шарлът. — Онзи дебелият оплещивял мъж, който се промъква зад ъгъла!

Той не влезе през вратата на магазина. Вместо това се спотай отстрани.

— Негодник! Да не сме пропуснали задния вход? — попита Шарлът.

— Не знам. Но поне видяхме, че се е върнал.

Шарлът кимна.

— Сега ни остава само да изчакаме дъщеря му да си тръгне и можем да му устроим засада!

Когато Анна напусна магазина по обяд, Шарлът и Силвия се спогледаха, кимнаха си и поеха през улицата — две жени на мисия.

Щом Лекси не иска да обсъждат сериозни неща, така да бъде.

Но това не означаваше, че разкритията, до които бе стигнал, щяха да го оставят на мира. И по дяволите, ако знаеше какво да предприеме!

Беше направил единственото нещо, което си беше обещал, че няма да повтаря. Беше се влюбил в жена, която не можеше да го обича, нито да остане достатъчно дълго с него. Какви бяха мизерните шансове, които вече два пъти пропиляваше?

Явно доста добри.

Поне не ѝ беше признал директно какво чувства. Все още му беше останало достойнство.

Изкъпаха се — поотделно — и тръгнаха към апартамента на баба и. Карапе Куп. Настроението му изпълваше колата и никой от тях не проговори по пътя дотам.

Като пристигнаха, откриха, че Шарлът я няма.

— Кълна се, че тази жена има вграден радар — каза си Лекси. — Ела! Да проверим дали не е у Сивлия.

Той последва Лекси надолу по коридора и я изчака да почука на вратата. Никой не отговори.

— Няма никой. — Гласът ѝ загъръхна от притеснение.

— Да се върнем у баба ти.

Седнаха край кухненската маса и се загледаха мълчаливо.

— Трябва да я подмамим сама да признае — предложи той.

Заинтересувана, Лекси се приведе напред и подпра брадичка на ръката си.

— Как?

Той се опита да не обръща внимание на гневната бръчка между веждите ѝ, но реши, че малките гънчици и луничките по носа ѝ са много чаровни.

По дяволите!

Той затвори очи и се опита да се съсредоточи.

— Трябва тя да ни разкаже.

— Ами ако... — поколеба се Лекси.

Куп отвори очи.

— Какво? Кажи! — Единственият начин да го измислят беше да обменят идеите.

Тя прехапа блестящите си устни.

— Добре. Не ми харесва тази работа. Ами ако вземем колието и на негово място оставим бележка?

— Тогава няма да има избор и ще тръгне да ни търси. Блестящо! Ти си блестяща! — каза Куп, въодушевен от идеята.

От този комплимент лицето ѝ пламна и Куп стана от стола си, за да я целуне. Но бързо се върна на земята и инстинктът му за самосъхранение се задейства, затова отново се дръпна.

Тя видимо се притесни от отдръпването му.

— Ще отида да намеря колието. Обикновено не го крие. — Лекси изскочи от стаята. Върна се след секунди, а колието се поклащаше в ръката ѝ. — Внимание!

— Съвършено! А сега бележката — подсети я Куп.

Тя му подаде колието, взе лист и химикалка от чекмеджето и написа на баба си писмо за откуп, след което го подпра в центъра на масата.

— А сега какво? — попита тя.

— Отиваме у нас и чакаме да се обади. — Куп си помисли, че е по-лесно да го каже, отколкото да го направи.

Рики не можеше да повярва, че двете стари свраки го бяха завързали за стола с шаловете си. Бяха го пристегнали с възли, достойни за скаути.

— Какво искате? — попита той.

Двете си размениха невярващи погледи.

Шарлът бе вдигнала слънчевите очила на главата си и той забеляза решителния ѝ поглед.

— Искам си брачната халка. Онази, която ти дадох вечерта в дома на Ланкастър, за да не се набиваме на очи — отговори Шарлът.

Нямаше нужда да му напомня. Въобще не го беше забравил.

— А аз си искам гривната! — Силвия съмъкна очилата до върха на носа си и го погледна над рамката като библиотекарка. — Сигурна съм, че си спомняш. Онази от комплекта на Ланкастър. Трябваше да се върнеш, за да поделим плячката, но ти изчезна. Подъл, безполезен, лъжлив негод нико! — Силвия го срита в пищяла с ортопедичната си обувка.

— Оох! По дяволите, успокой се! — изкрещя й Рики. — Пуснете ме, преди някой да е влязъл и да ви види, идиотки такива!

Шарлът поклати глава.

— Силвия, ти почваш оттам. — И тя посочи към чекмеджетата.

— Аз ще погледна тук. — И се залови с бюрото му.

Двете затършуваха из задната стая в напразен опит да открият вещите си.

Той се облегна спокойно назад на стола, защото знаеше, че нищо няма да намерят. Рики се бе постарал да скрие точно тези две бижута на сигурно място.

— Хей! Познах я! — Силвия показа една брошка от първия им обир. — Мислех, че сме се споразумели да взимаме само по едно за всеки. Да си го пазим или да го продадем за пари.

Шарлът стана от стола си.

— Искаш да кажеш, че си прибирал и други предмети при тези акции?

Рики упорито мълчеше. Нямаше намерение да се впуска в разговори с тези две откачалки. След като не им отговори, те се захванаха пак за работа и затършуваха във всяко ъгълче.

След около десет минути бяха обърнали всичко.

— Не са тук — съкрущено каза Силвия.

— И аз нищо не открих. — Шарлът сложи ръце на елегантните си хълбоци — Рики винаги си беше падал по тях — и се приближи към него.

— Искам си брачната халка и то веднага!

Силвия вдигна крак за поредния шут.

— Олеле! Без повече ритници, стара побойничке!

— Тогава казвай къде са бижутата! — изъска се Силвия.

Рики поклати глава.

— Можем да се споразумеем.

— За какво? И казвай по-бързо! — Шарлът го сръчка, защото усети, че нямат много време преди връщането на дъщеря му.

— Ще ми върнете пръстена от онзи приказлив репортер и ще накарате него и приятелката му да прекратят разследването си за мен. Дъщеря ми каза, че душат наоколо. Тогава ще направим размяна. — Той се усмихна, осъзнавайки преимуществото си.

Силвия погледна Шарлът.

— Мислиш ли, че ще се справим?
Шарлът измрънка нещо под носа си.

Рики не чу какво, нито го интересуваше. Единствено искаше да се съгласят.

— Хубаво — най-после отговори тя. — Но ще те следим. Без хитруване, изчезване и отмъкване, на каквото ни се полага.

— Добре — съгласи се Рики. — Сега ме отвържете.

— Чакай! Има още нещо — каза Силвия и потърси с поглед потвърждение от Шарлът.

Тя сви рамене.

— Защо не.

— За какво говори тя? — попита Рики. — Какво сте намислили?

— Нещо взе да го притеснява и докато гледаше към Шарлът, Силвия го ритна още веднъж, но по-силно.

— Оууу!

— Спри да хленчиш! И най-добре си спазвай обещанието, че следващия път ще се целя в кратуната — обеща му Силвия и се ухили на Шарлът. — Вече можем да го развържем.

След всички тези вълнения Шарлът имаше нужда да подремне. За съжаление, още не беше измислила план. Как, за бога, щеше да накара Куп да ѝ даде пръстена и да се съгласи да спре да рови в тази история? Съмняващ се, че някога ще го направи, дори от любов.

— Някакви идеи? — попита Силвия.

— Не, и престани да дърдориш! Още повече ме заболя главата от теб. Трябва да помисля.

Тъкмо влязоха в апартамента на Шарлът и тя се канеше да отпрати приятелката си, за да поспи, когато забеляза бележката на кухненската маса.

— От Лекси е. Познавам почерка ѝ — каза Шарлът. Разгъна листа и зачете на глас:

„Колието е у нас. Ако искаш да го видиш отново, ще трябва да говориш.“

Отдолу имаше адрес. Шарлът предположи, че това е апартаментът на Куп.

Тя се строполи в най-близкия стол с цялата тежест на своите седемдесет и девет години.

— О, не! — извика Силвия. — Сега пък какво?

— Не знам за теб, но аз взимам две хапчета и си лягам. Знам си възможностите, а за днес вече са изчерпани. — Беше изтощена, мозъкът ѝ вреще. Обзе я паника заради онова, което знаеше Лекси. — Ще решим какво да правим, когато се събудя.

Силвия кимна.

— И аз съм изтощена. Никой досега не ми е казвал, че старостта е толкова тежка.

Шарлът завъртя очи. Силвия винаги си е била по драмите.

— Какво каза? Да се видим по-късно ли? — попита Силвия през една прозявка. — Звучи добре. Дотогава може би мозъчните ти клетки ще се възстановят и ще измислиш план — каза тя, като се надигна от стола си.

Силвия винаги се бе доверявала на Шарлът, за да ги измъкне от всяка каша. В миналото ѝ бяха поверили лидерската роля. Макар че днес се почувства така изморена.

И стара.

Лекси седеше с кръстосани крака на широкия перваз на прозореца на Куп и се наслаждаваше на гледката през прозореца. В тъмнината блещукаха хиляди светлинки и тя се зачуди колко ли хора имат нейните проблеми.

Куп се бе задържал в спалнята пред лаптопа си. Предполагаше, че пише. Тя можеше съвсем точно да посочи мига, в който настроението му се смени.

След като ѝ каза, че изпитва нещо повече към нея, а тя се уплаши като заек.

Опита се да поработи, като потисне мислите за интимния си живот. Регистрира сайта в мрежата и получи одобрение за проекта си. Когато му го показва и той видя корицата на книгата си на главната страница, засия от гордост. Беше качила една негова случайна снимка,

но той категорично я отхвърли. Трябвало да бъде направена от професионален фотограф.

Дори бе много притеснен. Лекси се засмя, като си спомни ужасеното му изражение. Беше решила да го убеди. Имаше опит с други авторски сайтове и нямаше да се откаже да го атакува. Представяше си как читателите се вглеждат в красивата снимка на Куп.

Зачуди се защо емоционалният ѝ живот трябва да бъде толкова сложен.

Не можеше да анализира вълните паника, които я заливаха при мисълта, че Куп може би вече има по-дълбоки чувства към нея. Дали защото не можеше да проникне в мислите му? Или защото се страхуваше, че те водят до очакването да се установи? А това дали щеше да е толкова зле? Ако го направеше заради Куп?

Сара я бе обвинила, че това е повод да бяга от проблемите у дома, но Лекси не можеше да си представи да се откаже от пътешествията си по света, от впечатленията, които получаваше от различните култури, гледки и аромати. Иначе би се задушила. Как е възможно да се бъркат удоволствието и бягството? Освен това Куп разбираше колко важни са за нея пътешествията и едва ли би очаквал тя да се откаже напълно.

Страхуваше се да изясни това.

Страхуваше се, че ще се наложи да избира.

Страхуваше се да го изостави.

Страхуваше се да не я помоли да остане.

Лекси дълбоко въздъхна. Не се виждаше решение на проблема. Тогава изведнъж дочу нещо да потраква в ключалката на входната врата.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Сърцето ѝ скочи в гърлото и Лекси тръгна към вратата.

Куп също бе дочул и се приближи зад нея.

— Защо не чука? — тихо попита Лекси.

— Хубав въпрос. Не съм пуснал резето, така че да видим какво ще се случи. — Куп спря на няколко крачки от вратата, кръстоса ръце на гърдите си и зачака.

Лекси застана до него.

След като няколко минути слушаха човъркането в ключалката, Куп се пресегна и рязко отвори вратата.

Едър плешив мъж влетя в апартамента, залитайки, последван от Шарлът и Силвия. Тримата се изправиха и погледнаха към Лекси и Куп. Шарлът и Силвия гледаха гузно.

Е, и това е нещо, помисли си Лекси.

— Бабо, какво става? Кой е този човек?

— Подозирам, че името му е Рики Бърнет — каза Куп. — Прав ли съм?

— Самият той — отговори възрастният мъж и протегна ръка.

Куп се ръкува, макар че го погледна, сякаш му хлопа дъската.

— В хола. Веднага! — изкомандори ги Куп.

Лекси поклати глава и ги последва навътре.

Посетителите седнаха на дивана — двете жени на една страна, Рики Бърнет — на другата. Шарлът за облекчение на Лекси изглеждаше съвършено здрава и дори лицето ѝ сияеше.

— Искам обяснение и то веднага! — каза Лекси. — Започнете от самото начало. — Лекси се настани в креслото на Куп и се приготви да чуе някаква щура история.

Куп дотъри един кухненски стол и го възседна наопаки.

— И не пропускайте нищо!

Тримата обвиняеми пуснаха по една заучена въздишка, но никой не заговори.

— Да започнем с вратата — защо не чукате? — попита Куп.

Когато пак никой не отговори, той изпитателно погледна към Рики.

— Чакай да позная. След като веднъж вече ми разби вратата, си помислил, че без проблем ще го направиш пак.

Рики заби поглед в обувките си.

— Сменили сте ключалката — смотолеви той.

Куп завъртя очи.

— А ти как мислиш? И освен това да не би да си мислехте, че ще оставим колието на показ? — попита той и се обърна да изгледа Шарлът.

— Трябаше да проверим — обади се бабата на Лекси и взе да се оправдава. — Просто търся това, което ми принадлежи.

Това още не е сигурно. Лекси стисна зъби.

— Да не се захващаме още с това.

Куп кимна.

— Сега, след като изяснихме кой е влязъл тук първия път, обяснете откъде се познавате. Това е съвсем прост въпрос за вас.

— Родена съм и израснах в Бронкс, Ню Йорк — започна Шарлът. Лекси я стрелна с предупредителен поглед.

— Добре, добре. — Тя скръсти ръце пред гърдите си. — Със Силвия бяхме съседи в Бронкс, знаеш това.

— По това време ми уредиха среща с Рики. По-късно той ме взе на работа в бижутериен магазин, който държеше — обясни Силвия.

— Бях управител — уточни Рики.

Лекси кимна.

— Още по-добре.

— В онези времена не беше лесно за някоя жена да си намери работа. От нас се очакваше да се омъжваме и да раждаме деца. — Бунтовното изражение на Шарлът красноречиво показваше отношението ѝ по този въпрос.

— Така е. Не бяхме като сегашните ще-правя-каквото-си-искам жени — добави Силвия.

— А никоя от нас не беше готова да се задоми. Имаше толкова много неща на света да се видят, толкова хора да се срещнат — продължи Шарлът и надигна глас от вълнение.

— Продължавай — сдържано я подкани Лекси.

Шарлът наклони глава.

— Като се има предвид, че не беше лесно неомъжени жени да си намират работа, особено по-нетрадиционна, а много не ме бива в шиенето — понякога трябваше да прибягвам до... — Гласът на Шарлът загълхна, а лицето ѝ пламна от неудобство.

— ... кражби — довърши Лекси вместо нея и стомахът ѝ се сви.

— Можеше и да е по-лошо. Бях категорично против проституцията — заяви баба ѝ.

— О, боже! — възклика Лекси.

— Твоите родители не ти ли помагаха? — внимателно попита Куп.

Естествено, той не чувстваше предателството, което усещаше Лекси в момента. Без съмнение баба ѝ беше направила някои погрешни стъпки, но вероятно е имала основание за това. Сега щяха да разберат. Но да я изльже... Заболя я много повече от разкритието, че няма Дядо Коледа, великденски заек и Фея на зъбчето. А нали точно Шарлът бе подхранвала тези илюзии толкова дълго?

— Лекси, трябва да разбереш, че светът беше доста по-различен тогава. Сега можеш да не се съобразяваш с желанията на баща си и да правиш каквото искаш с гордо вдигната глава. Моите родители ми обърнаха гръб, когато отказах да се подчиня на стандартите. И така останах съвсем сама — обясни Шарлът.

Лекси я погледна в очите и разбра колко силно Шарлът се нуждаеше от разбирането ѝ. Не беше лесно, но тя кимна, опитвайки се да си представи самата себе си, осемнайсетгодишна, и то не във враждебно семейство, а във враждебно общество.

— Моите родители направиха същото — тъжно добави Силвия.

— Когато нямаш избор, когато си гладна, правиш каквото можеш — каза Шарлът. Старческите ѝ очи бяха пълни със същата решителност, която бе имала и на младини.

— И ти какво направи? — попита Куп.

— Захванах се да чистя апартаменти. Оттам богати семейства започнаха да ме канят да сервирам по пищни тържества. Бях благодарна и така можех да си плащам наема за онази дупка, която държахме със Силвия.

— Но аз имах късмет, че Рики ме нае да работя в бижутерийния магазин — каза Силвия.

— Виждате ли? Аз съм добрият герой в този филм — каза онзи човек и се потупа по гърдите.

— Млъкни! — в един глас му изкрешяха Шарлът и Силвия.

Лекси и Куп се спогледаха изненадани.

Силвия се покашля.

— Рики даде идеята тримата да се възползваме от достъпа на Шарлът до разни апартаменти и да ги обирате по време на тържества. Пак той ни караше да оставате на работа на тези места, за да не се усъмнят в нас. Това прилича ли ви на добър човек? — попита тя.

Рики се намръщи.

— Типично за жените — да прехвърлят вината на друг.

Двете жени го зяпнаха.

— Дядо знаеше ли за това? — попита Лекси, като се опитваше да подреди събитията в живота на баба си.

Шарлът поклати глава.

— О, не! Не. Първите поръчки дойдоха, когато бях на осемнайсет, преди да познавам дядо ти — каза Шарлът. — После ние тримата, ние... хммм...

— Ние се разделихме за известно време — притече ѝ се на помощ Силвия. — И с баба ти загубихме връзка.

Лекси присви очи. Никога не бе чувала това, както явно и доста други подробности от живота на баба си.

— Срещнах дядо ти малко по-късно, влюбихме се и аз приех традиционната роля, която преди бях отхвърлила — обясни Шарлът. — Но после мобилизираха Хенри, а аз нямах много приятели. Бях ужасно самотна. Със Силвия се намерихме отново и това ми помогна. Но тогава този тъпак се свърза със Силвия за една последна работа. — Баба ѝ посочи с палец към Рики.

— Хей, трябваха ми пари! — обясни Рики.

— А и бяхме полудели от скуча, колкото и да ме е срам да го призная. — Шарлът извърна очи към стената, за да не срецне погледа на Лекси. Първите обири са били за пари. А последният си е бил чисто и просто забавление, поне за жените. Това силно разочарова Лекси.

Куп се наведе напред с ръка на облегалката:

— Как избрахте семейство Ланкастър? — попита той.

— Скъпият ми Хенри работеше за тях като шофьор. Но те бяха претенциозни и не се отнасяха добре с дядо ти. Беше ми казвал за

богатата им колекция бижута. Когато разкарвал насам-натам матриарха, както самата госпожа Ланкастър обичаше да се нарича, тя разправяла на приятелките си, че не се нуждаела от сейф. Просто разпръсвала бижутата си по различни шкафове. Затова предложих да намерим начин да ударим дома им. Но това беше последната акция. Заклевам се. Дядо ти се завърна у дома и заживяхме щастливо до дълбоки стариини!

Лекси затвори очи и изстена. Когато ги отвори, хвърли поглед на Куп, за да провери реакцията му. Той наблюдаваше триото явно очарован от динамиката, ролите, историята и причините за всичко това.

— Така че сега, когато знаете всичко, може ли да ми върнете колието? — попита Шарлът, изпълнена с надежда.

— А какво ще правите с тази информация? — попита Рики.

— Един момент. Първо, имам един въпрос. Взехме колието, защото ти ме отбягваше и не отговаряше на въпросите ми. Но защо вие тримата се озовахте тук сега? — попита Лекси.

— Ами тези стари прилепи ме завързаха и искаха някакви предмети, които си мислят, че още притежавам — започна Рики, преди някой друг да успее да вземе думата. — Казах им, че ще им дам каквото искат, ако успеят да прикрият миналото. Не мога да позволя то да изплува. Това ще унищожи бизнеса ми и ще разсипе дъщеря ми.

— Откога се интересуваш от друг, освен от себе си? — попита Силвия.

— Хората се променят. Върнах ти лаптопа, не е ли така? — И той се обърна към Куп.

Куп кимна.

— Така е. Но първо го открадна.

— Беше за отклоняване на вниманието, нищо друго. Не исках да събереш две и две и да се сетиш за пръстена! — обясни Рики. — Така че какво ще става? Шарлът казва, че ще оставиш миналото, където си е, защото си влюбен във внучката й. Вярно ли е това, господин репортер? Ако е така, ще върна на тези две досадници онova, което търсят.

Лекси зяпна от учудване.

Устата на Куп пресъхна. Как, по дяволите, този мъж изрича нещо, което той още не си бе позволил да каже на глас? Как Шарлът бе

успяла да определи чувствата му, когато едва ги беше признал пред себе си?

Той погледна Лекси, която всеки момент щеше да припадне. Като си помисли как тя хукна само при намека, че изпитва нещо повече към нея, представи си какво ще последва от едно признание.

Той не го направи — поне засега — и реши, че доброто нападение ще е най-добрата защита.

— Какво всъщност търсят? — попита той Рики, за да избегне уточненията.

— През последните петдесет години брачната ми халка е у него! — изстена Шарлът. — Горкият ти дядо си отиде, като си мислеше, че случайно съм я изпушнала в тоалетната, когато той се биеше за честта на родината. — Тя подсмръкна и пресиленият жест не остана незабелязан за никого от присъстващите.

— Хей! Да не се мислиш за кралицата на Англия! Проклетото нещо не струва повече от една гайка.

— Но си е моята гайка и си я искам обратно! — повиши глас Шарлът.

— Бабо, успокой се! Не е добре за кръвното ти — подсети я Лекси.

Без предупреждение Силвия стана, отиде до Рики и го срата по пищяла.

— Това е, задето разстройваш приятелката ми. О, а споменах ли, че си искам гривната? Ако Шарлът си върне колието на Ланкастър, аз си искам гривната от същата акция. — Тя нагласи полата си и отново си седна на мястото и кръстоса глезени като дама.

Куп едва ли би могъл да разбере енергиите, които протичаха между тези възрастни хора. Те бяха безценнни, безсрамни и в същото време будеха умиление. Точно каквото беше нужно за страховта, фантастична литература, помисли си той.

Куп погледна Лекси. Дори под очилата ѝ тойолови малките бръчици между очите ѝ и загриженото ѝ изражение.

— Рики, у теб ли са бижутата на двете дами? — попита Куп.

— Може би.

Лекси скочи от мястото си.

— Чух достатъчно. Някой от вас спомня ли си, че тези вещи са крадени? Крадени! Освен сватбения пръстен на баба ми. — Тя крачеше

напред-назад пред тримата, критикуваше ги под носа си и изведнъж спря. — Силвия, ти взимаше уроци по компютър, нали?

Силвия кимна.

— Да, и съм доста добра!

— Бабо, нещо ми подсказва, че и ти вече знаеш повече, отколкото ми казваш, права ли съм?

Шарлът отмести поглед.

— Може би.

— Двете ходехме в магазина на Епъл. Но Шарлът обичаше да прекарва времето си с теб и не искаше да те обиди — усъдливо се намеси Силвия.

— И на мен ми харесваше времето, в което бяхме заедно — каза Лекси с по-мил тон. — Но можехме да го посветим и на нещо друго.

Шарлът кимна и погледна с обич внучката си.

— Добре, ето какво ще направим. Вие двете компютърни гении ще започнете проучване. Ще откриете наследниците на семейство Ланкастър, ще им върнете бижутата и да се надяваме, че няма да предявят обвинения срещу осемдесетгодишни хора. Ясно? — Лекси изгледа всеки от тях поотделно.

Те смирънкаха нещо недоволно, но никой не прегърна идеята. Концентрираха се върху последната фраза.

— Не мога да отида в затвора! — извика Шарлът и се хвана за гърдите.

— Успокой се! — каза Куп.

— Никакви преструвки по отношение на здравето ти! — разяри се Лекси.

Куп стана и прегърна Лекси през рамо. Възхищаваше се на начина, по който владееше емоциите си през цялото време.

— Спокойно. Всъщност вече проучих и имам добри новини. Първо, не могат да носят отговорност поради давност.

Всички отпуснаха рамене с облекчение.

— Куп, благодаря ти!

Топлата усмивка на Лекси разтопи сърцето му. Тези негови чувства към нея щяха да го довършат.

— Няма защо. И второ, семейство Ланкастър нямат пряко потомство.

— Значи можем да задържим бижутата? — извикаха в един глас Шарлът и Силвия.

Рики замълча. Куп знаеше, че той се интересува единствено да не се разкрива миналото му. Не бяха подхващали този въпрос. Още.

— Не, не можете! — отговори Лекси. — Тези вещи не ви принадлежат — каза тя, видимо изнервена.

Куп се намеси още веднъж.

— Семейството е основало една фондация на името на Харолд Ланкастър, която събира средства по програми за превенция на детската престъпност и за осигуряване на стипендии за онези, които искат да получат образование в колеж. Ако продадете бижутата, ще можете да дарите парите за добра кауза. Поне ще отидат там, където собствениците са искали.

— Но как ще ги продадем публично, без да обясним откъде ги имаме? — обади се най-сетне Рики. Защото усети заплаха за личните си интереси.

На Куп му хрумна една идея.

— Лекси, може ли да поговорим за минутка?

Лекси хвърли три предупредителни погледа.

— Внимавайте! — каза тя и го последва в кухнята. — Какво има?

Той поглади косата ѝ.

— Добре ли си? — Не можа да се въздържи да не я попита.

Тя кимна.

— Дишам дълбоко — пошегува се тя.

Но той виждаше напрежението и разочарованието, изписани на лицето ѝ.

— Почти свърши — успокои я той. — Мислех си, че мога да се свържа с фондация „Ланкастър“ и да им кажа, че съм проучил историята на пръстена, който притежавам и съм разбрали, че им принадлежи. Ще им кажа и че съм открил останалите бижута от комплекта и искам да им ги върна, при условие че няма да задават никакви въпроси за предишните собственици.

Лекси се замисли.

— Това може и да проработи. Не знам как ще ти се отблагодаря заради тях.

— Правя го заради теб.

Тя прегълтна тежко.

— Знам. Оценявам го.

— Не искам да го оценяваш, Лекси. Искам да...

— Ей? Тук ли ще стоим цял ден? — изрева Рики от съседната стая. — Тези откачалки ме заплашват!

Нишо лично не може да се обсъжда точно сега, помисли си Куп ядосан. Освен това забеляза, че Лекси прие прекъсването с облекчение.

— Да идем да им кажем — предложи той и излезе от стаята, без да я погледне.

Обясни им, че ако фондацията приеме бижутата без повече въпроси, ще се отърват. Но ако решат да повдигнат въпроса къде са били досега, Куп нямаше да може да направи нищо.

Лекси настоя да заведе баба си и Силвия вкъщи и така щеше да се измъкне от обсъждане на нерешените проблеми между нея и Куп.

Бягството беше нещо, което Лекси отлично владееше.

На следващия ден Куп се отби във „Винтидж бижута“, за да вземе гривната от Рики. С доста разправии той се съгласи Куп да го придружи до банката, за да я вземе от трезора заедно със сватбения пръстен на Шарлът. С пълния комплект бижута Куп се свърза с президента на фондация „Ланкастър“, обясни му ситуацията и той я прие с възторг. Куп предаде вещите и официално се отърва от пръстена.

А какво да прави с Лекси?

За това нямаше лесен отговор.

Не ѝ се обади. Тя знаеше, че има какво да ѝ каже. А той знаеше, че тя не иска да го чуе. Освен това у нея беше проектът за сайта му, така че тя беше на ход.

Така трябваше да стане.

Колкото и да не му харесваше.

Той се обади на Шарлът, за да ѝ каже, че халката ѝ е у него. Тя естествено го покани на вечеря, но той отказа. Беше чакала петдесет години да си я върне, информира го тя, така че можеше да изчака още малко до следващата му среща с Лекси.

— Стара лисица — измърмори той.

След като мистерията с пръстена беше разкрита, Куп прекара следващите четири дни в офиса си, за да навакса с работата. Беше му трудно да се концентрира, но още по-трудно беше да се прибира в празния апартамент.

— Няма да повярваш! — възклика Аманда от другата страна на бюрото му.

— Казвай — разсеяно я подкани той.

— Обадиха ми се от фондация „Ланкастър“.

Куп наостри уши и вдигна поглед от компютъра.

— Знаех си, че това ще привлече вниманието ти. — Тя доволно се усмихна.

Аманда му се беше ядосала, като ѝ призна неофициално, че е върнал бижутата, но ѝ отказа правото да отрази новината в рубриката си. Куп разбираше, че с тази новина ще направи удар. Той също. Но бе избрал да защити Шарлът и Лекси. Нямаше да си прости, ако разкриеше информацията.

Но вечер пишеше на компютъра си романизирана версия на събитията, като промени имената. Това беше най-добрата му творба досега.

— Хей, събуди се! — Аманда щракна с пръсти пред лицето му.
— Къде се отнесе? Както и да е. Фондацията иска да продаде на търг бижутата, които ти върна. Изглежда имат голяма нужда от пари. Организират търгове, за да събират средства и да привличат внимание към каузата си. И искат да ми дадат изключителни права да отразявам събитието! — сияеща обясни тя.

— Това е фантастично! Видя ли? Сега можеш да си направиш репортажа и то от по-добър ъгъл и да ми простиш, че не ти позволих да пишеш досега.

— Не бързай толкова.

Нешо в тона ѝ привлече вниманието му.

— Какво искаш? — предпазливо попита той.

— Фондацията ми постави условие. — Тя го погледна прямо.

Желязната решителност, която видя в погледа ѝ, го притесни.

— Това какво общо има с мен?

— Искат ти в качеството си на най-желания ерген да водиш събитието.

— В никакъв случай!

Тя плесна с ръце.

— Моля? Стига бе! Много си ми нужен. Доведи си някое гадже.

— Реши да го примами тя.

— Нямам гадже — измрънка той.

Тя повдигна вежди.

— Значи слуховете в блога са верни? Между теб и Лекси всичко е приключило?

Той стисна зъби. Беше се постарал да не обръща внимание на блога, който следеше всеки ход в техните отношения. Но когато някой му навреще фактите в лицето, нямаше избор. Трябваше да ги приеме, както и истината.

— Не е приключило.

— Тогава покани я на търга. Също и баба й! Просто присъствайте!

— Какво знаеш за баба й?

Аманда отмести поглед.

— Нищо. Просто дочух редакторът да говори за снимката с целувката. Моля те! — Тя отново плесна с ръце.

Куп тежко въздъхна.

— Е, добре. Ще дойда.

— А Лекси?

Той поклати глава. Аманда беше безмилостна.

— Дали ще дойде, или не, това ще реши само тя.

Той единствено можеше да я покани.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Лекси мразеше банките. Беше съвсем сигурна, че това се коренеше в детството ѝ и инициативата „Водете дъщеря си на работното си място“. Тогава двете със сестра ѝ прекарваха деня в офиса на баща им. Маргарет обичаше да се надпреварват кой ще изпълни по-добре дадена задача. Лекси дори не се опитваше да спечели. Винаги бе искала да е някъде другаде, за предпочитане на открито, където да усеща вятъра по лицето си и да диша свеж въздух. Но ето я сега, доброволно застанала пред вратата на клон „Ню Йорк Сити“, където работеше баща ѝ.

Не можеше да си наложи да влезе.

След признанието на баба си Лекси ходеше като в мъгла и се опитваше да си намери място. Няколко пъти отиде до Емпайър Стейт Билдинг, за да търси отговори сред облаците. В много отношения объркването ѝ беше разбираемо. Каквото и да бе направила Шарлът като младо момиче, то не би трябало да засяга Лекси като голям човек. От друга страна, през по-голямата част от живота си тя се бе опитвала да подражава на баба си.

Шарлът живееше по свои правила, без да се съобразява с ничие мнение. Тъкмо от това толкова се бе възхищавала Лекси. Това беше боготворяла. Или, както се бе изразил Куп, с това оправдаваше избора си. Но след разкритията, които направи Шарлът за обирите, особено за последния, Лекси реши, че трябва да се замисли за житетийския си избор. Признанието на баба ѝ я бе накарало да се вгледа по-дълбоко в самата себе си.

Естествено главната причина за това беше Куп.

Изпитвам нещо повече към теб, Лекси.

Тези думи още продължаваха да се въртят в мислите ѝ. Да вълнуват сърцето ѝ.

Страхуваше се да му даде възможност да отиде по-далеч и да ѝ признае любовта си. Той я познаваше по-добре, отколкото тя самата себе си. Разбираше отношенията в семейството ѝ.

Нали тъкмо той ѝ подсказа, че с баща ѝ имат много общи черти на характера, а тя години наред си бе мислила обратното. И ето я сега, за първи път искаше да се сближи повече с него. Да признае, че е била прекалено инатлива и се надяваше да получи от него същото признание. Опитваше се да разбере как биха се развили отношенията им нататък.

Лекси приглади белите си панталони и пооправи копринената ризка с къси ръкави — дрехи, избрани, за да изразят уважението ѝ към баща ѝ и работата му. Пое си дълбоко въздух, готова да влезе с надеждата, че той ще оцени жеста ѝ — да захвърли дългите поли и многобройните гривни.

След няколко минути, настръхнала от надутия климатик, Лекси почука на вратата на офиса му.

— Изненада! — каза тя и се пъхна вътре. Трябаше да си уговори среща, но искаше да си остави вратичка, в случай че се откаже.

— Алексис, това наистина е изненада! — Той стана иззад бюрото си, което в спомените ѝ от детинство беше огромно и внушително. — Случило ли се е нещо? — побърза да попита той.

Тя не прие въпроса лично. Никога не бе отивала там „просто ей така“, а ако имаше избор, изобщо не отиваше.

— Майка ми добре ли е? — попита той.

— Добре е — побърза да го увери тя. — И аз съм добре.

Веждите му се повдигнаха от изненада. Той нямаше представа защо е тук.

— Надявах се, че ще можем да... поговорим.

— Разбира се. — Посочи ѝ място да седне.

Лекси се настани на един от големите столове и си спомни как като дете обичаше да си клати краката напред-назад, а Маргарет все ѝ напомняше, че една дама трябва да стои с кръстосани глезени и да не щурува като момче. По-важното сега бе, че Лекси си спомни за нещо приятно от посещенията на това място, което я изненада.

Пое си дълбоко въздух за кураж, преди да каже първото нещо, което ѝ дойде наум.

— Знам, че съм разочарование за теб — побърза да уточни тя, преди да се е изплашила.

Баща ѝ се сепна, поразен от изказането ѝ.

— Това е малко пресилено — каза той.

Лекси поклати силно глава.

— Не точно. Истина е. Аз не съм като теб, като майка ми или Маргарет. Не съм целеустремена, нито отدادена на нещо — поне не според твоите представи. Но имам своите успехи, ако успех означава да се издържа сам. Имам възможност да спестявам и да си организирам пътешествия, за да опозная света. И обичам онова, което върша. Искам да кажа, че наистина обичам дизайнерската си работа и различните клиенти, които срещам чрез нея. — Тя усети прилив на адреналин, докато описваше живота си от своя гледна точка.

— Алексис — започна баща ѝ, доста объркан.

— Чакай, моля те! Може ли да довърша?

Той търпеливо кимна. Това беше едно от положителните му качества.

— Също съм изключително почтена. Това е нещо, на което сте ме научили ти и мама, и се гордея. Не взимам на клиентите си повече пари, отколкото трябва, а бих могла. Те нямат представа колко време ми отнема един проект или едно актуализиране на сайт. Моята асистентка с удоволствие работи за мен, защото ѝ плащам добре и се отнасям с уважение към нея. А тя ми отговоря с най-доброто. И пак казвам, мога само да благодаря на теб и на мама, че сте възпитали у мен тези качества.

Тя погледна баща си, който прокарваше ръка през косата си.

— Аз... не знам какво да кажа.

— Сигурна съм. — Тя едва прегъръти, търсейки подходящите думи, за да му обясни. — Опитвам се да кажа, че може да не съм се вслушала във вашите препоръки за мен, нито съм правила нещата по вашия начин, но въпреки това имам успех. — Тя стисна още по-здраво дръжките на креслото. — Аз съм завършена личност — много повече от вас, ако не въразяваш да го отбележа — видяла съм повече свят. И съм постигнала успех по моя си начин. — Лекси вдиша дълбоко. — Съгласен ли си с това?

Той помълча няколко секунди, които ѝ се сториха цяла вечност, после бавно кимна.

— Да, съгласен съм. Никога не съм мислил за теб или за начина ти на живот по този начин.

Лекси се усмихна.

— Знам. Искам да ти кажа, че дойдох, за да разбера теб.
Той се наведе напред.

— Как така?

— Мисля, че с теб доста си приличаме — повече, отколкото си даваш сметка.

— Не съм си представял, че имаме общи черти, откровено казано. Затова, моля те, обясни ми! — Въпреки напрежението в стойката си и сключените на бюрото ръце погледът му беше открит. Любопитен. Приканващ.

Тези знаци вдъхнаха голяма надежда на Лекси.

— И двамата знаем какво е да растеш в дом, в който не е възможно да оправдаеш очакванията на родителите си и разочарованието им се просмуква във всичко, което кажеш или направиш — каза тя с разтурпяно сърце.

— Струва ми се, че е така — най-после каза баща ѝ. — Никога не съм гледал по този начин на нещата. — Той изглеждаше и звучеше поразен.

Нито пък тя, докато не се намери един мъдър човек да ѝ го каже.

— Сигурна съм, че не е било лесно да растеш с майка като Шарлът — каза Лекси и нервно изчака отговора му.

Но той кимна в знак на съгласие.

— Тя никога не се държеше съвсем като другите майки. Като почнеш от облеклото, та стигнеш до действията ѝ — това винаги ме е притеснявало. Чувствах се различен от нея и от останалите деца. Затова никога не исках да си водя приятели у дома. И колкото по-странно се държеше, толкова по-праволинеен ставах аз.

Лекси зяпна. Беше се надявала на разбиране. Никога не беше очаквала, че той ще изпадне в откровение. Че ще разрушчи преградата, която така и не бе успяла да прескочи като дете, и че ще ѝ позволи да надникне в душата му.

— Точно така се чувствах и аз — тихо каза тя. — Но в моя случай колкото по-строги бяха правилата и по-големи очакванията, толкова по-упорито аз се бунтувах срещу тях. Толкова повече исках да се освободя, толкова повече се нуждаех да бъда приета такава, каквато съм. — Тя си наложи да изкаже болезнените думи, които таеше дълбоко в себе си.

— Нещо, което така и не успях да ти дам — призна накрая баща й. — Защото у теб виждах прекалено много от майка си и си казах, че с мен е свършено. — Той се покашля. — Но ти надмина очакванията ми за приликата с баба ти. Всъщност понякога усещах поведението ти като назидание.

— Така си беше — призна тя. — Обичах да бъда като баба, защото така не се чувствах самотна. Така не се чувствах лоша, задето съм различна от теб, мама или Маргарет. — Тя прегълтна с буца в гърлото, несигурна дали е заради миналото, или заради бъдещите възможности.

— Спомням си колко ми беше трудно да израсна толкова различен от майка си. Не мога да повярвам как не забелязах, че ти причинявам същото.

По гласа му Лекси усети колко му е трудно да направи това признание. Но с тези думи той прекрачи една граница, което Лекси никога не бе си представяла, че е възможно.

— Мисля, че и аз можех малко да облекча живота ви — каза тя през смях.

Той се усмихна, но бързо върна сериозното си изражение.

— Въпросът е оттук накъде? — попита той неловко. Лекси въздъхна. Поне за нея отговорът беше ясен.

— Какво ще кажеш да вървим напред? — предложи тя.

Баща й стана и заобиколи бюрото.

Лекси се изправи, тръгна към него и за пръв път през живота си го прегърна сърдечно.

Тя знаеше, че трябва да благодари на Куп. Щеше да го изненада.

Ако въобще искаше да я чуе.

Лекси се прибра у баба си и завари Шарлът да пробва дрехи и да ги демонстрира из апартамента. Силвия седеше в хола и я консултираше за една небрежна, пурпурочервена рокля, която никак не подхождаше на цвета на косата ѝ.

— Тази ми е любима! — извика Шарлът. — Ти какво мислиш?

Силвия присви очи.

— Костюмът в слонова кост повече отива на кожата ти — каза тя и побърза да намигне на Лекси.

— По какъв повод е това ревю? — попита Лекси и се настани на стола.

Шарлът се завъртя в роклята си — доколкото можеше на тази възраст.

— Всички отиваме на галавечеря във фондация „Ланкастър“.

— Моля?

Силвия се пресегна за чаша вода и отпи гълтка, преди да обясни.

— Явно ще разпродадат бижутата, за да наберат средства, и организират голям купон.

Лекси присви очи, за да погледне по- внимателно двете бивши крадли, които се подготвяха за случая.

— Вие, двете, как се сдобихте с покани?

Шарлът се усмихна широко.

— От водещия, разбира се! Любимият ни ерген Сам Купър! — И тя взе да имитира удари по барабан.

Стомахът на Лекси се сви, като чу името му.

— Куп ви е поканил?!

Шарлът се наведе към Силвия.

— Мисля, че тя ревнува — престорено зашепна тя.

Въпреки абсурдната ситуация Лекси се изчерви.

— Не ревнувам.

— Е, няма причина, защото и ти си поканена!

— Да не би Куп да е идвал? — попита тя.

Силвия поклати глава.

— Тази прекрасна покана, написана на ръка, дойде по пощата. —

Шарлът посочи един голям плик на малката масичка.

Лекси взе плика и разгледа адреса.

— Хей, адресиран е до мен! — Тя погледна с укор към баба си.

— Да, но вътре пише, че има покани за нас трите, поименни!

— Нещо, което не бихте научили, ако не бяхте отворили моята поща — смъмри я Лекси.

— Незначителни подробности. Харесва ли ти тази рокля? — попита баба й.

Двете жени очевидно се бяха съзвели от разкритията за обира и от загубата на бижутата.

— Откровено ли? Харесвам те повече в слонова кост — дипломатично каза Лекси.

— Добре, така да бъде. Ако искаш ти вземи тази? — предложи баба й.

Лекси направо се задави.

— Не, благодаря.

— Само не ми казвай, че няма да дойдеш! Познавам те, Лекси Дейвис! Отбягващ Куп, откакто ни разкрихте.

Лекси завъртя очи.

— Ама какво всички все повтаряте тази дума „отбягващ“?

— Питаме дали те стяга челикът, скъпа — обади се Силвия.

— Пази се от тихите води — измърмори Лекси. — Отивам си в стаята. — Тя стана и тръгна към коридора.

— Да не би да казваш, че не отбягващ Куп? — Баба й се изпречи с дребната си фигура на пътя на Лекси.

От опит знаеше, че няма да се измъкне.

— Така беше, но вече не е. Доволна ли си?

— Още не. Какво ще облечеш на тържеството? — Шарлът измъкна една кърпичка от пазвата си и си издуха носа. — Купи си нещо ново. Нещо интересно. Подчертай гърдите си!

— О, боже! Вие, двете, внимавайте! — Лекси се стрелна край баба си и потърси спасение в стаята си.

Легна на леглото, сложи ръце под главата си и се загледа в тавана. Трябваше й не само нова рокля.

Трябваше да разговаря с Куп преди галавечерята. Не можеше да му каже онова, което искаше, на обществено място. А и не можеше да го види, преди да са изяснили нещата помежду си.

Беше се опитала да се свърже с него, след като излезе от офиса на баща си, но навсякъде стигаше до телефонни секретари и гласови пощи. Дори да не искаше да говори с нея, едва ли би я отбягвал. Което означаваше, че е зает с някой репортаж.

Не му остави съобщение, защото искаше да го чуе лично и да провери реакцията му. Не искаше да му дава време да обмисля или скрива чувствата си.

Така че трябваше да продължи да го търси.

Изчезването на една тийнейджърка ангажира полицията и пресата през по-голямата част от седмицата. Щом се освободи, Куп

веднага започна да се приготвя за търга, а не беше спал от дни. Не помнеше точно кога се е хранил. Момичето беше открито живо, но можеше да си представи каква психологическа травма е претърпяло.

Поне този търг щеше да го откъсне от тази ужасяваща история. Беше поканил и семейството си. Мат и съпругата му бяха заети, но за негова изненада баща му прие. Той бе намерил кой да го замества, а освен това си беше поканил и приятелка. Една вдовица, с която излизаше от известно време.

Куп се радваше за стария. Поне на един от тях да му провърви в любовта.

Куп също щеше да има придружител. От фондацията го бяха посъветвали да наеме охрана за продаваните вещи. Освен бижутата на Шарлът имаше и други вещи, затова бяха нужни поне двама охранители. Беше предложил на Сара. Тя пък беше поканила бившия си партньор Рейф Манкузо. Куп и Сара щяха да отидат заедно на събитието.

Куп се изкъпа, облече си наетия смокинг и когато застана пред огледалото да си сложи връзката, осъзна, че не се бе избръснал. Брадата му беше набола, но вече закъсняваše.

Събитието нямаше да започне без него.

Лекси и компанията ѝ пристигнаха половин час по-рано в къщата в Горен Ийст Сайд, където фондация „Ланкастър“ щеше да проведе търга. Лекси знаеше, че Шарлът и Силвия ще имат повече време да пийнат, но искаше да се види насаме с Куп.

Дъхът ѝ спря от красотата на къщата с мраморните настилки, пищните колони и големите огледала. Предметите бяха изложени в просторна зала, където щеше да бъде и коктейлът. В по-ранните часове гостите можеха да разгледат бижутата, да си запишат номерата им. Бяха поканени хора от елита на Манхатън и Лекси разпозна някои известни светски личности. Баба ѝ и Силвия бяха в залата за коктейли очевидно в най-добро разположение.

Лекси остана да чака в главната зала и често-често приглеждаше сребристия тоалет по бедрата си. Не се чувстваше удобно в лъскавата прилепнала по тялото рокля и обувките на висок ток, които

продавачката я беше придумала да си купи. Беше я посъветвала да замени очилата с лещи, за да се виждат очите ѝ.

Липсваха ѝ очилата, чиито рамки постоянно нервно посягаше да побутнне.

И въобще тази вечер все едно не беше тя, но поне изглеждаше на място. Което само по себе си беше постижение, помисли си Лекси.

Облегна се на една голяма мраморна колона и отпи от шампанското. Шумящата течност бързо стигна до празния ѝ stomах, а оттам — директно в главата ѝ. Минутите се низеха. Ако продължаваше да стои там с питие в ръка, щеше да е напълно пияна до пристигането на Куп.

Точно когато се канеше да потърси баба си, го забеляза. Никога не бе го виждала в официално облекло и мъжът в елегантния черен смокинг спря дъха ѝ. Умората, която бе изострила чертите му, и леко наболата брада подчертаваха сексапила му.

Тогава тя осъзна, че не е сам. Красива блондинка с широка, но изключително красива рокля стоеше до него.

На Лекси ѝ прилоша.

Искаше да се обърне и да избяга, но блондинката първа я забеляза и ѝ помаха. Тогава я позна.

Сара, помисли си Лекси с облекчение.

Другата жена дръпна Куп за ръката. Прошепна нещо в ухото му и посочи към Лекси.

Погледите им се срещнаха.

Тя все още трепереше и нервното напрежение в стомаха ѝ се засили, когато двойката тръгна към нея.

— Лекси — каза той с приглушен глас, като я погълщаше с помътнял поглед.

— Куп — едва разпозна гласа си тя.

— Лекси, не можах да те позная! — възклика Сара и я прегърна приятелски.

— Аз определено не те познах! — Лекси отстъпи назад и се възхити на поредната ѝ промяна.

— Между нас да си остане, но съм тук като охрана. — И тя потупа лекичко бедрото си. — Тук ми е оръжието — прошепна тя.

Това обясняваше свободната кройка на тоалета ѝ. Лекси се успокои, че двамата с Куп не са двойка. Пулсът ѝ бавно започна да

връща нормалния си ритъм.

Сара погледна към единия, после към другия.

— Аз изчезвам. Ще отида да се обадя на работодателя си. Ще се видим по-късно. — Тя им махна и изчезна, като остави Лекси и Куп, които не откъсваха поглед един от друг.

— Здравей — каза тя и се почувства ужасно глупаво.

— Здрави и на теб.

Тя прегълтна с мъка.

— Трудно е да те открие човек.

— Не знаех, че ме търсиш. — Той не откъсваше поглед от нея.

Тя сви рамене.

— Не оставих съобщение, но... ето ме тук. Подраних. Заради теб.

Той се подпрая на колоната зад него.

— Така ли?

Тя кимна.

— Защо? — попита я той. — За какво имаш да говориш с мен, красавице?

Гласът му изхриптя. Близостта му и познатото ухание събудиха чувствеността ѝ.

— Оставихме нещата недоизяснени.

— И?

Явно прехвърляше всичко в нейни ръце, не, че го упрекваше.

— Доста мислих след последната ни среща. За онова, което каза и направи. Както и за мен и всичко, което научих. — Тя облиза устни и усети вкуса на шампанско. — Видях се с баща ми.

Очите му се разшириха.

— Е, това вече е изненада. Какво стана?

— Имаме известен прогрес благодарение на теб.

Двамата замълчаха. В главата на Лекси се въртяха думи, които искаше да изрече, но чувствата я завладяха и не можеше да формулира мислите си.

— Нещо друго? — подкани я той с дълбок, подканващ глас.

— Липсваше ми — призна тя, като прегълтна гордостта си, но даде воля на сърцето си.

Какъв напредък, помисли си Куп.

— И ти ми липсваше.

— И... — започна тя. После замълча.

Сърцето му замря, докато я чакаше да продължи.

— И аз изпитвам нещо повече към теб, Куп — каза тя и си пое дълбоко въздух. — Обичам те.

Най-после.

Той ѝ се усмихна.

— И аз те обичам.

Наведе глава и я целуна по устните. Тя се отдели от него само за да остави чашата шампанско на близката масичка, и като се върна, прегърна го през врата и го целуна.

И той почувства, че тя повтаря тези две думички отново и отново с устни, с езика си. После леко се отдръпна и допря чело до неговото.

— Още не съм приключила — каза тя с дрезгав глас.

— Тогава не спирай!

Тя се разсмя.

— Искам да кажа, че не съм приключила с обясненията.

Той пусна ръце по бедрата ѝ и кимна с разбиране.

— Можем да поговорим по-късно. — Точно сега имаше нужда да остане насаме с нея, а не да стои на обществено място.

— Има един дрешник, който не се използва през лятото — каза тя, прочела мислите му.

— Откъде знаеш какво си мисля? — попита той удивен, но не изненадан.

— Вече ти казах, че дойдох по-рано. Имах време да поразгледам наоколо — каза тя с блеснали в очакване очи.

— Покажи ми го? — Той погледна часовника си. — Бързо. Имам само двайсет минути.

И имаше намерение да използва всяка от тях.

Куп сграбчи Лекси за ръката. Тя го поведе зад ъгъла през един празен коридор към двукрилата врата на дрешника.

— Ето го. Чух хора от персонала да казват, че ще го оставят отключен, ако се наложи някой да остави багаж. — Завъртя топката и вратата се отвори. — Voila^[1] — каза тя и се пъхна вътре.

Той светна лампата, затвори вратата с крак, заключи я и взе Лекси в обятията си.

Не можеше да откъсне поглед от красивото ѝ лице, докато вдигаше роклята ѝ нагоре и пускаше ръката си между бедрата ѝ.

Лекси отмества глава назад и простена:

— Боже, колко ми липсваеш!

Той съмъкна бикините ѝ надолу по дългите ѝ сексапилни крака и ги дръпна през еротичните токове на обувките ѝ, след което ги пъхна в джоба на сакото си.

— Невероятна си! — каза той и продължи да обсипва лицето и шията ѝ с целувки.

— Толкова си секси, особено това тук! — И тя потърка с длан наболата му брада.

Куп можеше да продължи да гледа лицето ѝ цяла вечност, но осъзна, че времето лети. Трябваше да приключи, преди да ги потърсят. Пъхна ръка между телата им и палецът му стигна до топлата влажна гънка. Лекси се изви, за да му осигури достъп, и той плъзна пръста си навътре.

Лекси нададе по-силен вик и той го заглуши с целувка, докато продължаваше да я възбужда. Тя дишаше тежко в ухото му, насырчаваше го да се движи по-бързо и по-дълбоко и той го правеше, като същевременно описваше малки кръгчета с палеца си. Тялото ѝ затрепери, той натисна по-силно върху най-чувствената ѝ точка.

Лекси нетърпеливо хвана панталона му и с треперещи ръце го разкопча.

— Полека — прошепна той. — Дай на мен! — Разкопча копчето, дръпна ципа, панталонът се свлече на пода и той освободи единия си крак от крачола.

Хвана я за хълбоците и тъкмо се канеше да я вдигне, изведнъж тихо изруга.

— Какво става? — попита изненадана Лекси.

Погледна я в очите и тя забеляза съжалението и истинското му разочарование.

— Нямам кондом.

Някога Лекси би спряла дотам. Но това беше Куп, мъжът, когото обичаше. На когото се доверяваше. Усети, че се усмихва.

— Е, имаш късмет — на хапчета съм.

Осъзна какво означаваше това изказване, хвана пениса му в ръцете си, докато изтръгна стон от Куп.

— Лекси... — Прозвуча едновременно като предупреждение и като молба.

— Всичко е наред, Куп. Проверявам се всяка година. Последният път беше миналият юни. Оттогава не е имало друг.

— Не заради това. Щом позволяваши, вярвам ти.

— И при мен е така — тогава какъв е проблемът? — попита тя.
Той впи любопитен поглед в очите ѝ.

— Чудя се защо напоследък все слушам за някакви си хапчета?

Инстинктът му на журналист не го напускаше и в най-неподходящите моменти, помисли си Лекси, и разбра, че го обича още повече заради това.

Поклати глава и го стисна здраво с ръка.

— Сега ли искаш да ти отговоря? — Тя размаза капчицата слуз с палеца си.

Той хвана бедрата ѝ, вдигна я във въздуха, докато краката ѝ не обгърнаха кръста му. Куп я подпра на стената. Лекси притвори очи, насочи го с ръката си и му помогна, като се отпусна върху твърдия му пенис.

Беше толкова гореща. Влажна. Толкова влажна и пламенна. Беше ѝ липсал, искаше го и току-що му бе признала за любовта си. Имаше нужда от него.

Той явно знаеше това. Наблюдаваше я, докато я изпълваше бавно, с любов, докрай. И тя почувства допира на плътта му в тялото си.

Наистина го почувства както никога преди. Не можеше да си представи, че след него може да има друг. Сграбчи го за косата, дръпна главата му към себе си и страстно го целуна. Той ѝ отвърна със същото, докато продължи да се движи все по-дълбоко.

Лекси стенеше, притискаше се към него. Той се отделяше от нея и после тласкаше още по-навътре, навън и навътре, навън и навътре, докато я доближаваше до кулминациите и бедрата ѝ станаха хълзгави.

Като се опита да се намести, телата им се долепиха още поплътно. Тя стигна до оргазъм, тялото ѝ се разтърси и неволно извика.

— Дръж се — каза ѝ Куп и я повдигна, за да намести по-здраво краката ѝ. Бе усетил точно в кое положение ѝ достави най-голямо удоволствие и отново го постигна. Пред очите ѝ засвяткаха звезди. Той повтаряше това движение отново и отново, докато я докара до върха.

Тя изпусна вик и той покри устата ѝ с ръка, но продължи да движи бедрата си, докато самият той нададе тих стон и постепенно движенията му утихнаха.

Не беше сигурна колко време останаха така, вкопчени един в друг, опитвайки се да си върнат дъха. Накрая тя дойде на себе си.

Въздъхна дълбоко и му се усмихна.

— Куп?

— Хмм?

Явно още не беше готов да произнесе нещо членоразделно.

— Ела с мен в Австралия — каза тя и се ужаси от неволно изпуснатите думи.

---

[1] Voila (фр.) — ето. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Куп мълчаливо вдигна панталона си, докато Лекси оправяше роклята си.

— Имаш нещо, което ми трябва — бързо каза тя иззад него.

Той измъкна бикините от джоба на сакото си, потърка с пръсти меката материя, преди да ѝ ги върне.

Думите ѝ увиснаха между тях.

— Не знам какво да кажа.

— Тогава направи това, което са ме учили родителите ми — не казвай нищо! — Гласът ѝ се стегна от обида и разочарование.

Наистина ли се беше надявала, че ще зареже целия си живот и ще тръгне на някое от нейните пътешествия, чудеше се той.

Тя не го канеше на обикновена ваканция и двамата бяха наясно с това. Твърде много неща имаше между тях, за да говорят за еднократно преживяване. Това беше сериозно обвързване.

Той я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Леке, аз работя тук. Не мога просто да стана и да замина, когато ми хрумне — опита се да обясни той.

— А, значи твоето „обичам те“ дойде с очакването, че аз изведнъж ще пожелая да се откажа от всичко в живота си и да се установя?! — недоумяваше тя.

Той стисна зъби, като усети, че този спор няма да доведе до никъде.

— Да не би твоето признание да дойде с друго очакване — че ще хукна при първо повикване?!

Очите ѝ се наляха със сълзи, което сви стомаха му на топка.

— Мога да те цитирам: „Това си е моето занимание“. Знаеше какъв ще е отговорът ми.

Да, знаеше го.

Тя избърса очите си.

— Точно както историята за баба ми — знаех, че ще я напишеш по един или друг начин.

— И нямаш нищо против?

Тя поклати глава.

— Още не знам. Но съм се примирила. Защото е част от теб. Забелязах, че тази история те подпали, а и ще бъде добре за кариерата ти. Така че, не, нямам нищо против.

Той дълбоко въздъхна.

— Лекси...

Тя пооправи косата си с ръка, но все още си личеше, че е била много целувана, а и нещо повече.

— Трябва да призная, че не бях го обмислила, преди да те поканя, но сега ми се струва добра идея. Можеш да пишеш там. Да се освободиш от изтощителното ограничение на новините. Можеш да изучаваш света, да наблюдаваш пъстротата му! — В гласа й се долови вълнение, а лицето й порозовя. — Представи си как ще се отрази това на творческия ти процес.

Думите й го впечатлиха. Но същевременно доста го стреснаха. Той повдигна вежди.

— А творческият процес ще плаща ли сметките? — попита той много по-предпазливо, отколкото възнамеряваше.

— Можем да разберем — отвърна му тя.

Главата му започна да тупти. Може би едно питие преди този загубен търг щеше да е добра идея.

Куп погледна часовника си. Трябваше да се появи при организаторите от фондация „Ланкастър“ половин час преди началото на търга. Вече закъсняваше.

— Няма да те задържам. — Тя се отдръпна. — Аз ще изляза първа. Трябва да се отбия в тоалетната, за да се освежа. — Лекси тръгна към вратата и изскочи през нея, без да поглежда назад.

— Е, това мина добре — измърмори той и се почувства като безцеремонен гаднjar.

Но дали наистина се беше надявала той да преобръне целия си живот заради нея?

Защо не? Тъкмо това той очакваше и от нея. Не го беше казал направо, но личеше от светкавичния му отказ.

Нямаше решение, но имаше търг, който трябваше да води. Зачуди се дали Лекси щеше да остане за събитието, или щеше да си тръгне и да го остави сам сред тълпата.

Лекси тръгна направо към дамската тоалетна. Озова се пред огледалото, подпряла глава в ръце, опитвайки да се съвземе, преди да се върне към действителността.

За няколко кратки минути бе имала всичко, което никога бе искала, и после в типичния си стил нейната импулсивност бе разрушила всички шансове. Естествено, че искаше Куп да пътува с нея, но можеше да му предложи идеята по по-подходящ начин. Вместо това остана сама.

Добре тогава. Тялото ѝ още тръпнеше от секса в дрешника. Погледна се в огледалото.

— Супер! Само на какво приличам! — измърмори тя, докато се взираше в устните без червило и размазания грим по лицето.

— Мога да ти предложа моите гримове! — приближи се Сара.

— Не те чух да влизаш.

Другата жена сви рамене.

— Ами, тук съм.

— Аз също.

— Какво стана? — попита Сара и отвори златистата си чантичка, за да извади гримовете си.

— Колко несъобразително, че не си донесох моите. — Лекси се усмихна от немай-къде и започна да поправя щетите по лицето си, нанесени от сълзите ѝ и брадата на Куп.

— Добър слушател съм — настояваше Сара.

Лекси въздъхна.

— Не съм избягала, ако това си мислиш. Всъщност тъкмо обратното. Предложих на Куп да дойде с мен в Австралия. — Тя срещна погледа на Сара в огледалото.

Тя бавно подсвирна.

— Не ти липсва смелост.

— Но ми липсва мозък. Изплаших го до смърт. — Лекси си сложи пудра под очите и руж на лицето.

— Куп е такъв традиционалист, че направо да полу值得一еш. Обича си удобствата.

— Тогава как си обясняваш привличането му към мен? — попита Лекси и прегълътна напиращите сълзи.

Беше си обещала никога да не допуска мъж да я нарани, както бе направил Дрю. Но хлътването по Куп ѝ причини още по-тежка болка. Защото го обичаше много повече.

Сара поклати глава.

— Това е химия — няма обяснение. Трябаше да се досетя.

Лекси я погледна с любопитство.

— Звучи ми сякаш говориш за определен човек.

Сара повдигна рамене.

— Не обсъждаме мен, забрави ли? Говорим за теб. И Куп. Когато те предупредих да не го нараняваш, не съм си и помисляла, че може да ти свие номер. Съжалявам.

Лекси повдигна ръка и после я пусна безпомощно надолу.

— Истинската любов никога не протича гладко.

— Така ли било? — попита Сара.

— Това се отнася за мен. Куп каза същото нещо. Докато аз всичко провалих.

Сара ококори очи.

— Човек не си тръгва от любов. Освен ако не е от моето семейство — разсмя се тя. — Лекси, какво искаш от живота, ако не възразяваш да те попитам? Искам да кажа, къде виждаш себе си след пет или десет години?

— Не знам. Никога не съм гледала толкова напред.

Сара погледна часовника си.

— Търгът започва сега. Трябва да вървя, но мога ли да ти дам един съвет?

Лекси кимна.

— Обмисли нещата. Преди да е станало прекалено късно.

Куп изчака още няколко минути да се овладее, преди да излезе от дрешника. Отби се в тоалетната. После тръгна да се обади на организаторите, за да го инструктират за ролята му. Те си имаха специалист по търговете, така че Куп трябаше само да чете описанията и да остави професионалистът да си върши работата.

Забеляза Аманда, която говореше с участници в търга. Изглеждаше красива както винаги и направо лиги ѝ бяха потекли от

перспективата да е единственият журналист в залата. Той ѝ махна и продължи да оглежда съbralото се множество.

Влезе Сара, която оглеждаше с бдителен поглед наоколо. За света изглеждаше като жена, която търси някого. Явно доволна от видяното, тя се отправи към бара, за да си поръча обичайната сода с лимон.

Бащата на Куп стоеше настрани с приятелката си Фелиша. Куп я хареса — брюнетка, доста по-едра от дребничката му майка, но изражението ѝ силно напомняше нейното, когато беше до стария. На лицето ѝ бе изписано обожание.

Джак Купър явно бе срецнал някого, който се вълнува от него. А щом Джак я бе довел тук, значи и той изпитваше същото. Куп се радваше за него и тръгна да се запознае с жената, която най-после бе успяла да събуди баща му от дългата кома.

Докато се представяха и бъбреха, Куп се оглеждаше наоколо за Лекси, защото страшно му се искаше да сподели този важен момент с нея.

Но не я виждаше никъде.

— Къде е твоята дама? — попита го Джак, сякаш прочел мислите му.

— Сара е на бара. — Куп тенденциозно се направи на разсейн.

Джак погледна към тавана.

— Наистина ли аз съм го отгледал?

Фелиша се разсмя.

— Може би иска личният му живот да си е лична работа. Ще отида да се освежа — дипломатично каза тя.

Куп поклати глава.

— Остани, моля те!

Баща му го погледна с благодарност.

— Виж, Лекси е тук. Имахме малък спор и вероятно ще се забави за малко, докато се пооправи — призна си той.

— Продължаваш ли да се инатиш? Продължаваш да настояваш, че не можеш да бъдеш с жена, която обича да пътува?

— Тя ме покани да замина с нея. — Като си спомни за предложението, Куп пак поклати глава.

— Това е чудесно! — Джак го погледна в очите и разбра отговора му. — Казал си не! Ти, кучи сине!

— Значи аз съм лошият? Моят живот е тук. Имам стабилна, успешна работа. Жилище.

Тогава защо му беше толкова пусто? Как така се оказа, че всичко, което притежаваше, му беше недостатъчно?

— Ако извадиш късмет да срещнеш любовта, не трябва да бягаш от нея — настоя баща му. И за изненада на Куп той хвана ръката на Фелиша.

Куп огледа банкетната зала, блъскавите полилеи и елитното общество наоколо, но искаше да види само една жена. Онази, която го подлудяваше.

— Нормално ли ти се вижда да няма собствен дом? — попита Куп с тих, но твърд глас.

Джак сви рамене.

— Това не означава, че не може да го има. Или че няма да го има в бъдеще. Значи си няма дом. Ти предложи ли ѝ твоя? — попита баща му.

Не беше го направил. Не и точно с тези думи.

— И двамата си мислехме, че има само един изход.

— Хмм. Чудя се защо не искаш да заминеш с момичето на мечтите си. Чакай да помисля. Ще имаш повече време да пишеш. Но няма да имаш извинение, ако се провалиш. — Джак се опита да натрие носа на Куп с единственото нещо, което синът му не можеше да понесе.

— Не сега — предупреди го Куп.

— А кога? Наистина ли си мислиш, че ме интересува дали не можеш да бъдеш ченге заради травмата в рамото? Или че бракът ти се провали, защото имаше невярна съпруга? Нито едно от тези неща не е важно за мен, но ти си толкова упорит, че не искаш да го видиш.

Куп разтърка врата си. Той чу баща си. Дори знаеше, че има право. Може би все пак беше време да премисли бъдещето си.

Лекси знаеше, че Куп има работа тази вечер. Не му трябваше още лична драма преди търга, а и тя искаше време да помисли. Затова отиде да разгледа бижутата. Искаше да види онези от тях, които баба ѝ и приятелите ѝ бяха крили с години.

За нейна изненада се оказа трудно да стигне до тях. За бижутата, които винаги бе смятала за грозни, получаваха доста внимание. Което е добре за фондацията, помисли си тя. Вероятно това означаваше, че някой ще наддава за тях. Много жалко, че не можеше да си позволи да откупи колието за баба си, но бижутата струваха много повече от една къща.

Още не бе видяла баба си и Силвия, но се надяваше да стоят далеч от неприятности.

Огледа се. Сервитьорите предлагаха шампанско, приемаха поръчки за питиета и ги изпълняваха. Лекси си взе една чаша с пенливата течност и изчака възможност да се доближи до изложените бижута.

Поогледа гостите. Една красива блондинка, която й заприлича на телевизионна журналистка, мина край Лекси и изключително я впечатли с червената си рокля.

Жената забеляза погледа на Лекси и се усмихна.

— Познаваме ли се? — попита я тя.

Лекси се разсмя.

— Сторихте ми се позната. Може би от телевизията? От новините?

Жената поклати глава.

— Ласкаете ме. Аз съм от екипа зад кулисите — Аманда Никълс, моден редактор в „Дейли Поуст“.

Лекси се изненада.

— О, значи работите с Куп! Аз съм Лекси...

— Лекси Дейвис, знам. От вестниците. Споменават ви в „Ергенски блог“ — каза Аманда.

Лекси завъртя очи.

— Не ми напомняйте.

— Мисля, че рубриката е много мила. Поне по отношение на сватосването. — И Аманда й се усмихна. — Кажете, забавлявате ли се тази вечер?

— Да — изльга Лекси. Не би разкрила проблемите си пред някоя непозната. — Надявах се да хвърля един поглед на бижутата, преди да ги продадат и да изчезнат завинаги.

Аманда кимна.

— Мисля, че мога да ви помогна с това. — Тя хвани ръката на Лекси и я помъкна към масата. — Извинете — каза тя, разбутвайки хората, които си говореха там.

Най-накрая Лекси получи последна възможност да види пръстена и колието, които Куп бе върнал на собствениците им. Още ѝ се струваше странно, че колието, което баба ѝ носеше по халат, сега се продаваше за цяло състояние.

Тя поклати глава, удивена, преди да се обърне към Аманда.

— Благодаря. Наистина бях любопитна.

Светлините затрепкаха и един глас съобщи по микрофона, че търгът започва след пет минути.

— Госпожо, нося ви питието — каза един сервитьор на Аманда, като подаде чаша червено вино от един поднос.

Аманда поклати глава.

— Съжалявам, но не съм поръчвала нищо.

Той наклони глава настрани.

— Е, някой поръча червено вино. Реших, че сте вие.

— Аз не пия червено вино. Лекси? Ако искаш, вземи го ти.

Преди да успее да отговори, една жена с поднос, пълен с чаши с шампанско, се спъна и се блъсна в сервитьора. Червеният алкохол заля отгоре до долу красната рокля на Аманда. Чашите шампанско от подноса паднаха на земята, кристалът се изпотроши и шампанското се плисна навсякъде.

Аманда залитна назад и се спъна в масата с бижута, преди да успее да се задържи.

— Чакай да ти помогна — Лекси коленичи и посегна към купчината салфетки, които също се бяха разпилели долу. Докато се навеждаше, тя забеляза, че сервитьорът се пресегна, дръпна пръстена от масата и го пъхна в джоба си.

Тя премигна, асимилира видяното и незабавно се изправи и закрещя:

— Охрана!

Сервитьорът замръзна.

— Този човек взе пръстена! — изкрещя Лекси.

Той се обърна да бяга, но като разбра, че е обкръжен, сграбчи Лекси и я дръпна към себе си. Нещо остро се заби в кожата ѝ. Беше нож. Опрян в гърлото ѝ.

Куп мерна Шарлът и Силвия сред тълпата. Тази вечер не ги бе срещал и искаше да ги поздрави.

Те също го забелязаха и му махнаха.

Той наклони глава и си проправи път към тях.

— Дами, изглеждате изключително красиви тази вечер — каза им той.

Двете се изчервиха и запърхаха с мигли, доволни от комплиманта.

— Благодаря! Исках да си сложа червената рокля, но Лекси и Силвия не я одобриха.

— Приличаше на испанска уличница — обясни Силвия.

Шарлът я зяпна.

— Ами, истина е!

Куп се разсмя.

— Направила си съвършения избор — увери той Шарлът. — Чували ли сте нещо за Рики? — попита ги той.

Те отегчено се спогледаха.

— Не — отговориха в един глас.

Куп кимна доволен. Беше си помислил, че онзи мъж ще стои далеч от живота им, за да не се разчуе за миналото им.

— Виждал ли си Лекси? — попита Шарлът.

Куп поклати глава. Не, откакто бяхме в дрешника, но се съмняваше, че старата жена би одобрила това. Той се притесняваше, че е напуснала събитието сама, обидена от отговора му.

— Тъкмо се канех да ви питам същото. Ще ида да видя дали мога да я намеря, преди да е започнал търгът.

— Ще дойдем с теб — каза Шарлът.

С двете възрастни дами до себе си той премина през струпаното множество.

— Толкова се вълнувам да разбера къде ще отиде колието ми — прошепна Шарлът. — Надявам се да е при някой специален човек. А, ето я и Лекси! — Шарлът посочи към наಸъбралите се хора.

Куп се обърна и краката му се подкосиха, като забеляза сребристата рокля. За миг си спомни как я бе вдигнал, как телата им се бяха слели и как после я бе оставил да си тръгне.

Що за идиот беше той?!
Шарлът помаха на внучката си.
Само след секунда настъпи хаос.
Изпочупени стъкла.
Писъците на Лекси.

Куп, Шарлът и Силвия разбутаха тълпата и стигнаха до Лекси точно когато сервитърът я сграбчи през кръста с една ръка и опря нож в гърлото ѝ.

Чудеше се дали сънува, но явно не сънува. Прималя му, като забеляза паниката по лицето ѝ.

Куп се огледа за Сара и я видя бавно да си проправя път между вцепенените гости, но беше прекалено далеч, за да помогне. Рейф, бившият ѝ партньор, заобиколи от другата страна, но също не можа да стигне навреме.

Куп знаеше, че ако се намеси, нападателят ще забие ножа в гърлото на Лекси.

— Пръстенът е у него — подвикна Лекси на Куп.

— Млъквай! — Онзи я мушна с върха на ножа си. Тънка струйка кръв потече по врата ѝ.

Гърлото на Куп пресъхна.

— Как си представяш, че ще се измъкнеш оттук? — Той бавно направи няколко крачки към тях с вдигнати ръце, за да спечели време.

— Кой си ти, по дяволите? — попита сервитърът.

— Аз съм с дамата, която държиш. Сега се успокой — каза Куп и направи още няколко крачки напред.

Лекси не откъсваше поглед от него.

— Не се приближавай! — изкрещя нападателят.

Куп спря. Не можеше да даде знак на Сара и Рейф, но се надяваше, че имат време да се приближат.

— Просто ще изляза — каза сервитърът, без да отмества ножа — и никой няма да ме спре. — Той повлече Лекси със себе си към вратата.

Тя правеше ситни стъпки на високите си обувки.

— По-бързо! — изкрещя ѝ той.

Жivotът на Куп се скъси с няколко години. Не можеше да повярва, че тъкмо когато бе открил жена като Лекси, ще трябва да я

загуби завинаги. Ако се беше съгласил да замине с нея за Австралия, нямаше да остане сама и да бъде лесна мишена.

Мъжът стигна до изхода точно когато Сара се бе приближила от другата страна. Но преди тя да успее да реагира, похитителят бълсна Лекси напред, тя изкълчи крака си и се строполи на пода, а той се втурна нагоре по стълбите.

Сара измъкна пистолета изпод роклята си и хукна след него.

Рейф я последва, а Куп изтича към Лекси, коленичи и я грабна трепереща в прегръдките си. Вдиша познатия аромат, благодарен, че е жива и не е наранена.

— Сигурен ли си, че не искаш да заемеш мястото на брат си в полицията? — засмя се тя.

— Вече съм опитвал това — каза той.

Изненадана, Лекси вдигна глава и срещуна погледа му. В този момент Шарлът се хвърли към нея.

— Едва не те загубих! — изплака баба ѝ и я прегърна с крехките си ръце.

— Добре съм. Кълна се. Ще задушиш Куп. — Лекси се опитваше да разведри положението, но всички знаеха, че онзи беше на косъм да й пререже гърлото.

— Е, виждам, че знаеш как да раздвижиш едно тържество, млада госпожице! — каза Джак, като се приближи към тях.

Лекси не знаеше, че бащата на Куп е тук.

— Добре съм, господин Купър.

— Джак. А това е Фелиша — каза той и посочи към жената до себе си.

Лекси ѝ се усмихна и продължи с представянето:

— Бабо, това са бащата на Куп Джак и приятелката му Фелиша. Господин... Джак, това е баба ми Шарлът Дейвис и приятелката ѝ Силвия.

— Приятно ми е — каза Шарлът.

— На мен също — добави Силвия.

— Удоволствието е изцяло мое, дами.

Двете замълчаха.

Лекси присви учудено поглед. Сигурно бяха доста стресирани, за да не се впечатлят от бащата на Купър.

— Татко, да си виждал Сара? — попита го Куп.

Той поклати глава.

— Тя е опитен професионалист. Ще се справи — отговори Джак. Но задържа погледа си на Куп по-дълго и Лекси осъзна, че положението е сериозно.

В този момент полицията нахлу през вратата. Започнаха да разпитват свидетелите. Пристигнаха и лекари от Спешна помощ, които настояха да прегледат Лекси.

Чак тогава тя опира врата си и осъзна, че ѝ тече кръв. Премигна и изведнъж ѝ прималя.

— Ще остана с теб — каза Куп.

— Да отидем на по-спокойно място — предложи мъжът от лекарския екип.

Лекси се усмихна на Куп.

— Добре съм. Виж какво става, потърси Сара. Бабо, вие със Силвия елате да ми правите компания. — Тя си знаеше, че няма да искат да се отделят от нея.

Куп неохотно се отдалечи и отиде към другия край на залата. Тя се остави в ръцете на лекаря, който превърза врата ѝ и прегледа глезена.

Куп се върна точно когато беше приключил.

— Хванаха ли го? — попита Лекси.

— Още не — отговори Джак, който се бе присъединил към тях, и в гласа му се долови притеснение. — Сигурно сервитьорът е имал подкрепление, защото са притиснали Сара на покрива. Рейф закъсня за секунда и онзи я взе за заложница.

Лекси зяпна.

— Рейф е от специалните части и са повикали целия отряд — успокои я Джак.

Въпреки това тя поклати глава, изплашена за най-близката приятелка на Куп.

— Не съм сигурна, че мога да понеса повече — обади се Шарлът.

Колкото и да ѝ се искаше да остане с Куп, Лекси разбра, че трябва да отведе Шарлът и Силвия.

— Хайде, бабо! Ще ви прибера. — Лекси прегърна баба си през раменете.

— Ти си добро момиче. Чакай да кажа на Силвия — отговори баба ѝ.

— Бих ви изпратил, но трябва да напиша репортажа за вестника — каза Куп.

— Знам. А и Сара ти е много близка. Разбирам. И аз бих останала, но... — Тя показва с глава към възрастните жени.

— Трябва да ги отведеш оттук. И да си починеш. Ще дойда веднага щом се освободя — обеща ѝ той.

— Добре.

Какъв смисъл имаше да идва Куп, като вече ѝ бе казал, че не се интересува от живота, който тя му предлагаше?

В съзнанието ѝ изникна въпросът на Сара: „Къде се виждаш след пет или дори десет години?“.

Може би беше време Лекси да помисли върху това.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Лекси не спа дълго. Събуждаше се от кошмари за сервитьора и покушението. После не можеше да мигне от спомените за секса с Куп. Както и за недвусмислените му думи.

Наистина ли се бе надявала, че той ще зареже живота си, за да тръгне да странства по света?

Тъкмо това бе основният проблем. Колкото и да обичаше пътешествията, беше време да приеме реалността. Тя беше на двайсет и девет, имаше успешна кариера, значителна сума по сметка, възрастна баба и нищо друго свое.

Когато Шарлът си отидеше, какво щеше да ѝ остане? Какво очакваше от бъдещето?

Спомни си за Сара, която едва познаваше, но която веднага бе заковала проблема. Тя бягаше. А вече беше време да порасне.

Лекси се изкъпала, облече се и тръгна към кухнята. Баба ѝ седеше на масата все още по халат.

— Добре ли си? — попита я Лекси.

Баба ѝ кимна. Не скочи да я поздрави както обикновено.

— Аз трябва да те питам това.

— Добре съм. — Лекси опипа врата си. Беше сменила прекалено широкия бинт с по-тесен. Все пак имаше само драскотина, която щеше да мине за нула време.

— Голямо преживяване имахме миналата нощ. — Лекси си сипа чаша кафе и доля на баба си.

— Можехме да минем и без онзи с ножа — уточни баба ѝ.

Изглеждаше още по-стара.

И уморена.

Лекси докосна съсухрената ѝ ръка.

— Имаш ли новини от Куп? — попита я Шарлът.

Лекси поклати глава.

— Още не... чакай. — Тя изтича в стаята си, за да провери телефона. — Не работи.

Шарлът смръщи вежди.

— Наистина ще трябва да се откажеш от този досаден навик да не си зареждаш телефона.

— Знам. — Тя остави безполезната машинка на масата.

— Той не би ли дошъл направо тук, ако имаше новини? — попита баба й.

— Съмнявам се, че би искал да те събуди толкова рано. Прегледа ли вече вестника? — попита Лекси.

Шарлът поклати глава, тръгна към коридора, отвори вратата и се върна с вестника.

— Бях прекалено изтощена тази сутрин. Ето го. — Пльзна го по масата. — Кажи какво пише.

Лекси съмъкна найлона и прегледа първата страница. Забеляза заглавието на Куп. Надяваше се, че е потънал в работа, а не чака в някоя болница новини за Сара.

Запрепуска през редовете и изпита облекчение.

— Бившият партньор на Сара се е намесил и я е измъкнал — прочете тя. — Наранила си е коляното. Отново, както пише тук. Рисковете на професията, казват. Чувствам се ужасно! — Лекси знаеше колко обича професията си Сара.

— Горкото дете! — обади се Шарлът. — Трябва да изпратим цветя!

Лекси се усмихна на грижовната си баба.

— Непременно.

— Ами сервитьорът?

Тя продължи да чете.

— Партьорът на Сара Рейф Манкузо беше сериозно ранен, но животът му е вън от опасност. Чакай! Чуй това! Според полицията въпросният сервитьор се е окказал мъжът от серията обири, извършени напоследък по големи събития и колекционерски форуми в града. Свидетел го е разпознал и като шофьор, който бълснал пешеходец и избягал!

Шарлът възклика шокирана.

— Тук пише, че сервитьорът е знаел, че ако го хванат, ще бъде съден за убийство, затова в паниката си ме е похитил и е избягал. — Лекси пусна вестника.

— Боже мили!

Лекси кимна.

Двете замълчаха за няколко минути да осмислят новините.

— Трябва да говоря с теб — най-после каза Лекси.

— Аз също. — Баба й я погледна със сериозно изражение на лицето.

— Възрастта има предимство пред красотата — разсмя се тя.

Баба й също се изкиска.

— Добре. Първо аз. Ще бъде много глупаво от твоя страна, ако изпуснеш Куп. А моята внучка не е глупачка.

Лекси дълбоко въздъхна и кимна.

— Права си.

— Така ли? — изненада се Шарлът.

Лекси сви рамене и добави:

— Разбира се. Трябва да съм истинска глупачка, ако оставя Куп да си тръгне. Но съм жена в трансформация.

Тя разказа на баба си за предложението, което направи на Куп, като пропусна онази част съсекса.

— Изобщо не помислих за чувствата му или за неговия живот. Просто ги пренебрегнах. Не бях планирала да го питам. Просто се случи.

— И той не го прие добре, хм?

Лекси подпра брадичка на ръката си.

— Никак. Стигнахме до задънена улица и двамата се оттеглихме всеки в своя ъгъл. После онзи ме похити и видях живота си като на лента. Моят празен живот. — Тя дръпна една хартиена салфетка и започна да я къса на малки парченца. Не беше лесно да си признае грешките.

Шарлът се облегна назад върху възглавничката на стола си.

— Ако твой живот е празен, има едно просто решение. Запълни го! Моят живот беше пълен, но щеше да е още по-добре, ако дядо ти беше жив. Или ако си бях дала втори шанс — каза тя замислено.

— Съжалявам.

Шарлът поклати глава.

— Недей! Аз съм си минала по пътя. Но едно нещо запомни от мен. Живей всеки ден пълноценно! Прави така, че когато дойдеш на моите години и погледнеш назад, да не съжаляваш за нищо.

Лекси се усмихна.

— Мъдра жена си ти, бабо.

— Сега кажи ми онова, което не знам — подкани я Шарлът.

— Като начало ще трябва да направя някои промени. — Лекси въздъхна дълбоко. — И колкото и да ми харесва да живея при теб, време е да си намеря собствен дом.

Баба й облещи очи.

— Моето птиченце най-после ще отлети от гнездото! — Шарлът притисна ръце към гърдите си. — Мислех, че този ден никога няма да настъпи.

— Не си ли разстроена? Няма ли да имаш нужда от мен?

Шарлът махна с ръка, отхвърляйки тази мисъл.

Лекси стана от стола и прегърна баба си.

Изведнъж си представи живота без Шарлът и защитната мрежа, която пускаше около нея. Но вместо да се изплаши, усети трепетно очакване.

— А къде виждаш връзката между Куп и новия си дом? — попита я баба й.

— Не съм сигурна. — Лекси срещна изпитателния й поглед. — Но това решение е свързано с моето бъдеще. Независимо какво той ще реши.

Шарлът се усмихна.

— Толкова се гордея с теб!

Както винаги нейното възхищение и одобрение разтопиха сърцето на Лекси.

— Какво да кажа? Имам най-добрата учителка.

— Със сигурност.

Лекси изля недопитото си кафе в мивката, изплакна чашата и я сложи в съдомиялната машина.

— Трябва да изляза за малко.

Шарлът придърпа реверите на халата си:

— Къде? — попита я тя.

— Където отивам винаги когато трябва да помисля.

Лекси имаше планове за бъдещето. Куп трябваше да реши дали иска да ги сподели с нея.

Куп не можа да заспи. Беше пуснал статията си в сутрешния брой и се захвана с материал за следобедния. Беше звънял няколко пъти на мобилния на Лекси, но явно пак беше забравила да зареди проклетата машинка. А 6:00 сутринта беше прекалено ранен час да буди Шарлът.

От мига, в който сервитьорът бе опрял нож до гърлото й, той осъзна, че не може да живее без нея. Ако това означаваше да я следва по света, така да бъде. Поне щяха да бъдат заедно. Може би ако се откажеше от работата си, щеше да освободи творческата си енергия. Много се надяваше на това, защото спестяванията щяха да свършат и тогава как щеше да покрива сметките си.

Озова се на прага на вратата й с цветя в ръка. Шарлът му каза, че Лекси не си е вкъщи, и прие цветята с радост.

— Къде мога да я намеря? — попита Куп.

— Където винаги отива да поразмисли — отговори Шарлът.

— Нарочно ли ми даваш тази загадка? — попита я той.

Тя го щипна за бузата.

— Не, разбира се. Казвам само това, което знам. Ако си толкова интелигентен, колкото си мисля, няма да е проблем да я намериш.

Куп завъртя очи.

— Отивам! — Към единственото място на света, където би могла да бъде.

Лекси се настани на пода с гръб към витрината и панорамата на града. Навън валеше и малко хора искаха да гледат града през мъглата. За нея нямаше значение. Тя беше над облаците и това й стигаше.

Включи айпода си, пъхна слушалките в ушите и обръна вестника на страницата за недвижими имоти. Имаше голям избор. Апартамент или къща. В града или в покрайнините. Наем или покупка.

Сърцето й заби лудо при мисълта да си има собствено жилище. Неща, които да я връщат у дома. Любими дрънкулки. Картини. Книги.

— Извинете, това не е обществена читалня — дочу тя приглушен глас.

— Знам — отговори Лекси, без да вдига поглед.

— Не е и кафене.

Лекси смръщи вежди.

— Не преча на никого. Има още много прозорци. И без това нищо не се вижда.

Някой подритна крака ѝ.

— Хей! — Тя вдигна поглед, готова да се разправя с досадника, и срещна познати прекрасни сини очи. — Куп! Какво правиш тук?

Но още докато го питаше, пулсът ѝ се ускори, защото разбра, че е запомнил любимото ѝ място.

— Защо мислиш съм тук?

— Търсиш ли ме? — с надежда в гласа попита тя.

Той кимна и я погледна мило.

— Как е Сара?

— Доста я боли коляното. Притеснява се дали ще се възстанови напълно. И е в скапано настроение. Но и двамата с партньора ѝ ще се оправят и това е най-важно — отговори Куп. — Нещо против да се присъединя към теб?

Лекси посъбра вещите си и му направи място.

Куп се настани на пода до нея с гръб към витрината. Дългите му крака бяха опънати напред, а бедрото му се допря до нейното.

Топлината от допира се разля по тялото ѝ чак до стомаха ѝ и понадолу.

— Как разбра къде съм? — попита тя.

Той се обърна и я погледна в очите.

— Баба ти ми каза, че си там, където винаги отиваш да си събереш мислите.

Не можа да сдържи усмивката си.

— Радвам се, че ме познаваш толкова добре.

— Така е, иначе щях да обикалям из града.

Не беше се избръснал и тя прокара ръка по грапавата му брада.

— Харесва ли ти? — попита той.

Тя се усмихна.

— Да.

— Мога ли да те помоля за една услуга?

Тя кимна. Можеше да я помогне, за каквото поиска.

— Или си купи нов допълнителен телефон, или се научи да си зареждаш батерията. В бъдеще няма да мога да се свързвам с теб. — Гласът му изхриптя.

Бъдеще.

Сърцето ѝ подскочи, като чу тази дума.

— Мисля, че ще мога да го направя.

— Добре. Кажи защо дойде тук? Какво става в тази красива главица? — попита той и вдигна вестника, който тя четеше.

Притеснена, Лекси искаше да го грабне от ръцете му. Вместо това ги стисна в юмруци и зачака реакцията му.

Той разгледа страницата и присви очи объркано.

— Недвижимите имоти на „Ню Йорк Таймс“?

Тя трудно преглътна.

— Чувала съм, че са най-надеждни.

— Баба ти ще се мести ли?

— Не. Аз ще се местя.

Погледът му помътня от объркване.

— Не разбирам.

Лекси си пое въздух.

— Търся си жилище. Апартамент, а може и къща. Не съм сигурна. Освен това не съм решила дали да остана в града, или да проучва нещо в околностите. На първо време.

— Лекси, ако си търсиш жилище, защото мислиш, че аз искам да...

Тя поклати глава.

— Това няма нищо общо с теб. Е, не е съвсем вярно. Ако не беше ти, едва ли щях да се вгледам по-сериозно в живота си. Но правя това заради себе си. Време е сама да поема живота си, не мислиш ли?

Главата му се замая, но не от височината.

— Зависи какво означава сама. Ако ми позволиш да участвам, тогава, да, мисля, че е време. И не е нужно да се установяваш някъде, за да станем „ние“. Не бях прав, като настоявах да се откажеш от това, което си ти.

Тя го погледна в очите, но нищо не каза. Той продължи:

— Ти си специален човек, Лекси. Винаги съм го знаел. Ти ми върна енергията в живота и в работата. В писането ми. Това има голямо значение за мен. Криминалната хроника ще съществува и без мен. Искам да пътувам и да видя света през твоите очи.

Тя премигна, за да не се разплаче.

— Защо? Какво се промени за двайсет и четири часа? — попита тя, явно не съвсем убедена.

— И още питаш? — Той хвана лицето ѝ с длани. — За малко да те загубя. Когато онзи опираше ножа в гърлото ти, видях живота си без

теб. И осъзнах какъв глупак съм да те оставя да си тръгнеш.

Една сълза се търколи по бузата ѝ.

— Хей! Не исках да те разплаквам! — Той свали очилата ѝ, преди да се замъглат, и изтри сълзата с палец.

— Страхотно е, че толкова мислиш за мен — прошепна тя.

Съвсем погрешно тя още не вярваше, че той я обича заради това, което е.

— Не само мисля за теб, Лекс. Обичам те. Казах го снощи, но не го доказах. Обичам те и искам да ти го доказвам до края на живота си.

Тя му се усмихна с онази искрена, открита усмивка, която го бе пленила още при първата им среща.

— Ами ако все още искам къща? — попита тя. — Не бих се отказала напълно да пътувам, но трябва да си имам дом. Какво ще кажеш?

Ако тя държеше да живее самостоятелно, преди да се обвърже с него, нямаше да му е приятно, но щеше да го приеме.

— Предполагам, че ще бъда принуден да идвам на гости до покрайнините с кола.

— Не. — Тя почеса носа си. — Ами ако поискам ние да си купим къща? Заедно. Забелязах, че даваш съвети колко е важно да си имаш дом, но ти дори нямаш един комплект еднакви чаршафи и чинии. Можем да започнем да го градим заедно. От нулата.

— Наш дом. — Наложи се да повтори думите, за да ги проумее.

Тя кимна.

— Дом, където да се връщаме след пътешествията.

— А когато не пътуваме?

— Ще работим...

— И ще градим семейство? — Още докато изричаше тази фраза, дъхът му секна.

С широко отворени очи тя асимилира въпроса му и кимна.

— Сигурна ли си?

— Да — усмихна му се тя. — Да. Напълно. — В този миг Куп получи отговор на мечтите, които сам не знаеше, че има.

Лекси не можеше да скрие усмивката си. Никога не бе си позволявала да мисли за истинска любов, семейство или нещо трайно. Никога не бе вярвала, че може да го пожелае или да го получи.

Всичко се промени заради този мъж.

— Искаш ли да знаеш защо? — попита тя.

— Да, искам.

Тя не можеше да спре да го докосва, галеше го по брадата.

— Ако знаех, че толкова ти харесва брадата ми, щях да си я пусна по-рано.

Тя се засмя.

— А сега ми кажи защо си толкова сигурна, че искаш дом и семейство с мен.

Лекси стана сериозна.

— Защото ми даваш сигурност, каквато никога преди не съм имала. Даваш ми причина да се връщам у дома.

Той я целуна лекичко по устните.

— Смешно е, защото ти пък ми даваш свободата, от която винаги съм се страхувал. И ми вярваш, което ми помага да вярвам сам на себе си.

Той се наведе, за да я целуне по-дълбоко и страстно, но тя бързо се отдръпна, защото си спомни въпроса си от предишната вечер.

— Какво искаше да кажеш вчера, когато се пошегувах, че можеш да заемеш мястото на брат си в полицията? Каза нещо такова: „Вече съм опитвал това“.

Той нададе стон.

— Трябваше да напусна полицейската академия заради стара спортна травма. Живеех с чувството, че съм се провалил и не съм оправдал очакванията на баща си. После с този развод — провалих се и в брака. Единствено не се провалих като репортер.

Това й обясни много неща за него.

— И така, когато те помолих да дойдеш с мен и да зарежеш всичко, ти си се страхувал, че ти отнемам единственото, което правиш добре.

На лицето му се появи ужасено изражение.

— Е, надявам се, че все има и други неща, в които съм добър.

Усмихната, тя потупа бедрото му опасно близо.

— Така е, повярвай ми — увери го тя и се сгущи до лицето му.

— Страшна двойка сме — констатира Куп.

— Харесва ми.

— Долавяш ли иронията? Баща ми е ченге, а баба ти — крадла.

— Бивша.

— Зависи как точно ще го кажеш. — Куп я дръпна към себе си за дълга, страстна целувка, с която й се вричаше за този ден, за следващия и за бъдещето, което никога не бе изглеждало толкова безоблачно.

ЕПИЛОГ

„ДЕЙЛИ ПОУСТ“

„ЕРГЕНСКИ БЛОГ“

Нашият последен най-желан ерген напуска работа по любов. Сам Купър затвори сърцето си, дами. Но, за щастие, в града се появи нов герой ерген. Миналата вечер Рейф Манкузо спаси една жена в Ню Йорк, заради което бе ранен. Дочувам възхитените ви възгласи!

Аманда Никълс, моден редактор в „Дейли Поуст“, присъства там за отразяването на търга на фондация „Ланкастър“. Тя попита посредника в преговорите с похитителя какво изпитва човек, когато спасява момиче в беда. Въпреки че беше прободен с нож, господин Манкузо отговори на драго сърце: „Просто си върша работата. Освен че спасявам един невероятен колега от убиец...“, след което припадна от раните си.

Дали между този герой и спасената дама има сърдечна връзка? Или полето е свободно за другите жени от града? Само времето и нашият блог ще покажат това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.